LUNDS UNIVERSITET

SAMHÄLLS-
VETENSKAPLIGA
FAKULTETEN

Centre for Middle Eastern Studies

Is there Something Rotten in the State of Denmark?

A WPR Analysis of Immigration and Integration Policies in Denmark

Thesis submitted in partial fulfillment
of the requirements of the degree of
Master of Arts
in Middle Eastern Studies

Author: Barbara Raasthøj Hansen
Advisor: Darcy Thompsen
Examiner: Dalia Abdelhady
Date: 15th of November 2018

Abstract

In 2015, Denmark saw a historic number of refugees and asylum seekers, many of whom were of Middle Eastern heritage, reach its borders,. As a response to this, the Danish government began tightening its immigration and integration policies, and restricting entry to the country. Many of these restrictions have been criticized both domestically and internationally. This thesis analyses four Danish immigration and integration policies, which were created after the 2015 influx of refugees, by using Carol Bacchi's *What's the problem represented to be* approach. The aim of the thesis is to investigate how refugees and asylum seekers are problematized in these policies, and to investigate whether this problematization is racist. The findings show that the aforementioned policies construct an imagery of refugees and asylum seekers as a cultural threat, an economic threat and a danger to the Danish society. Furthermore, the analysis shows that a silencing of the agency of the refugees and asylum seekers gives power to the government to enforce legislation which challenges European conventions, based on an imagery of the refugees as a threat to Danish society. This thesis then argues that this imagery is inherently motivated by structural and cultural racism.

Keywords: WPR; Immigration and Integration policies; New racism; Cultural Racism; Denmark; Discourse

Acknowledgements

First and foremost I would like to thank my supervisor Darcy Thompson, for her support, encouragement and for laughing at my jokes, even when they were not funny. The help was always near when I ran into trouble, felt lost or just in general had a question regarding my thesis. She helped me keep my focus, when the process was taken over by anxiety and frustration. Thank you.

I would also like thank my fellow students at CMES, for being amazing inspiring people, and for having made the previous two and a half year much more enjoyable. A special thanks to James, for always understanding my frustration and for making me smile everyday.

A special thanks goes to my mother, father and grandmother. Thank you for your patience, for bearing over with me, even when I was unreachable for weeks at the time, and for always supporting me. My eternal gratitude to my sister, for giving up her time to make sure I finished and for always being my biggest cheerleader.

A thank you to the two dogs, Lotte and Wafu, for being my temporary emotional support animals, making sure I get fresh air and saw the light of day. And a thank you to their owners for letting me borrow their amazing pets.

Finally I would like to thank my partner Andreas with all my heart. Thank you for making me dinner, for putting up with my breakdowns, for being able to live with a thesis student for more than a year and for loving me unconditionally. Thank you for supporting me, even while living 8.300 kms away.

To all of you who have picked me up even when it seemed impossible, you know who you are - Thank you.

List of Abbreviations

WPR: What is the Problem Represented to be

Table of Contents

Introduction 1
- **Purpose of the research** 3
- **Research question** 3
- **Positioning within the field of Middle Eastern studies** 3
- **Disposition of Thesis** 4

Literature review 5
- **The Concept of Integration in a Danish context** 6
  - *Integration in Denmark* 6
- **Racism in political discourse** 9
- **Racism in Scandinavia - Denmark, Norway and Sweden.** 12
- **Positioning of research** 14

Theoretical framework 16
- **Power and discourse: Foucault** 16
  - *Introducing discourse* 16
  - *Power and knowledge* 17
  - *Power and discourse* 18
  - *In summary* 19
- **The 'What's the problem represented to be'- framework** 19
  - The concepts of problematization in policies 20

Methodology and methods 25
- **Research paradigm** 25
- **Research design - a case study** 27
  - *Case study* 27
- **Data and Data collection** 28
- **Data Analysis** 29
- **Limitations and Delimitations** 30
- **Ethical considerations and reflexivity** 30

Findings and Analysis 32
- **1: Problem representations in four different policies** 33
  - Problem Representation Findings: 37
- **2: Underlying assumptions** 38
  - Economics 39
  - *A danger to society and state* 40
  - *Integration and connection to the Danish society* 41
- **3: How has this representation of the 'problem' come about?** 41
- **4. Silences** 44
- **5. *Discursive, Subjectification* and *lived* effects** 47
- **6. Where is the problem produced?** 48

Analytical discussion 50

Conclusion 56
- **Further research** 57
- **Contributing knowledge to Middle Eastern Studies.** 57

Bibliography 59

Appendices 65

Introduction

"There is no such thing as a racist nation, however there are nations that more or less live under racist norms and Denmark is one of these nations. They have gone further than other nations[1] ".

This is what Swedish journalist Henrik Arnstad argued in 2015 on the Danish TV program *Debatten* (The Debate), when the topic of the refugee crisis in Denmark was discussed by both Swedish and Danish representatives. He went on, stating that Europe was not experiencing a refugee crisis, but a racism crisis, a crisis looking more and more like the crisis experienced in the European interwar period. But how exactly can a crisis be framed as something racist? Since 2015, discussions related to integration, immigration, refugees, Muslim culture and Danish norms have been a part of the everyday political and public debates in Denmark. Statements that could arguably be viewed as discriminatory are made daily and linked to the integration debate, and often related to Islam, Muslims and the Middle East[2]. Although it is not only refugees and asylum seekers from the Middle East or North Africa who are coming to Denmark, there is no question that this demographic of people are the main focus of debates. Muslim immigrants coming to Denmark are framed as the main issue for integration and stability in Danish society.

Immigration and integration is a highly-contested subject in the Danish society, and to this day it is not uncommon to hear Danish politicians discriminating against Muslims. However, when these politicians are confronted with allegations of racism, they claim that they are not racist, and instead they argue that the cultural values of immigrants and refugees from the Middle East, are simply not applicable to the Danish Society - it is not about the colour of their skin, it is about their culture[3]. The idea of racism and xenophobia has been argued to be a taboo in Denmark, because we could potentially be confronted with something within ourselves we do not want to acknowledge. The fear of being labeled as xenophobic has come so far that calling someone racist is not accepted. However, it seems acceptable when a minister proposing that

[1] "Debatten 17.09.2015," in *Debatten*, DR2, September 17, 2015, September 17, 2015, accessed November 14, 2018, http://hdl.handle.net/109.3.1/uuid:652339d2-d758-45cf-8e88-790203bc8372.
[2] Lars Aslan, "Lars Aslan: Jeg Er Dødtræt Af Ordet "muslim"," *Altinget.dk*, October 9, 2017, , accessed November 14, 2018, https://www.altinget.dk/artikel/lars-aslan-jeg-er-doedtraet-af-ordet-muslim.
[3] Martin Henriksen, "Martin Henriksen: Nej, Peter Møller, Hudfarve Betyder (stadigvæk) Ikke Noget for Danskheden," *Kristligtdagblad.dk*, June 20, 2018, , accessed November 14, 2018, https://www.kristeligt-dagblad.dk/debatindlaeg/nej-hudfarve-betyder-stadigvaek-ikke-noget-danskheden.

refugees and asylum seekers should live in small communities until they can return to their home countries, based on the argument 'Then they can talk arabic to each other, because they do not need to learn Danish', is broadcasted on Danish National TV[4]. Denmark also became the seventh country in Europe to draft legislation making it illegal to wear the Muslim coverings like burka and niqab. The legislation was enforced as a masking ban, though it early on became very clear that the debate was centered on Muslim coverings[5], and not generally on masks. Furthermore, the tactics of the current Immigration and Integration Minister Inger Støjberg have been highly contested in both Danish and international society.

The tightening of Danish immigration and integration policies, and the so-called scare tactics to ensure Denmark does not become a destination country, have taken place in connection to the strengthening of state-sponsored anti-immigrant rhetoric. In fact, Støjberg has made the tightening of immigration policies a central focus of her work in the last few years, going as far as to visually display on the ministry's website the number of policies which have been made more strict towards asylum seekers and immigrants more generally[6].

But why is this problematic? Should a state not be able to control its immigration policies, to the extent it sees fit? A state has the prerogative to manage its immigration and integration, but it cannot escape the consequences of its policies, and how these policies influence its population. The state has every right to manage its population, but how they manage it is worth taking a critical glance on. This is the what this research sets out to do: to see how Danish policies surrounding immigration and integration construct refugees and asylum seekers, and if this is a racist endeavour. The notion of racism will be thoroughly investigated and explained in the literature review, to form the basis on which the analytical discussion about the potential racism rests. This research takes its analytical approach from Carol Bacchi's '*What is the Problem Represented to be'* (WPR), which both informs the theoretical and methodological basis of this research. This ensures that the selected policies are thoroughly investigated, and makes sure that the representation of refugees and asylum seekers in the policies is shown. These endeavours are vital in order to fully grasp the nature of these policies, and how they affect and influence

[4] "Vi Ses Hos Clement: Jan E. Jørgensen, Marie Krarup, Ali Aminali Og Ellie Jokar," in *Vi Ses Hos Clement*, DR2, October 28, 2018, accessed November 14, 2018, https://www.dr.dk/tv/se/vi-ses-hos-clement/vi-ses-hos-clement-tv/vi-ses-hos-clement-2018-10-28#!/.
[5] Christian Bak, "Muslimske Organisationer: Burkaer Er En Del Af Islam, Og Et Forbud Er Nedværdigende," *Kristligtdagblad.dk*, October 10, 2017, accessed November 14, 2018, https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/muslimske-organisationer-burkaer-er-en-del-af-islam-og-et-forbud-nedvaerdigende.
[6] See Appendix A

Danish society, especially how they influence xenophobia and racism in Danish society, and how they influence the way the Danish population sees others, i.e. refugees and asylum seekers coming to Denmark.

Purpose of the research

The purpose of this research is to critically engage with Danish policies surrounding integration and immigration. As seen above in the introduction, there is a notion of inapplicability of the cultural norms and values of refugees and asylum seekers, seen in the light of the post-2015 influx in immigrants into Europe, mostly focused on people from the Middle East and Syria.

Therefore this research tries to unravel the discourse and representation of refugees and asylum seekers in 4 selected policies, to explore whether or not these policies create a setting for racism through the representation of refugees and asylum seekers in these policies.

Research question

In order to give the study focus and direction, the following research question have been constructed.

- *How do Danish policies regarding integration and immigration problematize refugees and asylum seekers, and can this representation be seen as racist?*

The research question allows for an approach which revolves around how refugees and asylum seekers are constructed in Danish policies on immigration and integration, and how this representation potentially is based in racism. As mentioned, this will be tackled through a WPR approach, allowing for an operationalization of understanding the construction of refugees and asylum seekers in Danish immigration and integration policies.

Positioning within the field of Middle Eastern Studies

Danish integration and immigration policies might not at first glance be related to Middle Eastern Studies. However, when engaging with the Danish debate on refugee and asylum seekers in regards to integration and immigration it becomes clear that the Middle East is a pivotal factor. The departure from humanitarian responses to strict control, and the general turn to the political right, in Denmark and Europe came after the influx of refugees and asylum

seekers in and after 2015, where a majority of the refugees came from Syria and the wider Middle East.

The debate on immigration from the Middle East is based not on their ethnicity, but on their perceived cultural norms and values, and how these are supposedly impossible or difficult to integrate into a European context, especially not a Danish context. For instance, in Norway there have been mandatory classes for refugees and asylum seekers on how to treat and respect woman properly, as it is perceived that respect for women is not a part of their culture[7]. This is just one example, but it clearly shows an understanding of Middle Eastern culture as being incompatible with Scandinavian norms and values, and that the issues are based on their origins. As the leader of the Danish opposition party (the Social Democrats[8]), pointed out: 'Religion is a part of integration, as there today in Denmark are Muslims who are not respecting the Danish legal system'[9].

Disposition of Thesis

After presenting the introduction, purpose, research question and positioning within the field of Middle Eastern Studies, this thesis provides an overview of existing literature, which informs the theoretical and analytical choices shaping this research. Thereafter, the theoretical framework is outlined, presenting the theories of Carol Bacchi, and discourse analysis of power and knowledge as formulated by Michel Foucault. Following this, the methodological considerations, which include the research paradigm and case study, show how the theoretical framework has informed the choice of methods and informed the methodology. Then the findings and analysis are presented, analysing the policies in order to investigate the questions posed in the research question, which leads into the analytical discussion, seeking to further provide an overview of the findings, and answer the research question. The thesis concludes by summarising the findings and presenting recommendations for further research.

[7]James Longman, "Norway Teaches Migrants about Western Women," *Bbc.com*, June 7, 2016, , accessed November 14, 2018, https://www.bbc.com/news/world-europe-36469828.
[8] The Social Democrats (Socialdemokratiet) is a Danish political party formed in 1884, and can be identified through their self explanatory name referring to their main ideology being social democracy
[9]Pia Glud Munksgaard, "Mette Frederiksen: Religion Har Betydning for Integration," *Dr.dk*, October 04, 2017, , accessed November 14, 2018, https://www.dr.dk/nyheder/politik/mette-frederiksen-religion-har-betydning-integration.

Literature review

This thesis investigates how Danish immigration and integration policies problematize refugees and asylum seekers, and discusses whether or not this problematization can be viewed as racist. As this field is somewhat less researched in Danish academia and society compared to how it has been researched in other countries, it is important to create an overview of what has been analyzed, written and argued about the topic in other contexts than Denmark, in order to understand how these topics can be applied to a Danish context. Furthermore, it is important to show how the link between Danish policies, Danish society and racism has been researched in previous works.

Racism is a socially constructed subject that has been discussed for decades, constantly evolving and being put into new social constructions[10], but interestingly enough a subject that lacks clarity, even though it have been investigated heavily. Race is a term that explains nothing, and hence it must always be explained[11]. Race and racism is a multifaceted subject that for many have a direct link to peoples' personal beliefs. Is is furthermore a term that "is often used in a loose and unreflective way to describe the hostile or negative feelings of one ethnic group to another and the actions resulting from such actions"[12]. Literature on the subject of racism in the form of governmental policies, and especially in the Scandinavian and Danish contexts, has been severely lacking[13]. This examination of the existing literature will therefore focus on three different aspects with relevance to the research. These are: (1) the concept of integration in Denmark, (2) racism in political discourse, and (3) racism in Scandinavia - Denmark, Norway, and Sweden. These three subjects are important to elaborate on, as they will help answering the research question and furthermore will give the reader an understanding to some of the research and debates that have inspired this thesis.

[10] Rodolfo D. Torres and Robert Miles, "Does "race" Matter? :transatlantic Perspectives on Racism after "race Relations"," in *Race, Identity, and Citizenship: A Reader* (Malden (Mass.): Blackwell Publishers, 2006).
[11] Noel Ignatiev, *How the Irish Became White* (New York: Routledge, 1995).
[12] George M. Fredrickson and George M. Fredrickson, *Racism: A Short History* (Princeton, NJ: Princeton University Press, 2015).
[13] Peter Hervik, "Race, "race", Racialisering, Racisme Og Nyracisme," *Dansk Sociologi* 26, no. 1 (2016): 45

The Concept of Integration in a Danish context

The world is currently experiencing the largest amount of migration, voluntary or not, since WWII. With the rising number of refugees and asylum seekers, there has in parallel been a rise in the number of debates on integration. How should we integrate, what is integration and do we need to integrate people, especially refugees and asylum seekers? As was mentioned in the introduction, the debate has become increasingly hostile and more often than not the question is not focused on integration, but assimilation of other cultures. In order to understand the debate that has been taken place in Denmark, it is also important to first understand what integration means as a concept. Integration is complex and often seen as an multidimensional and intangible concept that can have various meanings depending on which scientific discipline it is being analysed from. Integration is often seen as an interaction between migrants and the receiving country, where both cultures adapt to each other. João Sardinha describes integration as a process of including groups or individuals into new societies, and furthermore that it is an interaction in which it is required of the 'newcomers' to adjust to the new society's rules and standards[14]. These two definitions of integration are somewhat contradictiory, and this might be based on the fact that on a general level, scholars seem to distinguish between two types of integration; multiculturalism and assimilation[15]. Furthermore, it is argued that integration is often used when actually discussing assimilation, which is based on public opinion in European countries moving away from multiculturalism towards assimilation[16]. This has according to scholars, resulted in assimilation becoming the standard model of integration[17].

Integration in Denmark

In the 2001 Danish parliamentary elections, integration policies were the most important issue of with polls showing that 45% of voters found it to be the most important theme of the elections.[18] Facing an upcoming election in 2019, it is clear to the Danish population that the question is again going to be 'What are we going to do with the foreigners?'. The question of integration,

[14]João Sardinha, *Immigrant Associations, Integration and Identity: Angolan, Brazilian and Eastern European Communities in Portugal* (Amsterdam: Amsterdam University Press, 2009).
[15] Maria Sobolewska, Silvia Galandini, and Laurence Lessard-Phillips, "The Public View of Immigrant Integration: Multidimensional and Consensual. Evidence from Survey Experiments in the UK and the Netherlands," *Journal of Ethnic and Migration Studies* 43, no. 1 (2016): 1
[16]João Sardinha, *Immigrant Associations, Integration and Identity: Angolan, Brazilian and Eastern European Communities in Portugal* (Amsterdam: Amsterdam University Press, 2009).
[17] Maria Sobolewska, Silvia Galandini, and Laurence Lessard-Phillips, "The Public View of Immigrant Integration: Multidimensional and Consensual. Evidence from Survey Experiments in the UK and the Netherlands," *Journal of Ethnic and Migration Studies* 43, no. 1 (2016)
[18]"Indvandring Bliver Det Vigtigste Valgtema," DR, January 25, 2001, , accessed November 12, 2018, https://www.dr.dk/nyheder/indland/indvandring-bliver-det-vigtigste-valgtema.

refugees and immigration has occupied the public and political debate in Denmark since the first *Danish Act of Integration* was implemented in 1999, legislation that was followed by the creation of the Ministry of Refugees, Immigrants and Integration in the beginning of the 2000s in an effort to centralize integration efforts[19]. The increased focus on integration and refugees was, according to Martin Bak Jørgensen, caused by a desire to *"*change the composition of the immigrant population through closer management system*"*[20] and furthermore caused by the increasing popularity of the right-wing political party, Danish People's Party[21]. This has been the political force that made integration the popular political topic that it is today[22].

Interestingly enough, Karen Olwig and Karsten Pærregaard point out that discussions on integration have been present in Denmark since the 1960s and 1970s, as a result of the aftermath for the foreign labor migration that took place, which in Danish is known as *gæstearbejdere* (guest workers)[23]. The idea of integration at this time was very similar to what scholars have argued the rhetoric about refugees is today: that they were to be in Denmark temporarily and then move back to their home countries. However, the rhetoric surrounding *gæstearbejdere* was primarily positive, right up until a sudden shift. Scholars have shown that Danish rhetoric on immigrants is highly dependent on whether or not they are seen as a threat to Danish society, and furthermore weather or not they are a threat to the Danish welfare state[24].

When looking at what scholarly work that has been conducted on integration in Denmark, it becomes apparent that the main focus is on the role of the Danish media, and on how politicians discuss the themes of immigration and integration. Scholars have argued that the most common focus of debates has been, and still is, on how difficult it can be to have different cultures integrate. Karen Wren has furthermore argued that there has been a tendency in Danish

[19]Martin Bak Jørgensen, *Decentralising Immigrant Integration: Denmark's Mainstreaming Initiatives in Employment, Education, and Social Affairs,* report, Migration Policy Institute, September 2014, , accessed November 12, 2018

[20] Martin Bak Jørgensen, *Decentralising Immigrant Integration: Denmark's Mainstreaming Initiatives in Employment, Education, and Social Affairs*: 2

[21] Danish People's Party (Dansk Folkeparti), is a Danish political party who can be identified as nationally conservative, socially conservative, and right wing populist.

[22] Martin Bak Jørgensen, *Decentralising Immigrant Integration: Denmark's Mainstreaming Initiatives in Employment, Education, and Social Affairs*

[23]Karsten Pærregaard and Karen Fog. Olwig, *Integration: Antropologiske Perspektiver* (København: Museum Tusculanums Forlag, 2007).

[24] Martin Bak Jørgensen, *Decentralising Immigrant Integration: Denmark's Mainstreaming Initiatives in Employment, Education, and Social Affairs*

academia to create a cultural racial bias, which is closely related to public policies[25]. Morten Ejrnæs, one of the scholars that has problematized integration as a buzzword for both politicians and researchers, argues that *'we'* (scholars) must keep a critical view towards to the notions of integration and its popularity. He suggests that these notions are too often used in the wrong context or that the notion of integration is often used without taking structural or social context into consideration[26]. Ejrnæs also argues that researchers working on the subject of integration in Denmark have had a tendency to not discuss discrimination and racism in society, an argument that Kleist[27] has further supported. The problematization of integration does perhaps not lie within the concept in itself, but with the fact that it is used as a scientific concept, and that it seems to be portrayed to be a very easy concept to comprehend, and that it has often been used as somewhat positive concept. In other words, Ejrnæs argues that the concept of integration is put into a specific context, and that this leads to people accepting the argumentation behind the integration policies, merely due to the fact that the policy has to do with integration and that is framed in a very academic language[28]. Leading this argument back to the fact that integration and immigration are popular topics within the public and political debates, it points towards a problematization of people simply accepting the statements and policies that are made, without asking the critical questions or actually understanding the facts.

Rather than focusing on the link between racism and integration politics, studies and researchers have shown that a crucial part of the Danish identity and culture is a focus on consensus and uniformity, and a need to avoid conflicts or be labeled as xenophobic. One of the arguments behind this observation is that Denmark has throughout history lost extensive amounts of territory and population due to a large number of failed wars, and that it is therefore embedded within the Danish mentality to be afraid of losing independence and having to exclude the outside world, as a part of our "duty towards the whole group and its members"[29]. Building on this notion, it is easy to argue that it is in fact not integration that is the core of Danish policies on immigrants, but assimilation that lays the ground for the principals behind what is labelled as

[25] Karen Wren, "Cultural Racism: Something Rotten in the State of Denmark?" *Social & Cultural Geography* 2, no. 2 (2001)
[26] Morten Ejrnæs, *Etniske Minoriteters Tilpasning Til Livet I Danmark - Forholdet Mellem Majoritetssamfundet Og Etniske Minoriteter* (Aalborg: Amid, Akademiet for Migrationsstudier I Danmark, 2002).
[27] Nauja Kleist, ""Danmarks to Ansigter. Stille Integration Og Diskrimination Af Somali-danskere."," in *Den Stille Integration. Nye Fortællinger Om at Høre Til I Danmark.* (Copenhagen: Reitzels Forlag, 2006).
[28] Morten Ejrnæs, *Etniske Minoriteters Tilpasning Til Livet I Danmark - Forholdet Mellem Majoritetssamfundet Og Etniske Minoriteter*: 1
[29] Knud J. V. Jespersen, *Historien Om Danskerne, 1500-2000* (København: Gyldendal, 2007).

'*integration policies*'. This could potentially lead to the consequence of further segregating ethnic minorities in society, due to prejudices and the expectation towards other ethnicities consequently being negative. The paradox of assimilation policies will always be that one rarely meets the expected result, assimilation into the dominant culture (not integration) often backlashes and results in a more segregated society[30].

Racism in political discourse

Having outlined the notion of integration in the Danish society, and the discourse surrounding integration, the focus now turns to racism in political discourse. As with most other socially constructed subjects in this world, the concept of 'racism' has changed over time. While the term is highly contested, a critical debate on the subject escalated in the late 1980s and early 1990s, simultaneously with the beginning of debates about critical race theory. Teun Van Dijk explains through his research that the racism debate in the US and Europe was renewed in this period, due to the increasing focus on civil rights in the US and the pressure of South-North migration of refugees and asylum seekers that took place in Europe[31]. The discussion in Europe was primarily focused on the political discourses that surrounded migrantion, and was highly related to the increase in 'migrant workers', as well as the increase in migration from the former European colonies to mainland Europe[32]. But what does the term 'racism' actually mean? Racism is broadly defined as "behaviours, practices, beliefs and prejudices that underlie avoidable and unfair inequalities across groups in society based on race, ethnicity, culture or religion"[33]. Many researchers have argued that racism is a theme that operates on several different levels in society, and that it ranges from the individual to the structural level[34]. In this section, I will highlight some of the definitions that have been made by scholars, providing an insight into different types and conceptualizations of racism. Hence this will not be a discussion on the specific notion of racism, but what different roles racism can take in relation to policies and integration.

---

[30]Charlotte Hamburger, "Assimilation Som Et Grundtræk I Dansk Indvandrerpolitik," *Politica* 22, no. 3 (January 1, 1990): 316

[31] Teun A. Van Dijk, "Discourse and the Denial of Racism," *Discourse & Society* 3, no. 1 (1992): 32

[32] Ibid

[33] Margaret A. Kelaher, Angeline S. Ferdinand, and Yin Paradise, "Experiencing Racism in Health Care: The Mental Health Impacts for Victorian Aboriginal Communities," *Medical Journal of Australia* 201, no. 1 (July 7, 2014): 1

[34] Camara Phyllis Jones, MD, "Levels of Racism: A Theoretic Framework and a Gardeners Tale," *American Journal of Public Health* 90, no. 8 (2000)

In order to argue that racism is present in relations to integration, one needs to determine *how* racism can be identified and measured in society, and more importantly, *where* racism is present in a society. One of the 'forms' of racism that has been argued to be relevant in relation to integration is structural racism. Scholars have argued that there is no set definition of structural racism, and the notion is often mixed together with institutional racism and systemic racism. The literature on institutional and structural racism is often diffuse in identifying the macrostructural processes that provide an explanation to contemporary racial inequalities. Bonilla-Silva argues that political, economic and social structures are influenced by a racial hierarchy, based on colour-blind ideologies[35]. Similar to this argument, the Aspen Institute provides an explanation of structural racism as a "system in which public policies, institutional practices, cultural representations, and other norms work in various, often reinforcing ways to perpetuate racial group inequity"[36]. What follows this explanation of the term is that structural racism is not something that people or institutions chooses to do, but a feature of the political, social and economic systems in which we live in the western world. Using the arguments of Bonilla-Silva, and the definition provided by the Aspen Institute, it is clear that structural racism can be found at macro level, meaning the large scale social processes, of society. According to David Matas, racism towards immigrants and refugees can both be found as structural and personal, or 'official' and 'unofficial'[37], as Matas puts it. 'Official' racism can be found in the policies in which refugees and migrants are discriminated against. It is more subtle and sophisticated than the conventional notion of racism, which simultaneously makes it harder to create any statistical demonstration of 'official' racism, as there is "no point of comparison"[38] justified by the fact that there would be a need to compare the treatment of refugees and migrants to nationals. As nationals are "by definition neither migrants nor refugees"[39], any legislation on refugees and migrants would never directly affect nationals.

Andrew Grant-Thomas and John A. Powell write that "the term 'structural-racism' mystifies, rather than clarifies"[40], connecting it to the argument that structural racism is a term that is too confusing for a population to understand, and thereby in some ways works against, or at least

[35] Eduardo Bonilla-Silva, "Rethinking Racism: Toward a Structural Interpretation," *American Sociological Review* 62, no. 3 (June 1997)
[36] *Glossary for Understanding the Dismantling Structural Racism/Promoting Racial Equity Analysis,* Aspen Institute, https://assets.aspeninstitute.org/content/uploads/files/content/docs/rcc/RCC-Structural-Racism-Glossary.pdf.
[37] David Matas, "Racism and Migration," *Refuge* 13, no. 8 (1994): 15
[38] Ibid: 15
[39] Ibid: 15
[40] Anne Kubisch, "Why Structural Racism? Why a Structural Racism Caucus?" *Poverty & Race* 15, no. 6 (November/December 2006)

does not allow people to gain from, the decades of anti-racism activism[41]. Both writers make it clear that the argument is not that other forms of racism are not relevant, or that the framework of institutional or individual racism does not contribute to the understanding of racial inequality. Instead, they argue that the frameworks contribute to racism being a static, individualist discourse and something that primarily lies in the past, hence without the ability to be used for a larger, evolving or more contemporary framework, which is capable of seeing racism as a societal outcome. What is important to understand when using Grant-Thomas and Powell, is that their arguments are based on observations on United States society and history, and that though these arguments often are highly relatable to European cases, it is important to acknowledge that there is a difference in both history and societal norms.

One of the other 'forms' of racism often linked to integration is cultural racism. In Europe, Ralph De Grillo[42] has argued that racism changed from being concerned with biological origin to the '*new*' cultural racism, which leans more towards cultural fundamentalism or cultural essentialism. In this, De Grillo is referring to the idea that a system of beliefs grounded in the conception that human beings are bearers of culture, and that this innate culture differentiates them from others. This also entails that genetic make-up or physical attributes are no longer the determining factor, but now more based on someone's cultural background[43], thereby drawing a distinct line between the two 'types' of racism, 'old racism' (focused on biological differences) and new racism (focused on cultural differences). But is this in fact true? Has modern European society moved away from what can be seen as the old way of racism? Arguably, if we view this notion of movement from old to new racism, to cultural or structural racism, they would argue that the key dynamics remain the same, and that the structures have not changed. Irrespective of differences in definition, the key dynamic that remains the same when it comes to discussions on racism is that specific individuals or groups are excluded from full cultural/national participation and membership in a given society based on their ethnic origins. The grounds of racism may have changed, but the means have not.

Teun A. Van Dijk[44] points out that one of the core problems in relation to approaching race and race related issues is that there is no language to deal with these issues. No matter what layer in society, or even within governments, majority or dominant group members always engage in a

[41] Ibid
[42] R. D. Grillo, "Cultural Essentialism and Cultural Anxiety," *Anthropological Theory* 3, no. 2 (2003)
[43] Ibid.
[44] Teun A. Van Dijk, "Discourse and the Denial of Racism,"

discourse about 'others'. This discourse is often fueled by a negative cognition that is created due to cultural differences[45]. These issues are often ignored, and statements such as 'I don't see color and therefore racism or racial issues do not exist', which is also known as color blindness, aid people in ignoring the structural group-based discrimination that exists in society, which Amanda E. Lewis argues is something that happens in liberal individualism[46]. It is important to realise how much language can have a negative effect, that colorblindness does not eliminate racism, and to accept that a law or policy is colorblind is simply to undermine the lived experience of a minority.

Racism has been described as an iceberg, with the tip of the iceberg representing the most overt acts that are noticeable and can be categorized as racist. This could for instance be cross-burnings, vandalism of mosques or churches or other violents acts that are motivated by hostility towards other ethnicities, often targeting the individual. The portion of the racism iceberg that is underneath the surface represents structural racism, which are the the underlying inequalities that are rooted in social or institutional 'structures', and do not entail any specific action against the individual[47][48]. It is arguably much harder to eliminate the structures that lie underneath the surface, and moreover it is next to impossible to change the racist acts on the surface above if the structures beneath remain seemingly invisible. Gilbert Gee et al. explain that what lies underneath the surface can determine the direction and velocity of the iceberg, and that this potentially "can cause catastrophe"[49] if it is ignored in society. And although it is important to change the top of the iceberg, with for instance protective political legislation, the need for change in the structural base is necessary in order to have change.

Racism in Scandinavia - Denmark, Norway and Sweden.

To understand racism in Scandinavia it is important to understand how race is constructed, and how race and racism is discussed in Scandinavian societies. Scandinavian societies tend to see

[45] Teun A. Van Dijk, "Discourse and the Denial of Racism,": 115
[46] Ashley W. Doane and Eduardo Bonilla-Silva, *White Out: The Continuing Significance of Racism* (New York, NY: Routledge, Taylor & Francis Group, 2013): 162
[47] G. C. Gee et al., "Racial Discrimination and Health Among Asian Americans: Evidence, Assessment, and Directions for Future Research," *Epidemiologic Reviews* 31, no. 1 (2009)
[48] Eduardo Bonilla-Silva, "Rethinking Racism: Toward a Structural Interpretation,"
[49] G. C. Gee et al., "Racial Discrimination and Health Among Asian Americans: Evidence, Assessment, and Directions for Future Research," *Epidemiologic Reviews* 31, no. 1 (2009)

themselves as a homogenous and monocultural white societies[50], primarily due to the fact that these societies have primarily been undisturbed by outsiders, and did not until the 1960-70s' experience an influx of south to north immigration. These foreigners that primarily moved to Scandinavia to find work, so called '*work-migrants*', challenged the idea of Scandinavian populations being the "most white among the white nations"[51]. Scholars such as Rikke Andreassen and Kathrine Vitus have argued that the most threatening factor when it comes to national identities is the '*other*', something that does not look or behave like oneself. Linking this to the idea of monocultural society, it can be said that Scandinavian hostility towards the other increases the homogeneneity of Scandinavian societies, as it increases the idea that Scandinavian countries only function as monocultural societies. Andreassen and Vitus further argue that the strong Scandinavian national identities are linked to the idea of the Nordic welfare state, in the sense that they have been driven by a democratic welfare state ideology since the first half of the 20th century[52].

Although this Nordic welfare state ideology is based on the idea of democratic universal rights for all citizens, Andreassen and Vitus argues that it has been challenged by strong opposition towards non-western immigration. They argue that the political vocabulary of Scandinavian governments have marginalised the concept of race, and that the creation of what is *'normal*' in Scandinavia has resulted in a discussion about race or ethnicity that is invisible. This invisibility is caused by the fact that Scandinavian countries have been so homogeneous and monocultural, or as Andreassen and Vitus argues *'White'*, and that the *'whiteness'* of Scandinavia has become the *'norm'* or the *'unmarked'*[53]. The concept of ethnicity have replaced the concepts of race or racial differences, resulting in ethnicity being constructed as everything that is non-white - meaning that there is no difference between the two concepts[54]. This has further resulted in race, as both an experienced phenomenon and academic research field, being invisible in Scandinavian societies. In recent years, academics in Denmark and Norway have focused on Critical Race Studies and Whiteness studies, primarily through anthropology studies, and how race is the factor that divides people in society. It has also been emerging into the Swedish

[50] Ulf Hedetoft, *Multiculturalism in Denmark and Sweden,* issue brief, Danish Institute for International Studies, December 2006,
[51] Rikke Andreassen and Kathrine Vitus, *Affectivity and Race Studies from Nordic Contexts* (London: Taylor and Francis, 2016): 12
[52]Ibid: 12
[53]Ibid: 16
[54]Ibid: 16

academia, coming from a increasing verbalisation of '*Whiteness*' and privilege in academic debate, rather than focusing on the concept of race[55].

Another notion regarding them and us is Peter Herviks[56] arguments that there is something of a consensus in Danish society today to fight discrimination, but the existence of discrimination in Danish public debates is very much trivialized, and that this has made racism into an individual problematization, instead of seeing it as a social or structural problematization[57]. The ways in which institutions or organisations have been or are discriminating against ethnic minorities in the country is largely not discussed. Hervik argues that there is tendency to look at foreigners as if they have arrived from the middle ages, look how primitive they are and how they are controlled by their very strange culture[58]. All of this points towards a society that has been racialized, meaning that Danish society has been forced into a racial context, and as Hervik points out, a country that has changed into a new form of racism, in which it is no longer the person who can be labelled as a racist, but their statements and doings that can be seen as racist. Furthermore, '*ny-racisme*' or new racism does not deny the arguments that all cultures are equal, but rather on the grounds that cultures are incompatible with each other and are unable to exist in the same society[59]. There is no chance for a person from one culture to integrate into a new culture, as a person will always be bounded to one culture, and one culture only, meaning that integration will never be possible, only if it is in fact assimilation[60].

Positioning of research

The previous sections have tried to give an short overview of some of the research that has been conducted on the subject of racism, focused on new notions of racism, and integration in both Denmark and the rest of Scandinavia. Though it is a brief overview, and that it would be possible to write long essay on each of these topics, it has given room to show in which ways this thesis positions itself within the existing literature. What becomes clear when one is researching the topics of integration and racism in Denmark is that although there is plenty of existing literature and research on both, there is a lack of research that tries to investigate the relationship between the two. It becomes apparent when looking into previous research on

[55]Ibid: 16, 17
[56]Peter Hervik, "Race, "race", Racialisering, Racisme Og Nyracisme,": 30
[57]Ibid: 30
[58]Ibid: 30
[59]Ibid: 40
[60]Ibid: 40

integration in Denmark that the focus is more often on what can be argued to be good or effective integration, or in which ways integration in Denmark has failed, and not on the structural factors that can affect this such as structural racism. Conducting this thesis is an attempt to provide a new view into the debate of integration in the Danish society, and by focusing on the problem representation of refugees and asylum seekers within the Danish integration policies, this thesis seeks brings new information into a field that is currently growing and changing.

Theoretical framework

In this section, the theoretical toolbox, or framework, is presented. In order to analyse how the Danish government's policies problematize refugees and asylum seekers and in order to understand the discourses which are identified, Bacchi's WPR conceptual framework is adopted. According to Bacchi, WPR emphasises the power dynamics embedded in policy texts, and the active role that governments play in constructing, framing and positioning issues within policies. Bacchi bases her WPR approach on Michel Foucault's idea of power through discourse, hence Foucault's concepts will also be a part of this theoretical framework. This allows for understanding the ideas of power, knowledge and discourse, which are all central elements in Bacchi framework. It is important to mention that this section is not is meant to be a detailed description of Foucault's notions of power and subjectivity, nor his theory of discourse. It will show chosen sections of these concepts that are relevant for this research.

Power and discourse: Foucault

The following theoretical framework have contributed to Bacchi's WPR analysis model, which will be used as the analytical tool in this research. Bacchi does, as mentioned before, build her WPR approach on the discursive ideas of Foucault, and in order to operationalize the WPR approach it is important to have an understanding of Foucault notions of power, knowledge and discourse.

Introducing discourse

Foucault's notion of discourse is based on an interest in the societal process of understanding and how language-in-use influences behaviour and shapes practices[61]. He refers to discourse as "practices that systematically form the objects of which they speak"[62]. In other words, discourses such as ideas, beliefs, and assumptions, which are communicated through language, have a material effect: they produce behaviours. Furthermore, Foucault relies on the general social constructivist premise in which knowledge is not merely a reflection of reality. Instead, according to Foucault, truth is a discursive construction and different systems produce

[61] Michel Foucault, *The Archaeology of Knowledge* (London: Routledge, 2002): 117
[62] Ibid: 49

knowledge and meaning, hence determine what is considered to be truth[63]. Foucault aimed to understand and investigate the different structures of these systems of knowledge. And although he argued that even though there are infinite ways of formulating and structuring statements, statements that are produced within a specific domain, or system, often are similar and repetitive[64].

Power and knowledge

One of the key concepts that can be found in Foucault's work is the relationship between power and knowledge. Foucault saw power as a concept that does not exist from a '*top-down*' perspective, but comes from below as a concept that exists anywhere, at anytime[65]. Power is created in a system in which everyone participates, and reproduce their knowledge through their everyday actions and perceptions. Humans should be seen as vehicles of power, as power is embedded in the knowledge and norms that are a part of our everyday lives, and can not be reduced to economic power, the power of class, or the impacts of the capitalistic society[66]. Knowledge creates social realities, which influences how people behave in society, finally ending up as cultural norms. Moreover, he argued that power should be studied as an independent phenomenon and not as '*theory of power*' but as the '*analytics of power*'[67].

Foucault points out how social systems, institutions, and regimes of truth produce and reproduce knowledge, which also account for truths about who can be considered as outsiders. Therefore he rejects the idea that authorities are able to project certainty or the '*truth*'. Foucault writes;

> Each society has its regime of truth, its 'general politics' of truth: that is, the types of discourse which it accepts and makes function as true; the mechanisms and instances which enable one to distinguish true and false statements, the means by which each is sanctioned; the techniques and procedures accorded value in the acquisition of truth; the status of those who are charged with saying what counts as true[68]

[63]Michel Foucault and François Ewald, *Society Must Be Defended: Lectures at the Collége De France, 1975-76* (London: Penguin, 2008):24
[64]Marianne Jørgensen and Louise Phillips, *Discourse Analysis as Theory and Method* (Los Angeles, CA: Sage, 2011): 13
[65]Michel Foucault and Colin Gordon, *Power/knowledge: Selected Interviews and Other Writings 1972-1977* (New York: Vintage Books, 2015): 94
[66]Ibid
[67]Michel Foucault and Robert Hurley, *The History of Sexuality* (Camberwell, Vic.: Penguin, 2008): 82
[68] Michel Foucault and Paul Rabinow, *The Foucault Reader* (New York: Vintage Books, 2010): 73

He further argues that power and truth are highly related in the sense that what is considered as truth is often very much interrelated with the dominant ideologies and power structures at any given moment[69]. According to Foucault, power does not belong to any particular agent - as in individuals or the state. Rather he argues that power is everywhere and is spread over different social practices[70]. Thus power is a constitution of "discourse, knowledge, bodies and subjectivities"[71]. Power is produced everywhere, and it is produced by everyone in society, in the sense that power is constituted by the acceptance of knowledge and truths. Furthermore, Foucault argues that power is not to be understood only as oppressive, however rather as productive.

Foucault's notions of power and knowledge help this research to understand and question '*truths*', and furthermore make norms and the normalized visible in policies. As the aim of this research is to find the problem representations/discourses created in Danish immigration and integration policies, it is important to understand how these are related to power in order to grasp how these discourses reproduce problematic "knowledge" in society.

Power and discourse

Much of Foucault's work is based on observing and analysing the development and behavior of Western civilization and identifying the creation of categories of abnormality (criminality, sexual deviance and madness). These categories were formed and used within a political discourse in order to provide a normalization process, in which a discourse becomes normalized through the reproduction of knowledge[72]. Like power, Foucault argues that discourse is productive. Discourse influences behavior, as it influences the shaping of how people know, or makes a sense of reality. Foucault provided the stepping stones for what is today commonly known as discourse analysis, and how this form of analysis helps us to understand the subject. He argued that subjects are created within discourse, and that it is not the person who expresses the language, but rather language which is produced. A person becomes a puppet of both the culture and society in which they are currently living, and the language of said culture[73]. People are created within a discourse, and positioned through the construction of themselves as

[69]Michel Foucault and James D. Faubion, *Essential Works of Foucault 1954-1984* (London ˜œ: Penguin Press, 2000).
[70]Michel Foucault and Robert Hurley, *The History of Sexuality,*: 93
[71]Ibid: 119
[72]Alan Sheridan and Michel Foucault, *Discipline and Punishment: The Birth of the Prison* (Vintage Anchor Publishing, 1995).
[73]Marianne Jørgensen and Louise Phillips, *Discourse Analysis as Theory and Method*

subjects. Therefore, subjects are defined by the discourse that surrounds them. Discourses which shape and are shaped by policies can therefore arguably affect the subjectivity of the people influenced by them.

Foucault does not see discourse and power as one entity, rather as two different forces that are related[74]. Power is practiced through discourse which influences people in practice and thought. Consequently, Foucault states that there is no such thing as a '*universal truth*', merely dominating claims of truth, supported by power relations[75]. Specific ideas and beliefs arise when dealing with certain objects, as is the case when working with minority groups for instance. Following this argument, discourses create negative images and discussions surrounding everything that does not fit within the standard Western norms. This is more or less consciously done to uphold what is conceived as normal and preferably to some extend eliminate the abnormal[76]. Power, knowledge and discourse are connected through Foucauldian theory, in the sense that discourse helps to construct the social world, how humans act and think about it and in it. Thus, power relations, and the discourse which affects and produces these, affect what is '*known*' as '*truth*'.

In summary

These notions of discourse, knowledge and power are important to understand in order to explore which discourses the Danish immigration and integration policies produce, as it allows us to understand how these discourses produce and reproduce power relations. The way in which Foucault argues that power and discourse are created, and how this affects the society in which they are formed, is vital in order to unravel the way in which the other is constructed, and how this other is problematized.

The 'What's the problem represented to be' framework

The WPR-approach by Bacchi challenges traditional policy analysis, which tends to perceive policies as responses to existing problems. Instead, the approach allows the researcher to start from the notion that problems are constructed as they are represented in the very policies seeking to '*solve*' them. One of the main points in the WPR approach is that all policies contain problematizations and problem representations. The argument is that policies provides solutions,

[74]Alan Sheridan and Michel Foucault, *Discipline and Punishment: The Birth of the Prison*
[75]Marianne Jørgensen and Louise Phillips, *Discourse Analysis as Theory and Method*
[76]E. C. Cuff, *Perspectives in Sociology* (London: Routledge, Taylor & Francis Group, 2016).

so there must be a problem. It also focuses on the discourses and the underlying meanings that are found in the policies. Bacchi writes: "practices that systematically form the objects of which they speak; they do not identify objects, they constitute them and in the practice of doing so conceal their own invention. Policy analysts who learn from Foucault, have taken to describe policy as discourse"[77]. Bacchi makes use of the Foucauldian ideas of '*power of knowledge*' and '*impact of discourse and language*'.

The concepts of problematization in policies

As a starting point when investigating how policies are constructed, Bacchi suggests that looking at problematizations is key[78]. Bacchi's approach to analyzing policy discourse is made up of six different points of consideration intended to draw the researcher's attention to the various aspects of the problem construction dynamic within policies.

1. *What's the 'problem' represented to be in a specific policy or policy proposal?*

The first point of consideration seeks to determine how the problem representation is presented in the policy of interest. The premise for this sort of analysis is that all policies are problematizing activities and therefore contain representations of problems[79]. To be able to understand the process of the creation of problems in policies it is necessary to point out what kind of problems are represented and how, before progressing with the analysis. Therefore, the first step in the WPR approach is to establish what representations of the problem are presented by looking at what solutions are given to said problem. This creates the foundation or starting point from which the analysis departs. It is important to mention that representations are in plural, as multiple representations can be present in a policy at the same time, and that they might even be contradictory[80]. The first part of the WPR is not necessarily a simple task, even though it clarifies the problem representation. In order to find out how a problem is represented, Bacchi says to '*work backwards*' and start by looking at the interventions or solutions as offered in the policy[81]. Solutions can reveal how the problem is perceived. Bacchi emphasises that when it comes to text-selection, the WPR-approach is open ended. Apart from choosing a specific

[77]Carol Bacchi, "Discourse, Discourse Everywhere: Subject "Agency" in Feminist Discourse Methodology," *NORA - Nordic Journal of Feminist and Gender Research* 13, no. 3 (2005): 200
[78]Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?* (Frenchs Forest, N.S.W.: Pearson Australia, 2009): 31
[79]Ibid: 2
[80]Ibid: 4
[81]Ibid: 3

policy it is beneficial to examine government reports, ministerial statements and debates in order to discover a rich or more detailed picture of the representations of a particular problem[82].

2. *What presuppositions and assumptions underlie this representation of the problem?*

The aim of the second step in the WPR approach is to examine the assumptions and presuppositions underlying the representations described in the first point of consideration in the WPR approach. This consideration looks into the foundations lodged within the problem representations - an examination of the assumed worldviews within them[83]. This second consideration is intended to draw the researcher's attention to assumptions which are necessary for a problem representation to *'make sense'*. To obtain this understanding, Bacchi draws on the '*ordering tool*' of archaeology, based on the Foucauldian concept of the same name. This is done in order to discover which rules determine how some statements come to be accepted. Bacchi emphasises that the aim is not to discover beliefs held by policy makers; rather it is to find the subverted beliefs present within the representations of a specific problem[84]. To better understand the concept of archaeology, and "uncover the [assumed] thought that lies behind specific problem representations"[85] Bacchi focuses her method on looking for binaries, key concepts and categories. Looking for binaries includes examining "how they function to shape the understanding of the issue"[86]. Categories and binaries might be found when examining subject positions created in the discourse. In addition, binaries might show themselves in the emerging domains to which subjects are designated, as well as in descriptions of institutions.

3. *How has this representation of the problem come about?*

The third consideration aims to highlight the conditions that allow for the specific problem representation to take a certain shape and to "assume dominance"[87]. Here, Bacchi relies on the Foucauldian notion of genealogy, a concept which is related to the concept of archeology used in the second consideration of the WPR approach. However, genealogy has a very different way of analysing power. Genealogy looks at the processes in which we take a concept or idea, and offer an alternative history of its construction. The third step focuses on the process of how the problem representation came to be, tracing it back to its '*roots*'. When we trace a problem

[82]Ibid: 20
[83]Ibid: 5
[84]Ibid: 5
[85]Ibid: 5
[86]Ibid: 7
[87]Ibid: 11

representation back to its roots, we identify the "specific points in time when key decisions were made, taking an issue in a particular direction, we can see that the problem representation under scrutiny is contingent and hence susceptible to change"[88]. The primary idea of understanding the '*coming about*' of a problem representations is an attempt to identify the present. It is an attempt to show the conditions that allows for a particular problem representation to be formulated and to dominate within the policy. It is therefore necessary to draw upon the work of other scholars to explain these conditions.

.

4. *What is left unproblematic in this problem representation? Where are the silences? Can the 'problem' be thought about differently?*

The fourth consideration in the WPR approach is focused on silences within the policies. The focus of this consideration is on the things that are unsaid or silenced, in order to critically examine the process of the policy, and the structure and effects of the discourses produced within the policy. Analysing the silences or unproblematized aspects draws direct attention to any contradictions present in problem representations in the policies[89]. Bacchi explains that one should look for limits in the problem representations, and connect these to the discourse analysis produced in consideration two, and the genealogy from consideration three. This is because the genealogy traces the roots of problem representations and discourses, making it possible to highlight simplifications and misrepresentations of certain issues [90].

5. *What effects are produced by this representation of the 'problem'?*

At this point in the WPR approach, it is necessary to mention that some problem representations can be harmful for some social groups more than others[91]. Bacchi therefore argues that it is necessary to analyse the effects of problem representations. Bacchi identifies three kinds of effects necessary to use in an investigation: discursive effects, subjectification effects and lived effects[92]. The discursive effects relate to deep seated assumptions and presumptions which are created by problem representations and the surrounding discourse "limiting the kinds of social analysis that can be produced"[93]. These effects are produced by a silencing which limits other ways of thinking about an issue, and can have negative consequences for a specific group. The

[88]Ibid: 10
[89]Ibid: 13
[90]Ibid: 13,14
[91]Ibid: 15
[92]Ibid: 15
[93]Ibid: 16

subjectification effects are based on the premise that discourses create social relationships, or that discourses "makes certain subject positions available"[94]. These subject positions affect the way we feel about ourselves and others, and who we are as human beings. This means that a discourse within a policy can modify our behaviours and our thoughts, and that this can change depending on our position or standpoint. Bacchi explains how policies have a tendency to position groups in opposition to each other, highlighting that stigmatization of a specific group can potentially encourage certain behaviours among said group, as well as within other groups not necessarily mentioned within the policy[95]. Bacchi links this back to Foucault's idea of '*divided practices*', the idea of setting two different groups against each other. She argues that a part of this analysis is to look for '*attributions of responsibility*' within policies in order to find who is '*responsible*' for the problem[96]. The final effect, the lived effects, focuses on material impact and the ways representations directly have an effect on people's lives. Bacchi relates this to how a certain problem representation may result in the exclusion of certain groups, by for instance removing governmental support, which has a direct influence on the material foundation of their lives. The lived effects are related to the '*real life*' consequences of different problem representations[97].

6. *How/where is this representation of the problem produced, disseminated and defended? How could it be questioned, disrupted and replaced?*

The final consideration in the WPR approach is focused on the process that allows for certain problem representations to assume dominance and on how the problem representation reaches its target audience, and thereby obtains its legitimacy[98]. It looks into which groups have access to the discourse, what is the role of the media, and sets out to understand the relationship between audience, speaker and discourse. The second part seeks to challenge the problem representations, and if there has been any resistance towards the policies[99].

Reflections on choice of theories

This research aims at revealing how Danish immigration and integration policies problematize refugees and asylum seekers, and the discourses created from this problematization. In order to

[94]Ibid: 16
[95]Ibid: 16
[96]Ibid: 17
[97]Ibid: 18
[98]Ibid: 19
[99]Ibid: 19

approach this problem, according to Bacchi, one has to look at how the policies are created, what context they are made in, and how they perceive the world around them. It entails having an understanding of how power and discourse are related, and how knowledge is reproduced by this relationship. This is what makes the WPR approach highly compatible with the aim of this research, investigating the problem representations of refugees and asylum seekers in Danish immigration and integration policies. Furthermore, applying Foucault's notion of power and knowledge helps this research to understand and question '*truths*', and moreover makes norms and the normalized visible in the policies. As the aim of this research is to find the problem representations/discourses created in Danish immigration and integration policies, it is important to understand how these are related to power in order to grasp how these discourses reproduces knowledge into society. This is especially interesting for the aim of this research, which focuses on the '*knowledge*' that is produced from the policies. By applying both Foucault and Bacchi's understanding of how truth, knowledge and problem representations are created, this analysis looks into Danish immigration and integration policies, and unravels and uncovers how they create specific, truths, knowledge and problems.

Methodology

As mentioned in the introduction chapter, this chapter of the thesis is devoted to the methodology and methodological considerations of the research. Building on the theoretical foundation created in the previous chapter, this chapter explains the methodological steps that have been taken in order to answer the research question, *How does Danish policies regarding integration and immigration problematize refugees and asylum seekers, and can this representation be seen as racist?* In order to do so, a qualitative research approach is adopted, using discourse analysis, informed by the WPR approach by Bacchi explained in the previous chapter. Firstly, the research paradigm and research design are presented, in order for the reader to understand the philosophical worldview from which the research is conducted. Secondly the methods for collecting data are explained, followed by the method for policy analysis, drawing links back to the WPR approach from the previous chapter. At the end of this chapter a discussion of ethical considerations and reflexivity is presented.

Research paradigm

As this research seeks to analyse policies, with the intent to investigate a phenomenon such as discourse, it is important to understand the nature of social reality and how social reality is examined. This research stems from a constructivist paradigm rooted in a social constructivist epistemology and relativist ontology. Social constructivism as a theory of knowledge creation is used in the way that it helps the research to see the reality as a socially constructed social phenomenon, whereby people create meaning through social interpretations and interactions. Meanings are created in the social contact between people, and society is an expression of human construct. A social constructivist view of knowledge creation assists in forwarding the understanding that policies and identities are not merely fixed, but are continually negotiated and constructed through the power of discourse and representation[100]. As social constructivism allows the researcher to assume that both the physical and social realities are a result of social constructs, and is useful when conducting a WPR policy analysis as it recognises that "governments as [are] active in the creation or production of policy 'problems"[101].

[100] John W. Creswell, *Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches* (Thousand Oaks: Sage, 2014); 37
[101] Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*: 33

The WPR approach makes the argument that no matter the '*problem representation*' in a policy, and how this is constructed, the government will always have the power to form this as it is established in their legislation[102]. Having a social constructivist epistemology and relativist ontology underscores the idea that knowledge and reality are not fixed, but constructed and open for interpretation by people. These perspectives allow the researcher to understand the link between the WPR approach's '*problem representations*' and how these problems are socially constructed through the acts of people (i.e the act of making policies).[103]

During the course of this research, it has become apparent that the term of securitization needs to be explained as it puts the topic of security into a social constructivist perspective. Securitization, as Michael C. Williams, puts it: "[I]s an extreme form of politicization created through speech acts. Thus, what sets a securitizing speech act apart from regular politicization is that the issue is dramatized and presented as an existential threat or a matter of 'supreme priority,' [i.e. something] 'which calls for extraordinary measures beyond the routines and norms of everyday politics"[104].

Ole Wæver is a part of the Copenhagen school of security, who engages with security not in the classical terms, but from a more social constructivist approach. Hence issues regarding security are not only those deemed urgent physical threats, such as military interventions or aggressions, but are understood also through the processes that creates a security threat. This allows for an understanding of the how a problem came to be, and how a problem can become a security concern requiring extraordinary measures to combat. When widening security to include aspects other than military concerns, it is possible to retain the specific characteristics of a security problem: urgency and an undermining of the existence of we leading to a justification of extraordinary means, i.e. *Existential threat + Urgency = extraordinary measures*[105]. With this approach, it is possible that anyone, from any sector, at any particular time might be the most important focus for concerns about threats, vulnerability, and defence of state, identity and democracy[106]. Securitization seeks to not only understand the nature of the securitized and the securitizer, but also the process that leads to securitization. This entails that securitization seeks

[102]Ibid: 33.
[103]Lars Fuglsang, Poul Bitsch Olsen, and Klaus Rasborg, *Videnskabsteori I Samfundsvidenskaberne: På Tværs Af Fagkulturer Og Paradigmer* (Samfundslitteratur, 2014): 349.
[104] Michael C. Williams, "Words, Images, Enemies: Securitization and International Politics," *International Studies Quarterly* 47, no. 4 (2003): 514.
[105]Ole Wæver, *Securitization and Desecuritization* (København: Centre for Peace and Conflict Research, 1993): 95
[106]Ibid: 85

to better understand who securitizes, on what problems, for whom, why, with what results, and under what conditions[107]. Securitization therefore provides an insight into how the problem representation in the policies came to be, and how this justifies the extraordinary measures taken in the policies. Recently migration has become a term which have been the target of securitization, turning migrants into agents who threaten the security of receiving countries and societies[108].

Research design - a case study

The following section describes the research design chosen for this research. It should not merely be seen as a plan for how the research has been conducted, but also as the logical pathway which will allows the researcher to draw conclusions that will in the end answer the research question that I present in this research, or as Nancy Burns described it a "blueprint for conducting a study that maximises control over factors"[109].

Case study

To investigate the problem representations of refugees and asylum seekers I have chosen to conduct a case study focusing on Danish immigration and integration policies. A case study allows a researcher to take a somewhat limited data collection and interpret this as an example of a larger phenomenon, or take a single unit and generalise across a larger set of data[110]. A case can be defined as a "phenomenon for which we report and interpret only a single measure on any pertinent variable"[111]. A case study research design is not dependent on a specific methodology, however it allows the researcher to use all methods of data collection and even encourages using different methods in a single study. Furthermore, it allows the researcher to do the study step by step, seeing whether or not a specific method will be useful or not[112]. For this research I have chosen to use a qualitative approach to the case, not trying to answer a specific hypothesis, but interpreting, analyzing and gaining insight are the main focus of the research. A

---

[107]Barry Buzan, Ole Waever, and Jaap De. Wilde, *Security: A New Framework for Analysis* (Boulder, Colo.: Rienner, 1998): 31

[108] Maggie Ibrahim, "The Securitization of Migration: A Racial Discourse1," *International Migration* 43, no. 5 (2005): 168

[109]Nancy Burns, *The Practice of Nursing Research: Conduct, Critique and Utilization* (Philadelphia, PA: Saunders, 2001): 223.

[110]Sharan B. Merriam, *Qualitative Research and Case Study Applications* (San Francisco: Jossey-Bass, 1998): 24

[111] Harry Eckstein and Nelson W. Polsby, "Case Study and Theory in Political Science.," in *Handbook of Political Science*, by Fred L. Greenstein (Reading: Addison-Wesley Press).

[112]Sharan B. Merriam, *Qualitative Research and Case Study Applications*

qualitative study allows me to focus more on trustworthiness and authenticity of the study, than reliability and validity, which is more relevant as assessments of research quality in qualitative studies[113]. As the social world can be recognized from several different perspectives, there is nothing that can be accounted for as the absolute '*truth*' when conducting a qualitative study anchored in social constructivism. This allows me as a researcher to move away from the traditional notion of '*one absolute reality*'[114].

Data and Data collection

As mentioned in introduction for this research, Denmark has for the past years seen as increase in refugees and asylum seekers, reaching the highest number of asylum seekers in 2015, at 21,316 applicants[115][116]. Simultaneously, the issue of integration of refugees in Denmark has been discussed not only in Danish newspapers, but also internationally, especially in regards to what has been commonly known as the '*Smykke lovgivning*' (jewelry law) L87, an amendment to Danish Asylum policy. This is relevant, as Danish integration policies have become a central focus of public debate, and because the increase in refugees also meant an increase in amendments and new legislation in the integration sector. Based on this, this paper takes four policies that have all been published or amended within the past four years in connection to the influx of asylum seekers. The policies are taken in their original form as they were proposed in parliament, in order to understand the original problematization. These policies are selected based on three criteria;

1. The policy is written post-2015, more specifically after the refugee influx in Denmark
2. The policy legislates on refugees and asylum seekers
3. The policy was passed in Parliament, thus is treated as official law in Denmark

In order to minimize the effect of my bias, I chose to select the policies based on their titles, short introduction and the year they were proposed. I did not want my findings to be a reproduction of my own feelings towards the topic. It is for that reason that I chose to wait to read the policies, until I was conducting the WPR analysis.

[113] Cuba and Lincoln in: Alan Bryman and Edward A. Bell, *Social Research Methods* (Brantford, Ontario: W. Ross MacDonald School Resource Services Library, 2017): 394-395.
[114] Alan Bryman and Edward A. Bell, *Social Research Methods*: 394-395.
[115] Denmark, Udlændinge- Og Integrationsministeriet, Udlændingeservice, *Tal Og Fakta På Udlændingeområdet 2010*(UIM, 2011): 39.
[116] Denmark. Udlændinge- Og Integrationsministeriet. Udlændingeservice. *Tal Og Fakta På Udlændingeområdet 2016*. UIM, 2016: 13.

For this research, the government documents used are publicly available through the Ministry of Aliens and Integration website[117], and also available through the Danish Parliament's website[118]. The primary data is therefore in Danish, and is analysed in its original form, in order to make sure that nuances and discourses are not missed in translation. However, citations are translated into English by the author in the presentation of the findings and further discussions. The four policies that have been selected are the following; L87 (2015), L50 (2016), L153 (2017) and L180 (2018).

Data Analysis

As mentioned in the theoretical chapter, Bacchi's WPR approach serves as a theoretical framework and which guides the data analysis process by focusing my attention on certain elements. At its essence, the WPR approach is a way to analyse policy-as-discourse, in other words conducting a discourse analysis on policies. Bacchi explains that

> A group of related statements, signs and practices that creates the object's and domains it purports to describe, giving those objects and domains status as 'truth' or 'knowledge'. Discourses set limits on what it is possible to say or think about the object's they create, though they can and do contain tensions and contradictions that open up spaces for challenge and change[119].

Using discourse analysis to investigate and understand the problematizations and problem representations in a policy gives the researcher opportunity to see how they are framed, and furthermore how people are positioned by the policies, as well as whether people are accepted, rejected or modified by the discourse[120]. Using WPR as an analytical lens means that I carried out a process of a priori coding, which means that the WPR considerations will serve as my pre-designed codes[121].

[117] http://uim.dk/
[118] https://www.ft.dk/
[119] Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*: 275.
[120] Jilian Blackmore and Hugh Lauder, *Research Methods in the Social Sciences*, ed. Bridget Somekh, by Cathy Lewin (London: SAGE, 2005): 98
[121] Steve Stemler, "An Overview of Content Analysis.," *Practical Assessment, Research & Evaluation* 7, no. 17 (2001): 2

Limitations and Delimitations

This research can be seen as a contribution to the current discussion of racism in the Danish society, that can be found in the public Danish debates. Furthermore, it contributes to critiques of the Danish immigration and integration policies, that not only can be found in Denmark, but also internationally. However there has both been limitations and delimitations to this research. One of the biggest limitations that influenced the conduct of this research is the limited number of policies that were passed in Parliament, which where specifically relating to the influx of asylum seekers and refugees post 2015.

The choice of theory for this research is informed by the Foucauldian concepts of discourse, knowledge and power, and furthermore by Bacchi's use of the concept of genealogy. As with any other theoretical choice, the choice of using discourse analysis is in its own ways limiting to the researcher, as it provides them with a particular set of skills, through which the analysis is then conducted. It is important to note that discourse analysis has a primary focus on social construction of truth, knowledge and power primarily through an investigation of language. In this case it is the language of certain textual choices made by legislators of a particular government. Therefore the research will not include the public, or the internal governmental process of formulating these policies, but only the written text.

However, some of the choices I have taken frame the delimitations of this research. The research does not put the political ideology of the Danish government into perspective, as this is not within the scope of the research. And though it has briefly been mentioned in the introduction and purpose of research, the policies outside the immigration and integration area that affect refugees and asylum seekers are not discussed. This also goes for the statements and actions made by Minister of Immigration and Integration, Inger Støjberg, and others, outside the framework of the selected policies. And though the majority of refugees and asylum seekers affected by the policies have Muslim or Middle Eastern backgrounds, this will not be the focus of the analysis, as the policies in question are meant to include all refugees and asylum seekers in Denmark, no matter their cultural, ethnic or religious background.

Ethical considerations and reflexivity

When doing research it is important that the researcher is aware of her or his ethical considerations, as this is something that research is always affected by, and simultaneously it is

important when doing social science research to be reflective of one's position as the researcher. The ethical considerations speak to the underlying interconnectedness between the object of research and the researcher. When doing a case study, it is important to think about if the study will have any effect on the subject being investigated. Alan Bryman argues that this is also to make sure that any participants are not harmed by the investigation[122]. However, as this case study only work with data that are formal documents (policies), news reports and public statements, there are very few ethical problems to account for when it comes to direct influence on research subjects.

It is still important to account for potential biases and the findings it produced which in this case could be formed by the fact that I as a researcher am a Danishcitizen, and furthermore that my own political views collide with the political ideology on which the policies are based. It is arguably therefore inevitably that some bias can be found in this research, and it must be said that the research is personally motivated. What is also important to take into account is that the quotes and statements from the policies have been translated by the author from Danish to English. Though there has certainly been an effort to keep the translation as direct as possible, the translation will affect how the meaning of the quote and statements are presented. It is however important to remember that everything is interpreted differently depending on the observer, and that I as the researcher, being Danish, will be more invested and affected in the object of this research, than if I had been of any other nationality.

As mentioned, there is a clash between the political ideology behind the policies, i.e. the ideology of the current Danish government, and my own personal political beliefs, and this is important to remember. Though this research is conducted with no political agenda, there should be no doubt that the research is motivated by a fundamental disagreement with how the current immigration and integration situation is in Denmark. As this thesis does not focus on the political ideology behind the policies, but the discourse of policies and how refugee and asylum seekers are problematized in the policies, the political disagreement should not play any role in the research, only in the motivation for conducting the research.

[122] Alan Bryman and Edward A. Bell, *Social Research Methods*

Findings and Analysis

As mentioned in the previous chapter, four policies from the Ministry of Immigration and Integration was selected for this case study. These four policies all legislate on issues related to the arrival of refugees and asylum seekers, and were all formulated, presented and enforced post-2015, and the large influx of refugees arriving in Denmark. This section provides a short introduction to each of the policies in order to give the reader a better understanding of their content. A summary of the policies are listed in appendix G.

In order to answer and discuss the research question, the chosen immigration and integration policies are analysed using the WPR approach, explained in the theoretical chapter. As explained, the WPR approach consists of six considerations designed to help the researcher to understand the problematizations of the policies, or in other words the representation of a problem or problems. The six considerations, or steps, are:

1. What's the 'problem' represented to be in a specific policy?
2. What presuppositions or assumptions underlie this representation of the 'problem'?
3· How has this representation of the 'problem' come about?
4· What is left unproblematic in this problem representation? Where are the silences? Can the 'problem' be thought about differently?
5· What effects are produced by this representation of the 'problem'?
6. How/where has this representation of the 'problem' been produced, disseminated and defended? How could it be questioned, disrupted and replaced?

In order to formulate a linear analysis, the analysis chapter is divided into sections based on the six WPR considerations. After a preliminary reading of the policies, the WPR considerations serve as the coding, in the sense that I use each of the considerations to problematize and analyze the policies. This type of a priori coding ensures that how I sort through my data is directly connected to my theoretical framework. The findings that I retrieve from the analysis are presented under each WPR question in order to create a more fluent analysis. This is also due to the fact that each question of the WPR approach builds upon the previous finding from the previous question. These considerations show the commonalities between the four immigration and integration policies that have been chosen for analysis.

As the four policies chosen are all written and published by the Ministry for Immigration and Integration, the policies have several things in common with the arrival of migrants being the big common factor. As mentioned in the methodology chapter, these policies have been selected as they have been implemented/changed after 2015 and the '*refugee crisis*', and furthermore due to the fact that they are legislation, setting the agenda for how migrants are welcomed to Denmark. They are the first policies to affect how people will be integrated into the Danish society, and the first legislation showing the discourse surrounding immigrants in Denmark.

1: Problem representations in four different policies

As Bacchi explained, a researcher needs to work backwards when analysing discourse in policies, looking at the solutions to problems, and working backwards to reveal the problematization embedded in the policy. As mentioned, the four policies selected all are legislation on the area of migrants and refugees arriving to Denmark. Though they are legislating on different issues, they tend to provide the same types of solution. In order to fully understand the policies, and conduct a comprehensive WPR analysis, the solutions for each policy has to be described.

L87 (2015) provides 10 solutions to the increasing number of refugees arriving in Denmark. It focuses on family reunification and residency permits. It suggest the following solutions:

- Access to family reunification for migrants with temporary protection to be postponed.
- Access to achieve permanent residency permit to be tightened.
- Legislation on withdrawal of refugees residency permit etc. to be tightened.
- A fee should be paid when applying for family reunification and for applying to permanent residency permit for refugees.
- The upper time limit for how long an asylum seeker needs to be able to financially provide for themselves and their family livelihood, should be prolonged.
- The economic benefits for asylum seekers are reduced by 10 pct.
- The police can stop and search asylum seekers, and their belongings, for the purpose of securing money and valuables, in order to cover the subsistence for the stay of same asylums seekers.

- Immigrant authorities can seize money and valuables from asylum seekers, to cover prospective expenses of the asylum seekers' subsistence.
- The possibility for asylum seekers to be accommodated in independent or special housing is removed.
- The criteria for selection of quota refugees is to be changed.

By doing this L87 problematizes the '*attractiveness*' of the Danish society to incoming refugees and migrants, and that this '*attractiveness*' have caused many to seek to Denmark as a final destination. L87 states that "the terms in the asylum sector affect how attractive it is to seek to Denmark"[123] and the government states that "we are not to take so many refugees, that it will threaten the cohesion of our country"[124]. Hence, the policy constitutes the problem to be that refugees could potentially be a threat to the state, and that the state of Denmark is too attractive to refugees. The solution is to make the Danish state less attractive, by limiting and cutting in the benefits that immigrants and refugees receive from the Danish state, increasing the amount that asylum seekers have to pay, enforcing administrative fees and allowing authorities to seize refugees' valuables. As such, the problem in the policy is portrayed to be an economic problem, meaning that it is the economic attractiveness of the Danish state (benefits, no fees etc.) that encourages refugees to seek asylum in Denmark. Moreover, it establishes that the problems the Danish state would face by allowing too many refugees are also economic. The phrase *'too many refugees'* is used as L87 indicates that such a number exists.

Where **L87** is a long and comprehensive policy in the sense that it implements new legislation to the area, **L50 (2016)** is an amendment to an already existing law. It provides a change in legislation on religious preachers applications for residency permits in Denmark. L50 suggests the following solutions:

- That religious preachers are to sign a declaration, promising to comply with Danish laws.
- That a mandatory course in Danish family law, freedom and democracy will be in stated for religious preachers, seeking to prolong residency permit.

[123] … at vilkårene på asylområdet betyder noget for, hvor attraktiv det er at søge til Danmark L87: 8, see Appendix C

[124] Vi (skal) ikke tage så mange flygtninge, at det truer sammenhængskraften i vores eget land, L87: 8, see Appendix C

L50 problematizes that religious preachers (from outside the Danish Lutheran church) are working against Danish values, freedom, and democracy. The policy states that even though it is important to give free opportunity for people to have their own beliefs and for the state to provide religious freedom, the government believes that "there should be drawn a line, when authorities in religious communities are showing a behavior that is contradicting Danish law, values and supporting parallel conceptions of law"[125]. The solution to the problematization, is to have their access to a residency permit dependent on their legal signature on documents stating that they cannot preach against Danish norms and values. Furthermore, they are required to complete a course in Danish family law, freedom and democracy. The religious preachers are portrayed as a problem, a religious threat to the Danish values and norms and to the Danish democracy by the use of the term *'folkestyre',* implying that the preachers have no previous understanding of Danish tradition, law and legislation.

As L50, **L153 (2017)** provides legislation on immigrants' or refugees' access to the Danish state. The bill is a result of the budget negotiation between the government and the *Dansk Folkeparti* (Danish People's Party), creating a *Nødbremse* (emergency break) in the Danish Immigration and Integration Ministry. L153 provides the following solutions:

- In a matter of emergency, the Immigration and Integration Minister can decide that immigrants proclaiming asylum according to paragraph 7 of the Immigration law, can be refused entrance from a country included in the Dublin agreement.
- The minister can activate the emergency break for a period of, up to four weeks, with a continuance of up to four weeks at the time.
- Immigrants proclaiming asylum can be denied access according to the Danish Immigration policy paragraph 28.
- The Danish Refugee Appeals Board is to be used in cases of appeals on denied access, and their decision is to be regarded as final.
- In cases of appeals of the police denying access to refugees, the complaint is to handled by the Immigration Appeals Board.

In L153, the problematization in based on the Dublin Agreement and on the large influx of refugees and asylum seekers Denmark experienced in 2015. In the policy it is stated that: "A

[125]Der skal kunne trækkes en grænse, når der er tale om autoriteter i et religiøst læresamfund, som udviser en adfærd, der modarbejder danske love og værdier og understøtter parallelle retsopfattelser. L50: 3. See appendix D

large percentage of immigrants that entered Denmark at the time were not registered when entering Schengen. Schengen and the Dublin cooperation was under significant pressure"[126], and that the influx of refugees in 2015 "[...] challenged police control of immigrants' entrance and stay in Denmark and sustainment of peace and order in society"[127]. As such it is stated as fact that the problem is that both Schengen, the Dublin agreement and Denmark came under immense pressure from the refugees, and that the peace and order of Danish society was under threat. So much so, that the solution to the problematization is to create an emergency break, in case of a similar *krise* situation (crisis situation). As shown, the refugee influx in 2015 is seen as a crisis in society and treated as such legislatively. Here it is problematized how an influx of refugees takes away the autonomy of the Danish state, and threatens the apparently peaceful and orderly status quo of the Danish society, and the solution offered is said emergency break.

Unlike the other policies which aims at changing or adding to legislation, **L180 (2018)** is a bill introduced to change a review clause that was implemented with the bill L153. L153 was implemented so that refugees or migrants who are under the European Human Rights convention article 3, meaning people who can claim temporary protection due to violence, are able to receive this protection from the Danish state for up to one year at the time. Each year the Danish state should reevaluate the situation, and either deny or re-grant asylum. L180 puts forward the following changes (or solutions) to L153:

- No changes to the temporary protection status (asylum) for certain immigrants.
- No changes to the notice of temporary protection (asylum) for certain immigrants.
- No changes to the withdrawal of residency permit for immigrants with temporary protection status (asylum) in Denmark.
- No changes to family reunification.
- No changes to the postponement of the right to family reunification.
- Removal of paragraph 3, there is to be no revision of L153 between 2017 -2018, the current parliamentary year.

As is seen above, L180 does not problematize the current regulations in the previous bill, however it reaffirmed that the current bill is functioning, and therefore does not need to be

[126]En stor andel af de udlændinge, som indrejste i Danmark på dette tidspunkt, var ikke blevet registreret ved indrejsen i Schengenområdet. Schengen- og Dublin-samarbejdet kom under betydelig pres. L153: 2. See appendix E

[127]… udfordrede politiets kontrol med udlændinges indrejse og ophold i Danmark og opretholdelse af ro og orden i samfundet. L153: 2. See appendix E

reevaluated within this parliamentary year. L180 is however the result of the Migrant and Integration ministry's evaluation of L153, showing that the bill "[...] works according to its intended goals" [128]. So instead of looking at what solutions L180 provides to the problematization, it is important to look at what solutions the bill find as acceptable problematizations from L153 (2015). What L153 (2015) problematizes is the large influx of Syrian refugees that arrived to Denmark from 2014 and onwards, and the issues of asylum and family reunification that came along with the situation. Implementing regulations on the possibility for newly arrived asylum seekers to seek family reunification as a solution problematizes that family reunification is adding to the problem of the influx of asylum seekers (in this policy categorised as Syrians), suggesting that this is making the Danish state unstable;

> [...] the rules was implemented on the grounds of the conflict in Syria, which led millions of people to flee …. the government wished to undertake a shared responsibility and secure this group of asylum seekers as long as it is needed, but that the Denmark should not take so many that it threatens the cohesion in the country, and that the number of newly arrived refugees has an importance for, how well integration hereafter will succeed[129]

Problem Representation Findings:

What can be said about the problem representation in all four policies is that they all problematize the refugee influx in 2015 as a type of crisis or threat, either economic or societal. All four policies provides solutions to a problematization of how immigrants or refugees affects the Danish state and society, and all of the solutions are primarily focused on tightening the access to Denmark and Danish residence permits, thereby making Denmark less accessible and less appealing to refugees. L153 (2015) and L180 both problematize the influx of refugees by suggesting that it has created a crisis situation, and that the solution is to limit the access of asylum seekers to permit residency. By providing solutions that are primarily focused on limiting access or severely restricting the process of receiving permanent residency, as also proposed in L87 and L50 and later implemented, the policies also suggest that letting in immigrants or refugees into Denmark could potentially pose a danger to Danish society. This is

[128] … fungerer efter den tiltænkte hensigt. L180: 3. See appendix F

[129] … at reglerne blev indført på baggrund af konflikten i Syrien, som havde drevet millioner af mennesker på flugt … at regeringen ønskede at påtage sig et fælles ansvar og sikre denne gruppe asylansøgere beskyttelse, så længe de havde behov herfor, men at Danmark ikke skulle tage så mange flygtninge, at det truer sammenhængskraften i landet, og at de nytilkomne flygtninge har betydning for, om integrationen efterfølgende kan lykkes. L180: 10. See appendix F

even more the case if the immigrants or refugees are religious preachers, as L50 states and problematizes.

Furthermore, L87 problematizes the attractiveness of Denmark, which it suggests is causing the large influx of refugees immigrating to Denmark, and that this attractiveness is primarily economic or due to the state sponsored benefits that the Danish state provides/provided to refugees and asylum seekers. In L87 it is argued that in order to keep the society safe and for authorities to keep peace and order, the amount of refugees let into Denmark should be limited. As such, the problem representation is framed as a security issue. This also becomes clear in a reading of L50, in which the religious preachers are problematized as a threat to the Danish family laws, democracy and freedom. This again leads to the problematization being one of security and stability for the Danish state.

2: Underlying assumptions

This section investigates the assumptions underlying in the policies, following the method of WPR consideration number two. As mentioned before, Bacchi explains that this step in the WPR approach is focused on localising the binaries and key concepts that lies within the policy. It seeks to find the underlying assumptions, rules and governmentalities that are present in the problem representations[130]. Question two allows the researcher to question what was in peoples head when considering the arguments, solutions and problematizations of the policies. In other words, it allows one to understand the *'knowledge'* the arguments relies upon, which is necessary for the statements' comprehensibility.

In all four policies there is a great variety of underlying assumptions or underlying discourses that are significant for the meaning of the policies. Moreover, many of them overlap between the policies. Therefore a starting point are the assumptions which are significant for each policies. Following, the analysis concerns itself with the assumptions that are overlapping in the policies, and in the end summarise the underlying assumptions. In order to keep an order to the presentation of these findings, each underlying assumption will be presented in its own section, which are; *Economics*, *A danger to society and state,* and *Integration and connection to the Danish society*

[130] Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*: 153

Economics

In each of the policies, economics is presented in some sort of way, though most prominently in L87. As mentioned before, L87 problematizes the attractiveness of the Danish society as the economic attractiveness that Denmark has in regards to the economic benefits provided to refugees and asylum seekers by the Danish state. This is shown in the way the solutions seek to ensure that Denmark is less attractive economically for immigration. Furthermore, it is shown in statements such as this: "Several factors can influence how many immigrants seeks asylum in Denmark. This also applies to the size of cash benefits that is paid out to the asylum seekers"[131]. In this quote, the underlying assumption is that refugees or asylum seekers choose their destination country based on the economic benefit they would be able to receive in said country.

Assuming that this is the main interest for refugees and asylum seekers, shows that there is an underlying assumption that the goal of security for oneself (safety from whatever one is fleeing from) has taken a backseat. This is also shown in the way that L153 argues that "a large percentage of the refugees that entered Denmark at this time (i.e. in 2015), were not registered when entering Schengen"[132] and in the way that it argues that the Dublin agreement's member states have not adhered to their obligations, by not registering immigrants when entering the borders of Schengen. Furthermore, there is an assumption that the refugees have chosen not to seek asylum in the first Schengen country which they reached, but seeking to enter Denmark for the economic benefits that the state provides. And though neither L50 or L180 problematizes the economic problems of refugees entering Denmark, they both provides solutions with an economic end-goal, in the sense that both bills have some sort of economic factor in their solutions. This again points to the assumption that refugees will be economically costly for the state of Denmark, and that therefore there needs to be economic disadvantage to entering Denmark and for instance applying for a residency permit or asylum. This is shown in L50 in which " [...] the course and the related derivative expenses, shall be funded through a users fee"[133], a course that is mandatory for religious preachers that seeks to apply for or prolong their residency permit.

[131] En række faktorer kan have betydning for, hvor mange udlændinge der søger asyl i Danmark. Det gælder også størrelsen af de kontante ydelser, der udbetales til asylansøgere. L87: 35. See appendix C

[132] En stor andel af de udlændinge, som indrejste i Danmark på dette tidspunkt, var ikke blevet registreret ved indrejsen i Schengenområdet. L153: 6. See appendix E

[133] … kurset og de hermed forbundne afledte udgifter skal finansieres gennem brugerbetaling ved et gebyr. L50: 7. See appendix D

Assuming that there needs to be an economic disadvantage when applying for asylum or residency permits, supports the idea that refugees or asylum seekers see Denmark as economically attractive, and that this is the reason for them entering Denmark. Furthermore, it supports the underlying assumption that they could make Denmark economically insecure, in the sense that the assumption also is that refugees and asylum seekers are a threat to the Danish society in terms of economic factors.

A danger to society and state

Though the analysis of the economic assumptions of the bills, it also becomes clear that there is an underlying assumption of refugees being a danger to the Danish society in terms of norms and values. In L50 it is problematized that religious preachers seeking residency permits in Denmark are abusing their position, and working actively against Danish values and freedoms. In doing this, the underlying assumption does not only deal with religious preachers, but also the religion being practiced. In assuming that it is necessary for religious preachers to be educated in Danish family law, freedom and democracy, it is indicated that the religion being practiced has the ability to " […] work against Danish laws and values like freedom and democracy"[134]. This can furthermore be linked to what has previously been mentioned about Denmark being a monocultural society, and that the danger towards this is often found to be important.

The assumption of danger to the state and society is also seen in L87, where the problematization is, as previously mentioned, that the large influx of refugees created unrest in Danish society. The same assumption is present in L153 where it is assumed that were a similar situation to happen again, there would be a need to enforce an emergency brake to stop refugees and asylum seekers from entering Denmark. Assuming that an emergency brake is needed in order to protect Danish societal norms and values shows that the role of refugees and asylum seekers is constructed as something illegal and dangerous, and as something that "would seriously threatened the state's existence"[135]. It is thus assumed that it needs to be kept out of the Danish society, by refusing asylum seekers and refugees access to Denmark[136].

[134]… modarbejde danske love og værdier om frihed og demokrati. L50: 3. See appendix D
[135]… alvorligt ville true statens eksistens. L153: 11. See appendix E
[136]L153: 7. See appendix E

Integration and connection to the Danish society

While none of these policies address integration as an issue explicitly or overtly, the *'goal of integration'* plays an important role in all four policies implicitly. One of the underlying assumptions about integration in the policies is that in order for there to be successful integration, there needs to be a limited amount of refugees and asylum seekers entering Denmark. "The number of newly arrived refugees has an impact on the success of integration here after. It is necessary to secure the right balance, so that we can preserve a good and secure society"[137]. In this quote it becomes clear that there is a direct link drawn between the preserving stability in society, and having successful integration. Integration is assumed to be a necessity in L87. Here it is also established that in order to be well integrated, it is necessary to gain "[...] confidentiality with Danish social conditions"[138] and furthermore that "the immigrants can strengthen their integration and their possibilities for a successful life in this country"[139]. There are several assumptions present here. Firstly, it is assumed that it is the refugees' or asylum seekers' own responsibility to be integrated and that this integration is a need for them to have a successful life in Denmark. This is then linked to their knowledge of Danish society, everyday life, culture and history, showing a presupposition of the importance of being Danish.

3: How has this representation of the 'problem' come about?

The third question in the WPR approach is meant to go beyond the text or texts and look into how the representation of a specific problem has been created. This allows the researcher to investigate how the text legitimises key concepts, highlighting cultural and political conditions "that allow a particular problem representation to take shape and to assume dominance"[140]. As this research is focused on the problem representation of refugees and asylum seekers, there is some overlap with step two, from the previous section. This step of the WPR approach is therefore concerned with how refugees and asylum seekers are '*constructed*' as a threat.

In 2015, European nations experienced the largest influx of refugees seen since WWII[141]. The

[137] For antallet af nytilkomne flygtninge har betydning for, om integrationen efterfølgende kan lykkes. Det er nødvendigt at sikre den rigtige balance, så vi kan bevare et godt og trygt samfund. L87: 8. See appendix C
[138] …fortrolighed med danske samfundsforhold. L87: 20. See appendix C
[139] … at udlændinge kan styrke sin integration og sine muligheder for et vellykket liv her i landet. L87: 16. See appendix C
[140] Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*: 11
[141] Patrick Boehler and Sergio PeÇanha, "The Global Refugee Crisis, Region by Region," *Thenewyorktimes.com*, August 26, 2015, , accessed November 15, 2018, https://www.nytimes.com/interactive/2015/06/09/world/migrants-global-refugee-crisis-mediterranean-ukraine-syria-rohingya-malaysia-iraq.html.

numbers reached one million in 2015[142], twice as high as the year before. In Denmark the numbers reached around 21,000 people seeking asylum in 2015, in which 18,342 received asylum. Numbers such as these had never before been seen in Denmark, where the average number of people receiving asylum was 2,450 annually from 1956 till 2014[143]. And though it might be obvious that the rapid rise in asylum seekers and refugees had a massive impact on these policies, it is also of interest to focus on the mechanisms which pushes a state to react in this manner. One of these mechanism is securitization.

Securitization, as explained previously, is the process by which someone or something is deemed an issue so large and serious that extraordinary measures are required. This is not necessarily based on a tangible threat, but is created through discourses. As mentioned in the methodology chapter, securitization happens when a setting is established where *urgency and existential threat = extraordinary measures.* So how does this inform how the problem came to be? For extraordinary means to be taken, and for securitization to happen, there first needs to be a perception of urgency. This can be seen in the policies, where the refugees and asylum seekers are seen in the context of a refugee crisis in Europe, therefore something that needs swift action to be tackled. In L153 it is stated that; [...] the government and Danish People's Party agree to enforce an emergency break in the Danish Alien act [...] that makes it possible to deny asylum seekers at the border, if a crisis situation should occur"[144] and furthermore that the "Immigration and Integration Ministry finds it essential that the authorities (i.e. the government and the police) have the necessary tools that match the challenges that can appear in a crisis situation, where there is an increase in the number of illegal immigrants and asylum seekers that enter and stay in Denmark[145]. In this, the policy links asylum seekers to a crisis situation, implying that asylum seekers would worsen a crisis situation for Danish society.

[142]IOM, "Irregular Migrant, Refugee Arrivals in Europe Top One Million in 2015: IOM," news release, December 22, 2015, International Organisation for Migration, accessed November 15, 2018, https://www.iom.int/news/irregular-migrant-refugee-arrivals-europe-top-one-million-2015-iom.

[143]Michala Clante Bendixen, "Flygtninge I Danmark Historisk," Refugees.dk, August 09, 2018, , accessed November 15, 2018, http://refugees.dk/fakta/tal-og-statistik/hvor-mange-flygtninge-har-danmark-taget-imod-gennem-aarene-og-hvor-kom-de-fra.

[144]… regeringen og Dansk Folkeparti enige om, at der indføres en nødbremse i den danske udlændingelov – inspireret af en ændring af den norske udlændingelov – der gør det muligt at afvise asylansøgere ved grænsen, hvis der opstår en krisesituation. L153: 2. See appendix D

[145]Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det afgørende, at myndighederne har de nødvendige redskaber, der matcher de udfordringer, som kan opstå i en krisesituation, hvor der sker en stigning i antallet af ulovlige indvandrere og asylansøgere, som indrejser og opholder sig i Danmark. L153: 6. See appendix D

Secondly, for securitization to happen, there is a need for existential threat. In L87, the number of refugees are portrayed as something which threatens Danish society. It states that "[...] we are not to take so many refugees, that it will threaten the cohesiveness of our own country"[146]. In the policies, the refugees and asylum seekers are constructed as a danger to the coherence of the Danish society. This is both economically and culturally. Hence their presence in Danish society is seen as an existential threat. Thus, as there is both a perception of urgency, as well as existential threat, the setting for the extraordinary measures in the policies have been set. Hence by looking at securitization we can see how the setting for the policies has come about.

This notion of securitization is very much linked to the notion of monoculturalism. As mentioned before, Denmark is a monocultural nation-state, which can clearly been seen in the way that the immigration and integration policies have shunned the idea of multiculturalism being able to exist, while the Danish state exists. The term securitization gives a background explanation to the problem representation presented here, as it is important to understand what makes a state react toward a problem in this way. L87 states: "[...] confidentiality with Danish social conditions"[147] and furthermore that "the immigrants can strengthen their integration and their possibilities for a successful life in this country"[148]. In this statement, immigrants, asylum seekers and refugees are expected to embrace Danish culture, norms and values, and prioritize this over their own culture. This fear of foreigners and multiculturalism can be linked to the idea of nationhood and the nation state, and the idea that a nation state will always conflict with movement across its national borders, invoking the idea of a territorialized people. The idea of a nation is originally referring to a group of people sharing traditions, language and settlement. The idea is that we share common values and norms came with the politicization of the nation state, emerging out of the feudal system[149]. Moreover it is an idea of citizenship as a notion that bears cultural and political meaning to how we belong to the state[150], and the idea that the more we are alike, the stronger we are as a nation. The issues of integration is well connected to the idea of the nation-state, and the need to assimilate the immigrants and refugees to '*fit into*' the

[146] … vi (skal) ikke tage så mange flygtninge, at det truer sammenhængskraften i vores eget land. L87: 8. See appendix C
[147] …fortrolighed med danske samfundsforhold. L87: 20. See appendix C
[148] … Udlændingen kan styrke sin integration og sine muligheder for et vellykket liv her i landet. L87: 20. See appendix C
[149] Jürgen Habermas, "The European Nation State. Its Achievements and Its Limitations. On the Past and Future of Sovereignty and Citizenship," *Ratio Juris* 9, no. 2 (1996)
[150] Ibid

majority populations culture, language, norms, values and beliefs. Without this process, a foreigner will always be foreign.

Hence when the society is based on monoculturalism, the issue of refugees and asylum seekers becomes securitized, the setting for extraordinary measures is ripe, and the setting for the policies is established.

4. Silences

The previous questions in the WPR approach have focused on what is problematized in the policies, however the fourth question focuses on what is not problematized, what is left out and in other words, what is '*silenced*'. The argument Bacchi makes is that policies are constrained in the way they present a problem. It is therefore important to bring in the issues and perspectives that are "silenced in identified problem representations"[151].

In the four policies, there are several aspects that are silenced. One of the main aspects can be found in the way that integration is presented in L87. Integration is presented as a responsibility for the refugee or asylum seeker as it states that; "all foreigners should demonstrate commitment and capability to integrate into Danish society, in order to receive permanent residency permit"[152]. In this quote, this demand is arguably being represented as a condition for foreigners to be accepted into the Danish society. The rhetoric indicates that it is not important how the refugees arrived to Denmark, silencing their state of refuge, their history and identity. Focusing on their commitment to integrate into the Danish society and on adopting Danish norms, values and culture, clearly shows that it is not important to understand the people arriving in the Danish society, rather it is important for them to understand or assimilate into society. Focusing on the fact that it is the refugee or asylums seekers responsibility indicates that this is something they have chosen. This is further present in the way L87 represents the problem with refugees and asylum seekers entering Denmark, as a problem of economic attractiveness. It states that "The government have long believed that the conditions in the asylum sector, have been a factor in how attractive Denmark is as a destination country"[153] and therefore the government enforced

[151] Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*: 35

[152] … alle herboende udlændinge have vist evne og vilje til at blive integreret i det danske samfund for at kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. L87: 22. See appendix C

[153] Regeringen har længe ment, at vilkårene på asylområdet betyder noget for, hvor attraktivt det er at søge til Danmark. L87: 8. See appendix C

"[...] new and lower integration benefits [which are economical]"[154] in order to make Denmark less attractive as a destination country. Portraying it as an issue of attractivenes, eradicates the history or the previous conditions which led the refugees or asylums seekers to reach the Danish borders. It implies that the refuge is a choice, in the sense that the rhetoric implies that Denmark was chosen due to the economic attractiveness. What also becomes apparent when looking into this rhetoric, is that even though the policies describe the problems that occured with the large amount of refugees and asylum seekers, and that L180 does explain that some of the refugees "come from areas, that due to conflicts in the country have experienced extreme and arbitrary violations on civilians"[155], the fact that these people are fleeing from war and conflict is undermined throughout the policies. The issue is introduced, and then silenced throughout the policies.

Something that is also silenced throughout the policies is the humanitarian perspective connected to the refugee situation. The policies focus on the joint responsibility of the Schengen and Dublin Agreements, and how the member states have failed to live up to this responsibility, causing refugees to reach Danish borders. L153 states that "A large percentage of immigrants that entered Denmark at the time were not registered when entering Schengen. Schengen and the Dublin cooperation was under significant pressure"[156]. This mentioning of international obligations primarily happens in the context where it is used to argue for solutions that might challenge the Danish obligations. The responsibility of the Danish state is somewhat removed in the sense that '*responsibility*' is depicted as something that can be changed into something that fits the Danish state. '*Responsibility*' is an obligation, but only to the point where it starts to threaten Denmark, and it must therefore be regulated. Furthermore, the '*responsibility*' of the outer borders of Schengen has to be strongly enforced, to make sure that Denmark is not put into this position. This also shows that the policies are silencing how these countries might be under pressure - which has been the case. The refugee situation is made out to be a '*Crisis for Denmark*', pressuring the society and threatening '*Danish norms, values and culture*'. This silences the crisis in Europe, the international political crisis and most of all the '*war*' crisis that

[154] … en ny og lavere integrationsydelse. L87: 8. See appendix C
[155] disse ansøgere kom fra områder, hvor der på grund af konflikten i landet foregik ekstreme og vilkårlige overgreb på civile. L180: 2. See appendix F
[156] En stor andel af de udlændinge, som indrejste i Danmark på dette tidspunkt, var ikke blevet registreret ved indrejsen i Schengenområdet. Schengen- og Dublin-samarbejdet kom under betydeligt pres. L153: 2. See appendix E

the refugees are fleeing from, emphasising that this is a domestic problem, rather than an international one.

The silencing mechanism in the policies aids the restrictions that are constructed in the problem representation. The negative rhetoric surrounding differences in society and integrations are put into a nationalist context, which allows for the exclusion of the foreign element, i.e. refugees and asylum seekers. The silencing of the war and the state-centric rhetoric in relation to the refugee crisis aids arguments for cutting benefits and restrictions of rights for newly arrived refugees and asylum seekers. In addition, there is an overshadowing silencing of what are actually the dangers of refugees and asylum seekers in the Danish society. It is made clear that it is the large number of refugees that is the threatening factor, however it is not explained why. In L87 it is portrayed as an economic threat, in the sense that solutions to the problem representation is mostly with economic intent. In L180 and L153, the reasoning behind the '*threat of the foreigners*' is not explained, and in this left out of the problem representation. However in L50, the restrictions to the immigration and integration policy is fuelled by the threat of immigrant religious preachers, working against Danish norms, values and culture, threatening not only society, but democracy. L50 states that there is a need for " [...] initiatives aimed at religious preachers who in their work as preachers seek to counteract Danish laws and values of freedom and democracy"[157]. This is further aided by the refugees being portrayed as an issue of security, as they are depicted as a threat Danish democracy. In this it is implied that foreign religions pose a threat towards Danish society, and more precisely the foreign religious preachers that are a danger. Seeing as the established state church in Denmark is the Lutheran church[158], one must assume that it is not Christianity or religion in itself that is seen as a treat to the Danish society.

The silencing threat to the Danish society contributes to the alienation of the refugees that are represented in the rhetoric of the policies. In this sense, it can be said that the identity of the refugees and asylum seekers is silenced as well. Though it can hardly be expected of a policy to go into greater depths of identity, it does add to the silencing of the situation that has lead to the *'refugee crisis'*.

[157][...] initiativer rettet mod religiøse forkyndere, som i deres virke som prædikanter søger at modarbejde danske love og værdier om frihed og demokrati. L50: 3. See appendix E

[158]Bo Nake, "Det Er Umuligt at Fravælge Den Danske Statsreligion," *Kristligtdagblad.dk*, September 1, 2007, , accessed November 15, 2018, https://www.kristeligt-dagblad.dk/debat/det-er-umuligt-fravælge-den-danske-statsreligion.

5. *Discursive, Subjectification* and *lived* effects

Question five of the WPR approach focuses on what effects are created by the problem representation, solutions and silences in the policies. It focus on how some problem representations can potentially be harmful for some social groups more than others[159]. It is used to critically assess the problem representations. Bacchi identifies three kinds of effects; discursive, subjectification and lived effects. It is important to remember that these effects can be overlapping, and that this question is highly linked to question two, *problem representation,* and question four, *silences.*

The discursive effect of the problem representations focus on identifying what is limited in the discourse, based on the problem identifications. One of the most prominent discursive effects in the policies, is the discourse surrounding why the refugees and asylum seekers are entering Denmark. The discourse focuses on the attractiveness of Denmark, and portrays the arrival of refugee and asylum seekers as an economic issue. In doing this, the discourse of '*war*' or '*crisis'* is left out or undermined. The fact is that war is at the center of the cause for the refugee situation in 2015. By neglecting the fact that the refugees have escaped persecution and violence, it deprives them of their entitlement to protection, from a discursive perspective, and justifies the denial of their refugee rights in Denmark, based on economic reasoning instead. Furthermore, the discourse of refugees' and asylum seekers' own responsibility is a focus in all four of the policies. This creates a discursive effect that makes it difficult to think about what the refugees and asylum seekers are entitled to due to their status, i.e. being protected. The interesting factor is that the policies using the labels '*refugee*' and '*asylum seekers*' instead of '*immigrant*' or '*foreigner*', provides these people with a certain set of rights, as demanded by international conventions related to refugees and asylum seekers. However in creating this discursive effect, it is hard to talk about these rights. It is rationalising the government's policies which worsen the conditions for refugees and asylum seekers, because they are constructed as a threat towards the Danish society. The needs of refugees and asylum seekers have little if any any space in the discourse, only their threat and aggression towards the coherence of Danish society.

The subjectification focuses on the effects that shape people's understanding of the issue and of themselves. Bacchi explains that this is based on Foucault's idea of 'dividing practices', and

[159]Carol Bacchi, *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*: 15

follows Foucault's argument that stigmatization of a targeted minority group serves as a useful tool for governmental purposes, encouraging a desired behaviour among the majority[160]. In the four policies, several subjectifications can be found. What they all have in common is that refugees are discursively represented as a threat to the Danish society. The pairing of different discourses are as such; necessary integration, security issue, personal gain and economic incentives, with the threat to society. This creates a category of '*foreigners*' as dangerous, immoral and different. It also creates a category of Denmark as being economically incapable of handling the situation, in need of protection and the provider of the successful life. Relating this to Foucault's idea of '*dividing practices*', it becomes very obvious that '*Danes*' is the prefered group, that is seen as the norm. This can clearly be seen throughout the four policies in the way that integration is framed as fitting into Danish norms, values and culture. What is interesting in this is that where the category '*refugee and asylum seekers*' is constructed as a group that responsible for themselves, the categorization '*Danes*' is at the same time constructed as a group the state has to protect.

The construction of '*refugees and asylum seekers*' as a threat leads us into the last final effect, the lived effect. The lived effect is meant to show what material effects, meaning non-discursive effects, are present. And though there are material effects created by the discourses in the policies, the most vital lived effect is the discrimination and labeling that stems from the creation of the '*refugee and asylum seeker*' category. When creating such a discourse, it puts the group at risk of discrimination in society, and in general in their lives in Denmark. This has the potential effect of harming people in their pursuit to integrate into Danish society, create a livelihood and settle in the country that they have been forced to migrate to.

6. Where is the problem produced?

All four policies are produced at state-level, and in this easily communicated to the public. This is intensified by the fact that the immigration and refugee topic is highly debated in the public and political sphere. All four policies have been the results of a previous public debate, and have all been debated on national TV. Furthermore, L87 was highly criticized not only domestically, but also internationally. Even though all four policies were highly contested by the public and the political opposition, they were all passed by a large majority in parliament. Though the focus of the '*refugee*' public debate has shifted doing the past four years, the idea of '*attractiveness*' of

[160]Ibid: 17

the Danish state and the idea that '*refugees and asylum seekers*' are using the system for personal gain, has been a constant feature of the debate. Although the '*refugee crisis*' has lost its grip on Danish society, the fear of '*danger of the foreign*' is still a constant in the public sphere, arguably created by the political discourse surrounding the topic.

While the discourse have received support politically, and to a large extent from the public, it has also created a counter movement in civil society. Volunteers, private and civil society organisations have taken some of the '*responsibility*' of the state[161]. Not only in the sense of providing everyday necessities, as a non-governmental organisation would, but also in making sure to help the newly arrived refugees and asylum seekers '*integrate*' into society. This includes helping them find their way through the legal system and even raising money from the public, in order to pay for family reunification. Resistance towards the government and more precisely the Minister of Immigration and Integration, Inger Støjberg, has grown stronger over the years, resulting in not only political campaigns against her immigration and integration policies, but also satirical drawings, comedy sketches and protests against her[162]. Especially her celebration of the 50th tightening of the immigration and integration law, with a '*lagkage*' (a layered birthday cake, used in Denmark for celebrations)[163] made the public, and even her fellow party members, rage against the minister[164]. Interestingly enough, the public and political sphere have a tendency to find the minister's policies, rhetoric and discourse to be repulsive. However, it does not change the assumption that cultural homogeneity or the mono-cultural state can somewhat be at fault. It is therefore harder for the religious preachers to integrate into society, as they are required to preach within the Danish norms, values and culture, regardless of their own heritage. As such, the people with the primary responsibility for integration is still the refugees and asylum seekers themselves[165] .

[161] Nikoline Vestergaard, "Over 34.000 Danskere Sagde 'Welcome to Denmark'," *Dr.dk*, September 12, 2015, , accessed November 15, 2018, https://www.dr.dk/nyheder/indland/over-34000-danskere-sagde-welcome-denmark.
[162]Eva Lange Jørgensen, "Politiken Efter Kritik Af Satiretegning: »At Søge Grænser Er Satirens Væsen«," *Politiken.dk*, December 10, 2015, , accessed November 15, 2018, https://politiken.dk/kultur/medier/art5602293/Politiken-efter-kritik-af-satiretegning-»At-søge-grænser-er-satirens-væsen«.
[163] See appendix B
[164]Simon Fancony, "Støjberg Forarger: Fejrer Udlændinge-stramning Nr. 50 Med Lagkage," *Politiken.dk*, March 14, 2017, , accessed November 15, 2018, https://politiken.dk/indland/art5870543/Støjberg-forarger-Fejrer-udlændingeshystramning-nr.-50-med-lagkage.
[165]Lykkegaard, Rune. "Vi Kan Godt Integrere Flygtninge I Danmark – Hvis Vi Vil [...]" *Information.dk*, October 22, 2018. Accessed November 15, 2018. https://www.information.dk/indland/leder/2018/10/kan-godt-integrere-flygtninge-danmark.

Analytical discussion

This thesis seeks to show how Danish policies on Integration and Immigration problematize refugees and asylum seekers, and how this representation might be seen as racist. In order to do so, a WPR analysis of four policies have been conducted, allowing for a discussion of the findings to take place, and try to answer the research question.

As presented in the previous chapter, the problem representation of refugees and asylums seekers can be boiled down to three different thematic representations: Economics, A danger to society and state and Integration and connection to Danish society. As mentioned before, the problem representation can be found through the solutions and silences that are presented in a policy. One of the key arguments behind the policies is the need for asylum seekers and immigrants to integrate themselves in order to be successful in life (in Denmark). Furthermore, the policies also argue that the ability to integrate, based on capacities, culture and origins, is dependent on one's compatibility with Danish values, norms, and democracy. This is highly prioritised in the solutions of the policies. This is seen in the underlying assumptions section of the WPR approach, in which a direct link between successful integration and stability in the Danish society is presented. Moreover, the policies all implement some sort of economic solution to the problems that are identified within them. More often than not, the solution is implemented as a user charge or user fee, that for instance makes it almost impossible to receive family reunification, as there is no economic support from the state that aids a family to be reunited. Through the problematization of refugees and asylum seekers, the policies are creating a space in which a specific group of people are affected by the policies. It also seems to be creating a discourse and narrative that results in a set of stereotypical categorization of refugees and asylum seekers, and such a categorization does have consequences.

As pointed out in WPR analysis, one of the terms that can be used to explain what happens in the policies is securitization. The securitization, as explained before, relates to the fact that policies are enforced in order to protect society from the *'immigrant threat'*. The policies are thus extraordinary measures, taken because of this immigrant threat, which is framed a danger to the social and economic coherence of the Danish society. Moreover, due to the fact that the refugees and asylum seekers are framed in through the notion of the refugee crisis, this entail an urgency to attend to this crisis. Thus the setting for securitization of refugees and asylum

seekers, i.e. *Urgency* (the refugee crisis) + *Existential threat* (the threat of economic and cultural coherence) = *Extraordinary measures* (the policies).

By looking at the previous literature in the context of the findings of the WPR approach, it can be said that monoculturalism have had an effect on the structures and representation of refugees and asylum seekers in the Danish policies. This can be seen through the current securitization of refugees and asylum seekers. In the wake of the influx of refugees post-2015, and the policies following this influx, refugees and asylum seekers have been discursively presented as a threat to the economic stability and cohesion of the Danish state. As shown in the WPR analysis, the perceived urgency and threat of the refugees and asylum seekers, justifies the extraordinary measures towards this group. This idea of threat is based on the discourse that Denmark should not take in too many refugees, as this poses a threat to the values, norms and culture of Danish society. What is important to notice in this discourse is that the threat towards the Danish society is not based on biological differences, but focused on cultural differences. This is shown in WPR analysis, by the rhetoric surrounding the reasoning behind the refugee and asylum seekers being a threat. As was mentioned previously, refugees, asylum seekers and migrants have not always been seen as a threat to the receiving country[166], however this is a shift in attitude that arguably is related to a movement from a focus on human rights in relations to refugees and asylum seekers, to a focus on human security. As shown in the WPR analysis, the policies clearly have a greater focus on national security than on human rights. Furthermore, the categorization of refugees and asylum seekers has shifted into something which linked to a racist categorization of minorities.

In order to preserve security for society, a nation-state develops traditions that preserve the norms, values and ideas of a nation. It can be explained as a nation creating a bubble, in which the nation has perfect cultural balance, and thereby security. When refugees and asylum seekers enter this bubble with their own culture, and thereby also norms, values and ideas, they are assumed to destabilise the balance in society. This, in principle, means that the idea of refugees and asylum seekers, are constructed as a representation of the potential demise of a nation. The rationale is therefore to exclude contradictory cultural differences, and through this exclude other cultural groups, or force these groups to assimilate into the already existing culture. This negative attitude towards the culture of immigrants, and in this case refugees and asylum

[166] Maggie Ibrahim, "The Securitization of Migration: A Racial Discourse1",: 168.

seekers, should be understood as seen in the context of racism. To create an imagery which depicts a certain culture as deviant, or as abnormal and threatening, is racist in essence. These prejudices are manifested in the policies, not only within the discourse, but also in the actual legislation that the policies enforces. These can first of all be seen in the economic sanctions and reduction in benefits, which are enforced in order to make Denmark less attractive as a destination country. Not only does this create a discourse of refugees and asylum seekers being motivated by economic interest, it has a completely different effect on the refugees and asylum seekers that do enter Denmark. As mentioned, the economic restrictions relate to everyday life (social benefits for refugees and asylum seekers), and fees for obligatory courses that will potentially allow one to receive permanent residency permits.

The argument that the four immigration and integration policies contribute to the creation of stereotypical categorizations might seem contradictory. How can a policy that is implemented to regulate an area working with integration create categorizations and stereotypes, as integration is meant to connect different groups in a society, and connect them in a overall societal unit. The answer is quite simple in the case of Denmark. What is happening in the immigration and integration policies is not aiding integration, but setting the goal for assimilation, and in doing so, removing the pervieced threat of multiculturalism which the refugees and asylum seekers present. In the policies, the word integration is used throughout the text, and is portrayed as the key to receiving asylum, family reunification and residency permits, and it can therefore be argued that integration is one of the main objectives in these policies. However the way which the concept of integration is used in the policies, is arguably more about assimilation rather than integration.

The analytical findings of the third consideration of the WPR approach points towards structural racism as a core concept within the discourse of the policies. As Gee et al. explain, racism can be viewed as an iceberg, in which the structural racism lies underneath the surface[167], and it is therefore harder to see, and more difficult to eliminate. The idea of structural racism in this context can be seen as a result of the idea of the nation-state, in the idea that a nation-state is functional when it is based on monocultural society. The monocultural society is, as previously mentioned, based on the idea that the dominant culture within a society has traditions, values and beliefs that are superior to minority groups within the society. In this it is also apparent that

[167]G. C. Gee et al., "Racial Discrimination and Health Among Asian Americans: Evidence, Assessment, and Directions for Future Research," *Epidemiologic Reviews* 31, no. 1 (2009)

in order to have a successful monocultural society, the minority cultures have to assimilate into the dominant monoculture. As mentioned by Hervik, and others in the literature review, the Danes see themselves as the whitest among the white, and have therefore built their national identity on the basic of this self-understanding[168]. Furthermore, there is strong fear of the other, as explained by Andreasssen and Vitus, through the fear of the Scandinavian welfare state being threatened by the other, those who does not fit into the Scandinvian monocultural society[169]. Based on these ideas, combined with the fidings of the WPR approach, it can be argued that refugees and asylums seekers, being the 'other', can be seen as the threat towards the Danish society, merely based on the fact that they do not appear to fit into the white monocultural state of Denmark.

In the WPR analysis, it is shown that the policies frame and problematize of refugees and asylum seekers as a threat to the Danish society, norms and values. This further supports the idea of the monocultural state, trying to assimilate minorities in order to uphold the idea and security of the nation-state. What can be built on from the above analysis, is how the efforts of assimilation and the discourse of refugees being responsible for their own '*integration*' (integration being the way to a successful life), draws direct ties to structural racism. This is proven by looking into the structural restraints that are put on refugees and asylum seekers, in order for them to fit into Danish society. As shown in the WPR analysis, and in connection to the litereature review. the discourse surrounding refugees and asylum seekers is very much based on the idea that they are the '*other*', and that '*they*' do not fit into our society. This means that '*they*' need to change, in order to fit into our society. How this is done, in the policies, is by creating legislation, forcing them to do so – or leave. This clearly shows that there is legislative and structural discrimination against refugees and asylum seekers, and this is at an institutional level, as the policies creates racist notions that the institutions in the Danish society have to carry out and enforce.

The focus on security rather than human rights, and the idea that the threat is not based on biological differences, but cultural, feeds the idea that new racism has become a key discursive factor in Danish immigration and integration policies. New racism is seen as a more 'indirect and subtle' and arguably does not show as racism, and that it indeed has moved away from a

[168] Peter Hervik, "Race, "race", Racialisering, Racisme Og Nyracisme,": 30
[169] Rikke Andreassen and Kathrine Vitus, *Affectivity and Race Studies from Nordic Contexts* (London: Taylor and Francis, 2016): 12

biological or ethnic focus, and more to a focus on cultural differences. Linking this to Hervik's argument about '*ny-racisme'* in a Danish context, it becomes clear that the threat that refugees and asylum seekers present is actually about the threat of different cultures towards the Danish society, based on the idea that multiple cultures are not able to exist coherently in the same society. Taking the discourse of cultural threat, manifested by a discourse of security, and then creating the policies based on these discourses, can arguably be linked to the Foucaultian idea of '*Power'*. This gives the government power, a power that can only be manifested in society due to the knowledge produced through policies, and the creation of this power is driven by the interest to secure society.

These policies implement a denial of equality and rights to asylum seekers and refugees entering Danish society. The reality is that the legislation on the area forces newly arrived refugees and asylums seekers to live in specific housing situations, and does not allow them to support themselves financially, making them dependent on the social benefits they receive from the government. In doing so, the government is enforcing legislation that is structurally keeping refugees and asylum seekers from entering society, in that they are financially not able to. Furthermore, the policies, primarily L153, structurally deny refugee and asylum seekers their rights, which should be provided to them through the UN conventions on refugees and asylum seekers, in coherence with the European Human Rights convention. These rights are denied, through the discursive representation of refugees and asylums seekers as a catalyst for national crisis. In doing so, the government denies rights to these people based on the idea that refugees and asylum seekers are a threat to the Danish society, based on their cultural differences. Refugees and asylum seekers are denied their rights, which they are entitled to based on their status (which they are given in the policies) as refugees and asylum seekers. Following the premise, as posed by Foucault, that power is knowledge, the policies produces a knowledge which gives power to the government to enforce on the subjects of the policies.

The societal structures that are created through this power can be described as a form of structural racism, in the sense that it denies, excludes and creates inequalities for minorities in society. It is very much grounded in New racism, and the fact that racism is no longer only based on biological differences, but much more on cultural differences and that discrimination, based on a minorities cultural norms, beliefs and values, is just as bad, or worse, as discriminating someone based on their biology. What has happened in the case of Denmark, is that the immigration and integration policies post-2015, have created a discourse of stigmatization,

where refugees and asylum seekers are depicted as a threat towards Danish society due to their cultural differences. Based on this discursive imagery, legislation is created, in which refugees and asylum seekers are excluded from Danish society, and even going as far as to deny them their rights for protection, by denying them entrance into Danish society - due to them posing a threat to Danish culture. The Danish immigration and integration policies is creating a discourse, which produces the structural power that allows the government to discriminate against refugees and asylum seekers. It is therefore evident that the discourse in Danish immigration and integration policies surrounding refugees and asylum seekers takes it roots in the concepts that can be found in cultural and structural racism.

Conclusion

This research is an attempt to analyse how the Danish immigration and integration policies problematize refugees and asylum seekers, and if this representation can viewed as racist. By using Carol Bacchi's *What's the problem represented to be* approach, the research analysed four different policies: L87 (2015), L50 (2016), L153 (2017) and L180 (2018), all produced by the Danish Ministry of Immigration and Integration, and all concerned the arrival of refugees and asylum seekers and their way into Danish society. By using the WPR approach to find the problem representations, this research has shown that the knowledge produced by these policies does in fact have racist tendencies. These are seen in the form of cultural and structural racism, produced through the imagery of refugees and asylum seekers being a threat towards Danish culture, society, norms and values. Moreover, the policies create a discourse in which refugees and asylum seekers are constructed as an economic threat, through the problem representation.

Through the analysis, and by using the six consideration points put forward by Bacchi, this research has shown that the major underlying assumptions of the four policies are the following: that refugees and asylum seekers are an economic threat, a danger to society, and that successful integration is under pressure by the number of refugees and asylum seekers entering Denmark. Furthermore, the responsibility for a successful integration process is in many ways assigned to the refugees and asylum seekers themselves. This representation has come about through a process of securitization and monoculturalism, which legitimize the policies. In addition, the reasons for refugees and asylum seekers to enter Denmark is silenced. Instead, the focus is on the responsibilities of other states, and of the international community. The policies create knowledge through their problem representation, and this, based on the notions of power and knowledge as presented by Foucault, gives the government the power to create the discourses which then again justifies the existence of the policies.

This problematizing in policies, of refugees and asylum seekers in the aftermath of 2015, where many Middle Eastern refugees came to Europe, is based on the notion that their cultural norms, beliefs, and values are not compatible with Danish society. This very much related to new racism, more precisely cultural racism, which is founded on the premise that racism is no longer based on biological differences, but on norms, beliefs and values. This is arguably equally as racist and discriminating, as racism based on the idea of race and biological arguments. Furthermore, as mentioned in the analytical discussion, the rationale behind the policies is to

exclude contradictory cultural differences, and through this exclude other cultural groups, or forcing these groups to assimilate into the already existing Danish culture. This negative attitude towards the culture of refugees and asylum seekers can be understood as anchored in racist presumptions. To create an imagery which depicts a certain culture as deviant, or as abnormal and threatening, is, amongst other things, racist in essence.

In the policies the refugees and asylum seekers are denied the rights they are entitled to, through their status as refugees and asylum seekers. The policies problematize and produce knowledge, which creates societal structures that denies this group of people their rights, and follows up with exclusion and creation of inequality. Through an in-depth engagement with the problematization and construction of refugees and asylum seekers in the four policies, it becomes apparent that they are constructed as a cultural threat to the Danish society. Moreover, it becomes clear that in order to become a part of the Danish society, they need to assimilate into the monocultural society; a responsibility which is established to be their own, and not a responsibility of the Danish state. In the alienation of cultural differences, and by denying refugees and asylum seekers their rights, the policies appear as racist.

Further research

In this research, the focus has been on what discourses are produced through the problematization of refugees and asylum seekers. However, one aspect that could require further research is the consequences of the way refugees and asylum seekers are represented in the policies. This can be researched both in a Danish context, i.e. what are the consequences for refugees and asylum seekers in Denmark, but also from a more international perspective, as other western countries have adapted similar policies. Another point of departure for further research could also be to focus on how the discourses surrounding refugees and asylum seekers have changed over time, for instance from post-WWII until present day, to engage with further investigate the genealogy of the discourses.

Contributing knowledge to Middle Eastern Studies.

This research helps to understand the representation and construction of refugees and asylum seekers from the Middle East. Even though they are not in the Middle East anymore, they have become representations of their religion and culture, more specifically the perception by Danish society of their culture. The refugees and asylum seekers coming to Europe, and Denmark, from

the Middle East have been constructed in a certain way in the Danish policies. As mentioned above, they are seen as a danger to society, a threat to economic security, and unable to be integrated. This shows how the Danish integration and immigration policies construct the culture of '*the Middle East*', as something that is not compatible with Danish society, and hence Middle Eastern refugees and asylum seekers should either not flee and immigrate or be ready to assimilate if they do. Thus, this research provides an understanding of how the people of the Middle East, along with the Danish notion of what constitute their culture, are constructed as something which is perceived as dangerous to the Danish Society.

Bibliography

Andreassen, Rikke, and Kathrine Vitus. *Affectivity and Race Studies from Nordic Contexts*. London: Taylor and Francis, 2016.

Aslan, Lars. "Lars Aslan: Jeg Er Dødtræt Af Ordet ”muslim”." *Altinget.dk*, October 9, 2017. Accessed November 14, 2018. https://www.altinget.dk/artikel/lars-aslan-jeg-er-doedtraet-af-ordet-muslim.

Bacchi, Carol. "Discourse, Discourse Everywhere: Subject “Agency” in Feminist Discourse Methodology." *NORA - Nordic Journal of Feminist and Gender Research* 13, no. 3 (2005): 198-209. doi:10.1080/08038740600600407.

Bacchi, Carol. *Analysing Policy: Whats the Problem Represented to Be?*Frenchs Forest, N.S.W.: Pearson Australia, 2009.

Bak, Christian. "Muslimske Organisationer: Burkaer Er En Del Af Islam, Og Et Forbud Er Nedværdigende." *Kristligtdagblad.dk*, October 10, 2017. Accessed November 14, 2018. https://www.kristeligt-dagblad.dk/danmark/muslimske-organisationer-burkaer-er-en-del-af-islam-og-et-forbud-nedvaerdigende.

Bendixen, Michala Clante. "Flygtninge I Danmark Historisk." Refugees.dk. August 09, 2018. Accessed November 15, 2018. http://refugees.dk/fakta/tal-og-statistik/hvor-mange-flygtninge-har-danmark-taget-imod-gennem-aarene-og-hvor-kom-de-fra.

Boehler, Patrick, and Sergio PEÇANHA. "The Global Refugee Crisis, Region by Region." *Thenewyorktimes.com*, August 26, 2015. Accessed November 15, 2018. https://www.nytimes.com/interactive/2015/06/09/world/migrants-global-refugee-crisis-mediterranean-ukraine-syria-rohingya-malaysia-iraq.html.

Bonilla-Silva, Eduardo. "Rethinking Racism: Toward a Structural Interpretation." *American Sociological Review* 62, no. 3 (June 1997): 465. doi:10.2307/2657316.

Blackmore, Jilian, and Hugh Lauder. *Research Methods in the Social Sciences*. Edited by Bridget Somekh. By Cathy Lewin. London: SAGE, 2005.

Bryman, Alan, and Edward A. Bell. *Social Research Methods*. Brantford, Ontario: W. Ross MacDonald School Resource Services Library, 2017.

Burns, Nancy. *The Practice of Nursing Research: Conduct, Critique and Utilization*. Philadelphia, PA: Saunders, 2001.

Buzan, Barry, Ole Waever, and Jaap De. Wilde. *Security: A New Framework for Analysis*. Boulder, Colo.: Rienner, 1998.

Creswell, John W. *Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches*. Thousand Oaks: Sage, 2014.

Cuff, E. C. *Perspectives in Sociology*. London: Routledge, Taylor & Francis Group, 2016.

"Debatten 17.09.2015." In *Debatten*. DR2. September 17, 2015. September 17, 2015. Accessed November 14, 2018. http://hdl.handle.net/109.3.1/uuid:652339d2-d758-45cf-8e88-790203bc8372.

Dijk, Teun A. Van. "Discourse and the Denial of Racism." *Discourse & Society*3, no. 1 (1992): 87-118. doi:10.1177/0957926592003001005.

Doane, Ashley W., and Eduardo Bonilla-Silva. *White Out: The Continuing Significance of Racism*. New York, NY: Routledge, Taylor & Francis Group, 2013.

Eckstein, Harry, and Nelson W. Polsby. "Case Study and Theory in Political Science." In *Handbook of Political Science*, by Fred L. Greenstein. Reading: Addison-Wesley Press.

Ejrnæs, Morten. *Etniske Minoriteters Tilpasning Til Livet I Danmark - Forholdet Mellem Majoritetssamfundet Og Etniske Minoriteter*. Aalborg: Amid, Akademiet for Migrationsstudier I Danmark, 2002.

Fancony, Simon. "Støjberg Forarger: Fejrer Udlændinge stramning Nr. 50 Med Lagkage." *Politiken.dk*, March 14, 2017. Accessed November 15, 2018. https://politiken.dk/indland/art5870543/Støjberg-forarger-Fejrer-udlændingeshystramning-nr.-50-med-lagkage.

Foucault, Michel, and James D. Faubion. *Essential Works of Foucault 1954-1984*. London ˜œ: Penguin Press, 2000.

Foucault, Michel. *The Archaeology of Knowledge*. London: Routledge, 2002.

Foucault, Michel, and François Ewald. *Society Must Be Defended: Lectures at the Collége De France, 1975-76*. London: Penguin, 2008.

Foucault, Michel, and Robert Hurley. *The History of Sexuality*. Camberwell, Vic.: Penguin, 2008.

Foucault, Michel, and Paul Rabinow. *The Foucault Reader*. New York: Vintage Books, 2010.

Foucault, Michel, and Colin Gordon. *Power/knowledge: Selected Interviews and Other Writings 1972-1977*. New York: Vintage Books, 2015.

Fredrickson, George M., and George M. Fredrickson. *Racism: A Short History*. Princeton, NJ: Princeton University Press, 2015.

Fuglsang, Lars, Poul Bitsch Olsen, and Klaus Rasborg. *Videnskabsteori I Samfundsvidenskaberne: På Tværs Af Fagkulturer Og Paradigmer*. Samfundslitteratur, 2014.

*Glossary for Understanding the Dismantling Structural Racism/Promoting Racial Equity Analysis.*Aspen Institute. https://assets.aspeninstitute.org/content/uploads/files/content/docs/rcc/RCC-Structural-Racism-Glossary.pdf.

Grillo, R. D. "Cultural Essentialism and Cultural Anxiety." *Anthropological Theory* 3, no. 2 (2003): 157-73. doi:10.1177/1463499603003002002.

Habermas, Jürgen. "The European Nation State. Its Achievements and Its Limitations. On the Past and Future of Sovereignty and Citizenship." *Ratio Juris* 9, no. 2 (1996): 125-37. doi:10.1111/j.1467-9337.1996.tb00231.x.

Hamburger, Charlotte. "Assimilation Som Et Grundtræk I Dansk Indvandrerpolitik." *Politica* 22, no. 3 (January 1, 1990): 306. Accessed November 13, 2018.

Hedetoft, Ulf. *Multiculturalism in Denmark and Sweden.*Issue brief. Danish Institute for International Studies. December 2006. Accessed November 14, 2018. https://www.diis.dk/en/research/multiculturalism-in-denmark-and-sweden.

Henriksen, Martin. "Martin Henriksen: Nej, Peter Møller, Hudfarve Betyder (stadigvæk) Ikke Noget for Danskheden." *Kristligtdagblad.dk*, June 20, 2018. Accessed November 14, 2018. https://www.kristeligt-dagblad.dk/debatindlaeg/nej-hudfarve-betyder-stadigvaek-ikke-noget-danskheden.

Hervik, Peter. "Race, ”race”, Racialisering, Racisme Og Nyracisme." *Dansk Sociologi* 26, no. 1 (2016): 29. Accessed November 14, 2018. doi:10.22439/dansoc.v26i1.4991.

Ibrahim, Maggie. "The Securitization of Migration: A Racial Discourse1." *International Migration* 43, no. 5 (2005): 163-87. doi:10.1111/j.1468-2435.2005.00345.x.

Ignatiev, Noel. *How the Irish Became White*. New York: Routledge, 1995.

"Indvandring Bliver Det Vigtigste Valgtema." DR. January 25, 2001. Accessed November 12, 2018. https://www.dr.dk/nyheder/indland/indvandring-bliver-det-vigtigste-valgtema.

IOM. "Irregular Migrant, Refugee Arrivals in Europe Top One Million in 2015: IOM." News release, December 22, 2015. International Organisation for Migration. Accessed November 15, 2018. https://www.iom.int/news/irregular-migrant-refugee-arrivals-europe-top-one-million-2015-iom.

Jespersen, Knud J. V. *Historien Om Danskerne, 1500-2000*. København: Gyldendal, 2007.

Jones, Camara Phyllis, MD. "Levels of Racism: A Theoretic Framework and a Gardeners Tale." *American Journal of Public Health* 90, no. 8 (2000): 1212-215. doi:10.2105/ajph.90.8.1212.

Jørgensen, Eva Lange. "Politiken Efter Kritik Af Satiretegning: »At Søge Grænser Er Satirens Væsen«." *Politiken.dk*, December 10, 2015. Accessed November 15, 2018. https://politiken.dk/kultur/medier/art5602293/Politiken-efter-kritik-af-satiretegning-»At-søge-grænser-er-satirens-væsen«.

Jørgensen, Marianne, and Louise Phillips. *Discourse Analysis as Theory and Method*. Los Angeles, CA: Sage, 2011.

Jørgensen, Martin Bak. *Decentralising Immigrant Integration: Denmark's Mainstreaming Initiatives in Employment, Education, and Social Affairs.*Report. Migration Policy Institute. September 2014. Accessed November 12, 2018. https://www.migrationpolicy.org/research/decentralising-immigrant-integration-denmarks-mainstreaming-initiatives-employment.

Kelaher, Margaret A., Angeline S. Ferdinand, and Yin Paradise. "Experiencing Racism in Health Care: The Mental Health Impacts for Victorian Aboriginal Communities." *Medical Journal of Australia* 201, no. 1 (July 7, 2014): 44-47. doi:doi: 10.5694/mja13.10503.

Klarskov, Kristian. "24 Timers Valgkamp På Fem Minutter: Udlændingekortet Er Kastet - Alle Holder Vejret." Politiken. June 10, 2015. Accessed November 12, 2018. https://politiken.dk/indland/politik/folketingsvalg2015/art5579203/24-timers-valgkamp-på-fem-minutter-Udlændingekortet-er-kastet-alle-holder-vejret.

Kleist, Nauja. ""Danmarks to Ansigter. Stille Integration Og Diskrimination Af Somali-danskere."." In *Den Stille Integration. Nye Fortællinger Om at Høre Til I Danmark.*, 118-43. Copenhagen: Reitzels Forlag, 2006.

Kubisch, Anne. "Why Structural Racism? Why a Structural Racism Caucus?" *Poverty & Race* 15, no. 6 (November/December 2006): 1-3.

Longman, James. "Norway Teaches Migrants about Western Women." *Bbc.com*, June 7, 2016. Accessed November 14, 2018. https://www.bbc.com/news/world-europe-36469828.

Lykkegaard, Rune. "Vi Kan Godt Integrere Flygtninge I Danmark – Hvis Vi Vil [...]" *Information.dk*, October 22, 2018. Accessed November 15, 2018. https://www.information.dk/indland/leder/2018/10/kan-godt-integrere-flygtninge-danmark.

Matas, David. "Racism and Migration." *Refuge*13, no. 8 (1994): 15-18. 1994. Accessed November 14, 2018. https://refuge.journals.yorku.ca/index.php/refuge/issue/view/1330.

Merriam, Sharan B. *Qualitative Research and Case Study Applications*. San Francisco: Jossey-Bass, 1998.

Munksgaard, Pia Glud. "Mette Frederiksen: Religion Har Betydning for Integration." *Dr.dk*, October 04, 2017. Accessed November 14, 2018. https://www.dr.dk/nyheder/politik/mette-frederiksen-religion-har-betydning-integration.

Nake, Bo. "Det Er Umuligt at Fravælge Den Danske Statsreligion." *Kristligtdagblad.dk*, September 1, 2007. Accessed November 15, 2018. https://www.kristeligt-dagblad.dk/debat/det-er-umuligt-fravælge-den-danske-statsreligion.

Pærregaard, Karsten, and Karen Fog. Olwig. *Integration: Antropologiske Perspektiver*. København: Museum Tusculanums Forlag, 2007.

Sardinha, João. *Immigrant Associations, Integration and Identity: Angolan, Brazilian and Eastern European Communities in Portugal*. Amsterdam: Amsterdam University Press, 2009.

Sheridan, Alan, and Michel Foucault. *Discipline and Punishment: The Birth of the Prison*. Vintage Anchor Publishing, 1995.

Sobolewska, Maria, Silvia Galandini, and Laurence Lessard-Phillips. "The Public View of Immigrant Integration: Multidimensional and Consensual. Evidence from Survey Experiments in the UK and the Netherlands." *Journal of Ethnic and Migration Studies* 43, no. 1 (2016): 58-79. doi:10.1080/1369183x.2016.1248377.

Sobolewska, Maria, Silvia Galandini, and Laurence Lessard-Phillips. "The Public View of Immigrant Integration: Multidimensional and Consensual. Evidence from Survey Experiments in the UK and the Netherlands." *Journal of Ethnic and Migration Studies* 43, no. 1 (2016): 58-79. doi:10.1080/1369183x.2016.1248377.

Stemler, Steve. "An Overview of Content Analysis." *Practical Assessment, Research & Evaluation* 7, no. 17 (2001): 1-6.

Udlændinge- Og Integrationsministeriet. Denmark. Udlændingeservice. *Tal Og Fakta På Udlændingeområdet 2010*. UIM, 2011.

Udlændinge- Og Integrationsministeriet. Denmark. Udlændingeservice. *Tal Og Fakta På Udlændingeområdet 2016*. UIM, 2016.

Torres, Rodolfo D., and Robert Miles. "Does “race” Matter? :transatlantic Perspectives on Racism after “race Relations”." In *Race, Identity, and Citizenship: A Reader*, 19-38. Malden (Mass.): Blackwell Publishers, 2006.

Vestergaard, Nikoline. "Over 34.000 Danskere Sagde 'Welcome to Denmark'." *Dr.dk*, September 12, 2015. Accessed November 15, 2018. https://www.dr.dk/nyheder/indland/over-34000-danskere-sagde-welcome-denmark.

"Vi Ses Hos Clement: Jan E. Jørgensen, Marie Krarup, Ali Aminali Og Ellie Jokar." DR. October 28, 2018. Accessed November 12, 2018. https://www.dr.dk/tv/se/vi-ses-hos-clement/vi-ses-hos-clement-tv/vi-ses-hos-clement-2018-10-28#!/.

"Vi Ses Hos Clement: Jan E. Jørgensen, Marie Krarup, Ali Aminali Og Ellie Jokar." In *Vi Ses Hos Clement*. DR2. October 28, 2018. October 28, 2018. Accessed November 14, 2018. https://www.dr.dk/tv/se/vi-ses-hos-clement/vi-ses-hos-clement-tv/vi-ses-hos-clement-2018-10-28#!/.

Williams, Michael C. "Words, Images, Enemies: Securitization and International Politics." *International Studies Quarterly* 47, no. 4 (2003): 511-31. doi:10.1046/j.0020-8833.2003.00277.x.

Wren, Karen. "Cultural Racism: Something Rotten in the State of Denmark?" *Social & Cultural Geography* 2, no. 2 (2001): 141-62. doi:10.1080/14649360120047788.

Wæver, Ole. *Securitization and Desecuritization*. København: Centre for Peace and Conflict Research

Appendices

Appendix A

Apendix B

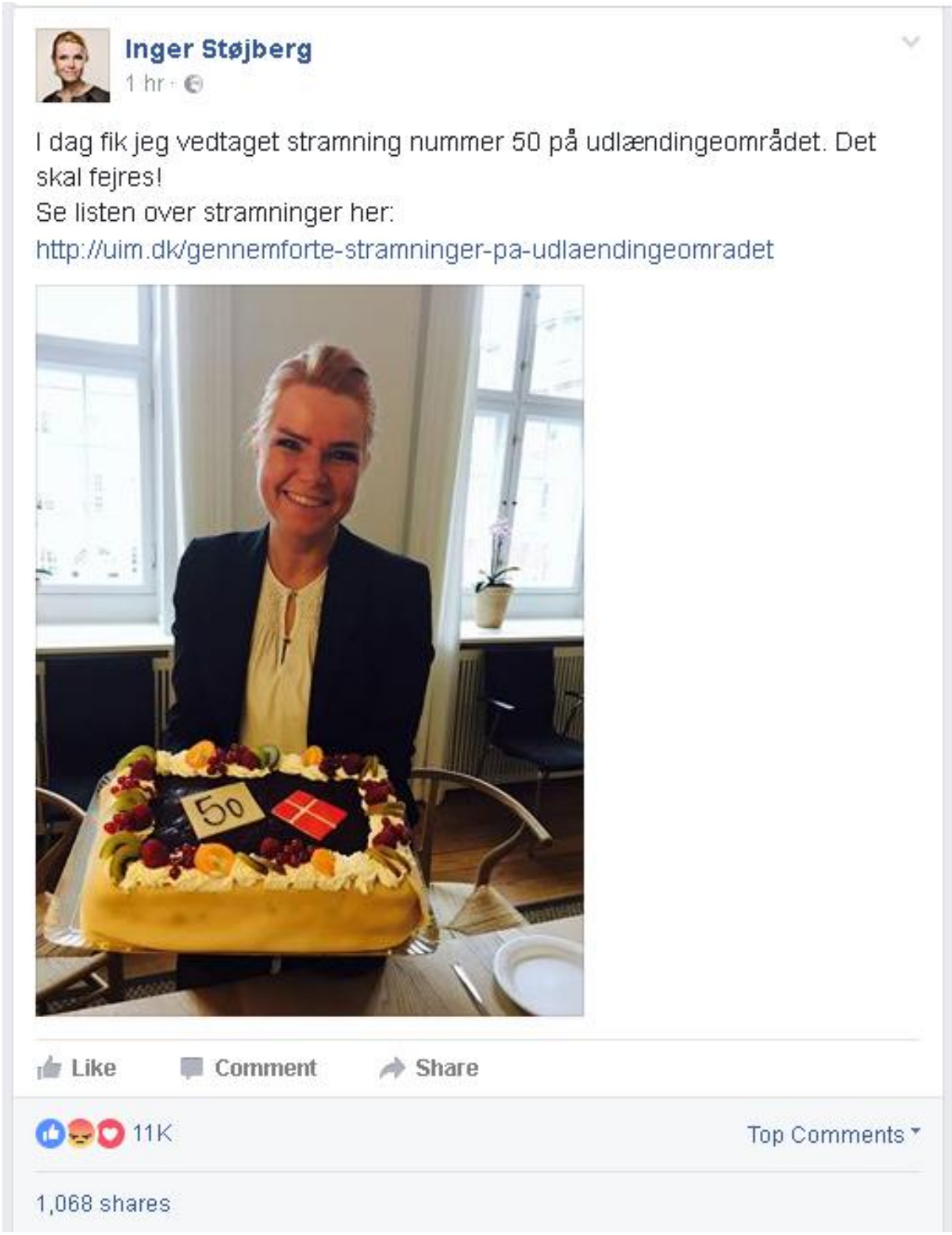
Inger Støjberg
1 hr
I dag fik jeg vedtaget stramning nummer 50 på udlændingeområdet. Det skal fejres!
Se listen over stramninger her:
http://uim.dk/gennemforte-stramninger-pa-udlaendingeomradet
50
Like
Comment
Share
11K
Top Comments
1,068 shares

Appendix C

Lovforslag nr. **L 87** Folketinget 2015-16

Fremsat den 10. december 2015 af udlændinge-, integrations- og boligministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1616 af 23. december 2013, § 1 i lov nr. 1488 af 23. december 2014, lov nr. 153 af 18. februar 2015, § 2 i lov nr. 176 af 24. februar 2015, lov nr. 271 af 25. marts 2015, § 1 i lov nr. 685 af 27. maj 2015 og senest ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering« til: »Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

2. I *§ 2 a, stk. 5, § 9 f, stk. 4, 2. pkt., § 28, stk. 7, § 30, stk. 2, 2. pkt., § 41, § 42, stk. 1, 1. pkt.,* og *stk. 3, § 44, stk. 1,* og *§ 47 a, stk. 1,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

3. I *§ 4 e, stk. 3,* ændres »Ministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

4. *§ 8, stk. 4, 1. pkt.,* affattes således:

»Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.«

5. *§ 8, stk. 4, 2. pkt.,* ophæves.

6. *§ 9, stk. 1, nr. 1, litra d,* affattes således:

»d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller«.

7. *§ 9, stk. 1, nr. 2, litra d,* affattes således:

»d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller«.

8. *§ 9, stk. 1, nr. 3, litra d,* affattes således:

»d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller«.

9. I *§ 9, stk. 13,* ændres »§ 11, stk. 10 og 11 eller 14« til: »§ 11, stk. 12 og 13 eller 16«, og »og 15« udgår.

10. I *§ 9, stk. 14,* ændres »§ 11, stk. 11« til: »§ 11, stk. 13«.

11. I *§ 9 a, stk. 17, nr. 1,* ændres »§ 9 h, stk. 2« til: »§ 9 h, stk. 1«.

12. I *§ 9 c, stk. 4, § 47, stk. 2, 4. pkt., § 48, 5., 7.* og *8. pkt., § 56 a, stk. 1, 3.* og *4. pkt.*, og *§ 56 a, stk. 11, 1. pkt.,* ændres »justitsministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

13. I *§ 9 g, stk. 4,* ændres »Beskæftigelsesministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og »§ 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p« ændres til: »§§ 9 a, 9 f, 9 i-9 n og 9 p«.

14. *§ 9 g, stk. 5,* ophæves.

15. *§ 9 h, stk. 1* og *2*, affattes således:

»Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om

1) opholdstilladelse efter § 9, stk. 1,
2) opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person,
3) opholdstilladelse efter § 9 f,
4) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13,

CG000096

5) opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,
6) opholdstilladelse efter § 9 j, stk. 1,
7) opholdstilladelse efter § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
8) opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1,
9) opholdstilladelse efter § 9 n, stk. 1,
10) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 1 og 2,
11) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 3,
12) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,
13) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 11,
14) dispensation for bortfald efter § 17, stk. 3, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
15) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9, og
16) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9 b eller § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 e.

Stk. 2. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fast-sætter og regulerer gebyrerne efter stk. 1, jf. stk. 4.«

16. I *§ 9 h, stk. 4, 1. pkt.,* ændres »stk. 2« til: »stk. 1, nr. 4-9 og 12-14«, »styrelsens« ændres til: »Styrelsen for Internatio-nal Rekruttering og Integrations«, og efter 1. pkt. indsættes:

»Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3 og 10-11, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 15 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.«

17. I *§ 9 h, stk. 5, 1.* og *2. pkt.,* ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1 eller 3«.

18. *§ 9 h, stk. 7,* affattes således:

»Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.«

19. I *§ 9 h, stk. 8, 1. pkt.,* ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 1 og 3«, og »jf. stk. 2« ændres til: »jf. stk. 1«.

20. *§ 9 h, stk. 8, 4. pkt.,* ophæves.

21. I *§ 9 h, stk. 13, 1. pkt.,* udgår »1,« og »og stk. 8, 4. pkt.«.

22. I *§ 9 h, stk. 13, 2. pkt.,* ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, og stk. 3«, og efter 2. pkt. indsættes:

»Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 10-11 og 15-16, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

23. I *§ 9 h, stk. 14,* ændres »stk. 2 og 3« tre steder til: »stk. 1 og 3«, og »stk. 8 og 11« ændres til: »stk. 7, 8 og 11«.

24. I *§ 9 h, stk. 14, § 9 k, stk. 4, § 9 m, stk. 4,* og *§ 9 n, stk. 4,* ændres »Beskæftigelsesministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

25. *§ 9 h, stk. 15,* ophæves.

26. I *§ 11, stk. 3, nr. 1,* ændres »jf. dog stk. 4« til: »jf. dog stk. 7«, og »5 år« ændres til: »6 år, jf. dog stk. 5 og 6,«.

27. I *§ 11, stk. 3, nr. 2,* ændres »mindst 1 år og 6 måneders fængsel« til: »mindst 1 års fængsel«.

28. I *§ 11, stk. 3, nr. 3,* indsættes efter »kapitel 12 eller 13«: »eller §§ 210, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246«.

29. I *§ 11, stk. 3, nr. 7,* ændres »Prøve i Dansk 1« til: »Prøve i Dansk 2«.

30. I *§ 11, stk. 3, nr. 8,* udgår »under uddannelse eller«, »beskæftigelse« ændres til: »fuldtidsbeskæftigelse«, »stk. 5 og 6« ændres til: »stk. 8«, og »3 år inden for de sidste 5 år« ændres til: »2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år«.

31. I *§ 11, stk. 3, nr. 9,* udgår »eller være under uddannelse«.

32. I *§ 11* indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»Stk. 4. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er endvidere betinget af, at udlændingen opfylder 2 af følgende betingelser:

1) Udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller har udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.
2) Udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 8, i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
3) Udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de sidste 2 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2016-niveau og reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.
4) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 5. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har boet lovligt her i landet i mindst 4 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 2-9, og betingelserne i stk. 4. Stk. 3, nr. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har

fået tildelt førtidspension, er betinget af, at udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, og en af betingelserne i stk. 4, nr. 1 eller 4. Opfylder udlændingen betingelserne i stk. 3, nr. 2-7, og betingelserne i både stk. 4, nr. 1 og 4, kan udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når udlændingen har boet lovligt her i landet i mindst 4 år.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 7 og 8.

33. I *§ 11, stk. 4,* der bliver stk. 7, ændres », om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1« til: »den periode, hvor udlændingen har boet lovligt her i landet, jf. stk. 3, nr. 1, og stk. 5«.

34. I *§ 11, stk. 4, nr. 3,* der bliver stk. 7, nr. 3, ændres »stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3« til: »stk. 8, nr. 4«.

35. I *§ 11, stk. 5,* der bliver stk. 8, ændres »3 år inden for de seneste 5 år« til: »2 år og 6 måneder inden for de seneste 3 år«.

36. *§ 11, stk. 5, nr. 2,* der bliver stk. 8, nr. 2, ophæves.

Nr. 3-5 bliver herefter nr. 2-4.

37. I *§ 11, stk. 5, nr. 4,* der bliver stk. 8, nr. 3, ændres »nr. 3« til: »nr. 2«.

38. *§ 11, stk. 6,* der bliver stk. 9, ophæves.

Stk. 7-14 bliver herefter stk. 9-16.

39. I *§ 11, stk. 10,* der bliver stk. 12, ændres »jf. dog stk. 14« til: »jf. dog stk. 16«.

40. I *§ 11, stk. 11,* der bliver stk. 13, indsættes efter »stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9,«: »og stk. 4, nr. 1-4,«.

41. I *§ 11, stk. 12,* der bliver stk. 14, ændres »de sidste 5 år« til: »de sidste 3 år«, »3 år« ændres til: »2 år og 6 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes:

»Tilsvarende gælder for en udlænding, der har modtaget eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. i en periode på 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder, jf. stk. 4, nr. 2.«

42. I *§ 11, stk. 14,* der bliver stk. 16, indsættes efter »stk. 3, nr. 4-9,«: »eller stk. 4, nr. 1-4,«.

43. *§ 11, stk. 15,* ophæves.

Stk. 16 bliver herefter stk. 17.

44. I *§ 11 a, stk. 1,* ændres »3 år« til: »4 år og 6 måneder«.

45. I *§ 11 a, stk. 2, nr. 1,* ændres »8 år« til: »12 år«.

46. I *§ 11 a, stk. 2, nr. 2,* ændres »1 år og 6 måneder« til: »1 år«, og »12 år« ændres til: »18 år«.

47. I *§ 11 a, stk. 4, nr. 1,* ændres »4 år« til: »6 år«, og »6 år« ændres til: »9 år«.

48. I *§ 11 a, stk. 4, nr. 2,* ændres »8 år« til: »12 år«, og »10 år« ændres til: »15 år«.

49. I *§ 11 a, stk. 4, nr. 3,* ændres »20 år« til: »30 år«.

50. I *§ 11 a, stk. 6,* ændres »2 år« til: »3 år«.

51. I *§ 11 b* ændres »10 år« til: »15 år«, og »15 år« ændres til: »22 år og 6 måneder«.

52. I *§ 12, stk. 1,* og *§ 44, stk. 3,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og »§§ 7-9 og 9 b-9 f« ændres til: »§§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p«.

53. *§ 12, stk. 2,* og *§ 44, stk. 4,* ophæves.

54. I *§ 15, stk. 2,* ændres »Beskæftigelsesministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og », jf. dog stk. 3« udgår.

55. *§ 15, stk. 3,* ophæves.

56. I *§ 19, stk. 2, nr. 4,* indsættes efter 2. pkt.:

»Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.«

57. I *§ 27, stk. 1,* indsættes efter »§ 11, stk. 3, nr. 1,«: »§ 11, stk. 5,«.

58. I *§ 27 a* ændres »Justitsministeriets« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets«, og »Justitsministeriet« ændres til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

59. I *§ 30, stk. 4, § 44 a, stk. 5, § 45 a, stk. 1* og *2*, og *§ 45 c, stk. 1,* ændres »Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

60. I *§ 34, stk. 2, nr. 4,* ændres »stk. 9, 2. pkt.,« til: »stk. 8, 2. pkt.,«.

61. I *§ 34 a, stk. 1* og *stk. 5, 1. pkt.,* ændres »§ 42 a, stk. 9,« til: »§ 42 a, stk. 8,«.

62. I *§ 34 a, stk. 1,* ændres »§ 42 a, stk. 10,« til: »§ 42 a, stk. 9,«.

63. I *§ 36, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »stk. 9, 2. pkt.,« til: »stk. 8, 2. pkt.,«.

64. I *§ 36, stk. 6,* ændres »stk. 9, 2. pkt., og stk. 12« til: »stk. 8, 2. pkt., og stk. 11«.

65. I *§ 37 e, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »justitsministeren, beskæftigelsesministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

66. I *§ 38, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »justitsministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

67. I *§ 38, stk. 3, 2. pkt., stk. 4, stk. 7, 2. pkt.,* og *stk. 9,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

68. I *§ 39, stk. 1,* ændres »justitsministerens« til: »udlændinge-, integrations- og boligministerens«.

69. I *§ 39, stk. 2, 1.* og *2. pkt., stk. 3, 3.* og *4. pkt., stk. 4, 2. pkt.,* og *stk. 5, 1. pkt.,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

70. I *§ 40, stk. 4,* udgår »eller i tilknytning til«.

71. I *§ 40, stk. 9,* indsættes efter 1. pkt.:

»Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse.«

72. I *§ 40 a, stk. 2, nr. 6,* ændres »stk. 9, 1. og 2. pkt.,« til: »stk. 8, 1. og 2. pkt.,«.

73. I *§ 40 d* ændres »Justitsministeriets« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets«.

74. *§ 42 a, stk. 4, 1. pkt.,* ophæves.

75. I *§ 42 a, stk. 4, 2. pkt.,* der bliver stk. 4, 1. pkt., udgår »endvidere« og »eller i tilknytning til«.

76. I *§ 42 a, stk. 4,* indsættes som *2.* og *3. pkt.*:

»Der kan pålægges betalingspligt efter 1. pkt. for perioden til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Der kan endvidere pålægges betalingspligt efter 1. pkt., indtil en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser eller udsendes.«

77. *§ 42 a, stk. 8,* ophæves.

Stk. 9-15 bliver herefter stk. 8-14.

78. I *§ 42 a, stk. 10,* som bliver stk. 9, ændres »stk. 9« til: »stk. 8«.

79. I *§ 42 a, stk. 11, nr. 3,* som bliver stk. 10, nr. 3, ændres »stk. 9, 1. pkt.,« til: »stk. 8, 1. pkt.,«.

80. I *§ 42 a, stk. 13,* som bliver stk. 12, ændres »stk. 11 eller 12« til: »stk. 10 eller 11«.

81. I *§ 42 a, stk. 15, 1. pkt.,* som bliver stk. 14, 1. pkt., ændres »stk. 11 og 12« til: »stk. 10 og 11«.

82. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 1,* ændres »32,23« til: »39,05«.

83. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 2,* ændres »40,71« til: »49,32«.

84. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 3,* ændres »40,71« til: »49,32«.

85. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 4,* ændres »40,71« til: »49,32«.

86. I *§ 42 b, stk. 4,* ændres »64,46« til: »78,09«, og »23,75« ændres til: »28,78«.

87. I *§ 42 b, stk. 5,* ændres »47,50« til: »57,55«, og »6,79« ændres til: »8,23«.

88. I *§ 42 b, stk. 6, 1. pkt.,* ændres »33,93« til: »41,11«.

89. I *§ 42 b, stk. 10, 1. pkt.,* ændres »23,75« til: »28,78«, og i *stk. 10, 2. pkt.,* ændres »6,79« til: »8,23«.

90. I *§ 42 b, stk. 12, 3. pkt.,* ændres »40,71« til: »49,32«.

91. I *§ 42 b, stk. 17,* ændres »2003-beløb« til: »2016-beløb«, og »2004« ændres til: »2017«.

92. I *§ 42 l, stk. 1,* udgår »eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5«.

93. I *§ 42 l, stk. 4, 1.* og *3. pkt.,* udgår »eller indkvartering i selvstændig bolig«.

94. I *§ 44 a, stk. 8,* ændres »Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi-og indenrigsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter aftale med social- og indenrigsministeren«.

95. To steder i *§ 44 a, stk. 9,* indsættes efter »Udlændingestyrelsen«: », Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

96. I *§ 45* og *§ 47, stk. 2, 2. pkt.* ændres »justitsministeren eller beskæftigelsesministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

97. I *§ 46, stk. 2, 1. pkt.,* indsættes efter »§ 9 h, stk. 8, 1. pkt.,«: »jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og nr. 12-14, og § 9 h, stk. 3,«.

98. I *§ 46, stk. 4,* ændres »Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering« til: »Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen«, og »stk. 2 og 3« ændres til: »stk. 1 og 3«.

99. *§ 46, stk. 5,* ophæves.

Stk. 6 og 7 bliver herefter stk. 5 og 6.

100. I *§ 46, stk. 6* og *7,* der bliver stk. 5 og 6, ændres »§ 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14« til: »§ 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16«.

101. I *§ 46 a, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »§ 9 h, stk. 7, 1. pkt.« til: »§ 9 h, stk. 8, 1. pkt.«, »§ 11, stk. 8« ændres til: »§ 11, stk. 10«, og »§ 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt.,« ændres til: »§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,«.

102. I *§ 46 a, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 1 og 3«.

103. I *§ 46 a, stk. 5,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og efter »§ 46, stk. 1« indsættes: », og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2«.

104. *§ 46 a, stk. 6,* ophæves.

Stk. 7 og 8 bliver herefter stk. 6 og 7.

105. I *§ 46 b* ændres », beskæftigelsesministeren og justitsministeren« til: »og udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

106. I *§ 46 g, stk. 1* og *2,* ændres »Justitsministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

107. I *§ 47, stk. 2,* ændres »justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren og udenrigsministeren«, og *3. pkt.* ophæves.

108. I *§ 47, stk. 3, 1. pkt.,* og *§ 47 a, stk. 2,* ændres »Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan«.

109. I *§ 48, 3. pkt.,* indsættes efter »genstande«: »og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter,«.

110. I *§ 52 a, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

111. I *§ 52 a, stk. 3, 4. pkt.,* ændres »der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren« til: »der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

112. I *§ 52 a, stk. 6, 1. pkt.,* ændres »Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område« til: »Ud-lændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

113. I *§ 52 a, stk. 7, 1. pkt.,* ændres »Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

114. *§ 52 a, stk. 7, 2.* og *3. pkt.,* ophæves.

115. I *§ 60, stk. 1,* ændres »§ 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt.,« til: »§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2

Stk. 2. § 1, nr. 11, 15-23, 25, 97-99, 101 og 102, træder i kraft den 1. marts 2016.

Stk. 3. § 1, nr. 9, 26-51 og 57, finder ikke anvendelse for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der indgives før lovforslagets fremsættelse. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 11, 15-23, 25, 97-99, 101 og 102, finder ikke anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovens ikrafttræden, klager over afslag, der vedrører en ansøgning, som indgives før lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives før lovens ikrafttræden, jf. stk. 2. For sådanne ansøgninger og klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 1, nr. 56, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Stk. 6. § 1, nr. 70, 75, 77, 92 og 93, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor der forud for lovens ikrafttræden er meddelt tilladelse efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, eller hvor der er meddelt tilladelse til selvstændig bolig for familier med børn efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 l. For sådanne tilladelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. § 1, nr. 82-88 og 90, finder anvendelse på udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkommende skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og § 42 b, stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden. § 1, nr. 89, finder anvendelse på udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
1.1. Lovforslagets hovedindhold
1.2. Lovforslagets baggrund og formål
1.3. Hovedlinjerne i lovforslaget
2. Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus 2.1. Gældende ret
2.1.1. Midlertidig beskyttelse for visse udlændinge
2.1.2. Familiesammenføring
2.1.2.1. Udlændingelovens § 9
2.1.2.2. Udlændingelovens § 9 c
2.2. Ministeriets overvejelser
2.2.1. Forslag om udskydelse af retten til familiesammenføring
2.2.2. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser
2.2.2.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8
2.2.2.2. FN's Børnekonvention
2.3. Senere revision af reglerne
3. Ændring af reglerne om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse 3.1. Forslag til skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse
3.1.1. Gældende ret
3.1.2. Ministeriets overvejelser
3.2. Et nyt opholdskrav
3.2.1. Gældende ret
3.2.2. Forslag til ændring
3.3. Kriminalitet
3.3.1. Gældende ret
3.3.2. Forslag til ændring
3.3.2.1. Et skærpet vandelskrav
3.3.2.2. Forlængelse af karenstiderne
3.4. Danskkundskaber
3.4.1. Gældende ret
3.4.2. Forslag til ændring
3.5. Et skærpet beskæftigelseskrav
3.5.1. Gældende ret
3.5.2. Forslag til ændring
3.5.2.1. Ordinær fuldtidsbeskæftigelse
3.6. Supplerende integrationsrelevante betingelser
3.6.1. Betingelser om medborgerskab
3.6.1.1. Medborgerskabsprøve
3.6.1.2. Aktivt medborgerskab
3.6.2. Beskæftigelse i mindst 4 år
3.6.3. Skattepligtig indkomst på 270.000 kr.
3.6.4. Danskkundskaber
3.6.5. Særregel for udlændinge, der har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension
3.7. Ophævelse af den særligt lempelige adgang til tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl.

3.7.1.Gældende ret
3.7.2.Forslag til ændring
3.8. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser
4. Skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse 4.1. Gældende ret
4.1.1.Meddelelse af opholdstilladelse
4.1.2.Rejsepåtegning i rejsedokumenter for flygtninge (konventionspas) og fremmedpas
4.1.3.Inddragelse af opholdstilladelser på grund af ferie eller andet korterevarende ophold i det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse
4.1.4.Danmarks internationale forpligtelser
4.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring
5. Indførelse af gebyrer på familiesammenføringsområdet og for tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl.
5.1. Gældende ret
5.2. Forslag om gebyr for at ansøge om familiesammenføring og indgivelse af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl.
5.3. Forslag om gebyr for klager og anmodninger om genoptagelse
5.4. Forslag om ensartet administration ved forkert eller manglende indbetaling af gebyr
5.5. Danmarks internationale forpligtelser
5.5.1.Flygtningekonventionen
5.5.2.Den Europæiske Menneskerettighedskonvention
5.6. Danmarks forpligtelser efter EU-retten
5.7. Udformning af gebyrordningen
5.7.1.Administrativ fastsættelse af gebyr for at indgive ansøgning
5.7.2.Omkostningsbestemt fastsættelse af gebyr for at indgive ansøgning
5.7.3.Ikke-omkostningsbestemte gebyrer mv.
5.7.4.Indbetaling og tilbagebetaling af gebyr
6. Inddragelse af asylansøgeres midler og øget egenbetaling 6.1. Gældende ret
6.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændringer
6.2.1.Inddragelse af asylansøgeres midler
6.2.2.Øget egenbetaling
7. Nedsættelse af ydelser på asylområdet 7.1. Gældende ret
7.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring
8. Afskaffelse af asylansøgeres adgang til at blive indkvarteret i selvstændige og særlige boliger uden for asyl-centre
8.1. Gældende ret
8.1.1.Privat indkvartering og tilbud om selvstændig bolig i tilknytning til et asylcenter
8.1.2.Tilbud om særlige boliger til børnefamilier
8.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring
9. Ændring af kriterierne for udvælgelse af kvoteflygtninge 9.1. Gældende ret
9.1.1.Nærmere om udlændingelovens § 8, stk. 4
9.2. Ministeriets overvejelser og forslaget til ændring
9.3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser
10. Forslag til ændringer som følge af oprettelsen af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet
11. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
12. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
13. De administrative konsekvenser for borgerne
14. De miljømæssige konsekvenser

15. Forholdet til EU-retten
16. Hørte myndigheder og organisationer mv.
17. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Lovforslagets hovedindhold

Med lovforslaget foreslås følgende ændringer af udlændingeloven:
– Adgangen til familiesammenføring til udlændinge med midlertidig beskyttelse udskydes.
– Adgangen til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse skærpes.
– Reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse mv. strammes.
– Der skal betales gebyr ved indgivelse af ansøgninger om bl.a. familiesammenføring og for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl.
– Den øvre tidsgrænse for, hvor længe en asylansøger kan pålægges at betale for sit eget og sin families underhold mv. forlænges.
– De økonomiske ydelser til asylansøgere nedsættes med 10 pct.
– Politiet kan visitere en asylansøger og ransage asylansøgerens bagage med henblik på at sikre penge og værdigenstande til dækning af udgifterne til den pågældendes underhold.
– Udlændingemyndighederne kan tage penge og værdigenstande til dækning af senere udgifter til asylansøgerens underhold i bevaring.
– Asylansøgeres mulighed for at blive indkvarteret i selvstændige og særlige boliger uden for centrene afskaffes.
– Kriterierne for udvælgelse af kvoteflygtninge ændres.

1.2. Lovforslagets baggrund og formål

Der kommer mange flygtninge til Europa. Det presser alle lande, også Danmark. Og presset stiger dag for dag. Vi påtager os et fælles ansvar, men efter regeringens opfattelse skal vi ikke tage så mange flygtninge, at det truer sammenhængs-kraften i vores eget land. For antallet af nytilkomne flygtnin-ge har betydning for, om integrationen efterfølgende kan lykkes. Det er nødvendigt at sikre den rigtige balance, så vi kan bevare et godt og trygt samfund.

Udlændinge-, integrations- og boligministeren fremsatte derfor den 18. november 2015 forslag nr. L 62 til lov om ændring af udlændingeloven (Håndtering af flygtninge- og migrantsituationen). Forslaget, som Folketinget hastebehandlede, blev vedtaget den 20. november 2015 og trådte i kraft den 22. november 2015. Med lovændringen – lov nr. 1273 af 20. november 2015 – fik myndighederne en række nye redskaber, der skal styrke mulighederne for at håndtere en stigning i antallet af flygtninge og migranter, som indrejser og opholder sig i Danmark, og sikre opretholdelsen af ro og orden. Lovforslaget bygger på *Aftale om en ny, stram og konsekvent udlændingepolitik* indgået den mellem regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti. Aftalen er tilgængelig på Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets hjemmeside, www.uibm.dk.

Med lov nr. 1273 af 20. november 2015 blev der således indført mulighed for at fravige planlovgivningen mv. i særlige tilfælde i forhold til asylindkvartering mv. og at øge adgangen til at frihedsberøve afviste asylansøgere mv. Der blev samtidigt indført kortere udrejsefrister, skærpet kontrol med udlændinge i udrejsecentre og en mere konsekvent brug af melde- og opholdspligt. Endelig skabte lovændringen bl.a. mulighed for i særlige tilfælde at suspendere den automatiske domstolsprøvelse af frihedsberøvede udlændinge inden for tre døgn.

Som varslet i lovforslag nr. L 62 af 18. november 2015 er der dog behov for yderligere tiltag på området.

Den 4. december 2015 fremsatte udlændinge-, integrations- og boligministeren forslag nr. L 74 til lov om ændring af udlændingeloven (Transportøransvar i forbindelse med midlertidig grænsekontrol ved indre Schengengrænser). Forslaget, som hastebehandles i Folketinget, giver mulighed for at iværksætte et transportøransvar ved rejser til Danmark fra et andet Schengenland, hvis Danmark indfører midlertidig grænsekontrol.

Der er imidlertid behov for at gøre mere. Regeringen har længe ment, at vilkårene på asylområdet betyder noget for, hvor attraktivt det er at søge til Danmark. Derfor indførte regeringen – som noget af det allerførste – med virkning fra 1. september 2015 en ny og lavere integrationsydelse, som med aftale om finanslov for 2016 bliver udbredt til en større målgruppe.

Regeringen vil med nærværende lovforslag stramme yderligere for asylvilkårene og adgangen til Danmark, så det bliver markant mindre attraktivt at søge til Danmark.

Lovforslaget bygger på regeringens asylpakke, fremlagt den 13. november 2015, hvori regeringen bl.a. foreslog 15 ændringer af vilkårene på asylområdet.

Regeringen vil i tillæg hertil tage en række initiativer, der ikke skal gennemgøres ved ændring af udlændingeloven, men som kan gennemføres ved ændringer af administrative forskrifter el.lign. Det drejer sig om begrænsning af varigheden af opholdstilladelser til flygtninge, afskaffelse af den ekstraordinære asylrådgivning og afskaffelse af statens betaling for transport til Danmark af familiesammenførte til flygtninge her i landet.

Reglerne i udlændingebekendtgørelsen om varigheden af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), og § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), vil

blive ændret, således at udlændinge med konventionsstatus meddeles opholdstilladelse i 2 år med mulighed for forlængelse med 2 år, og udlændinge med beskyttelsesstatus meddeles opholdstilladelse i 1 år med mulighed for forlængelse med 2 år.

1.3. Hovedlinjerne i lovforslaget

Med lovforslaget fremsættes forslag til en række konkrete stramninger af vilkårene på asyl- og udlændingeområdet.

Med forslaget udskydes adgangen til familiesammenføring til udlændinge med midlertidig beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, således at den gældende periode på 1 år forlænges til 3 år. Det betyder, at udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus ikke har ret til familiesammenføring inden for de første 3 år, medmindre særlige grunde taler derfor. Der henvises til afsnit 2.

Desuden forslås det, at adgangen til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse skærpes på følgende måde: Den tidsmæssi-ge betingelse skærpes til som udgangspunkt 6 års lovligt op-hold for alle udlændinge, der endvidere skal opfylde en ræk-ke skærpede, grundlæggende betingelser. Det drejer sig om vandelskravet og om krav til danskkundskaber og beskæftigelse. Herudover skal alle udlændinge opfylde yderligere 2 ud af 4 supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Hvis de grundlæg-gende betingelser og alle 4 supplerende integrationsrelevan-te betingelser er opfyldt, kan udlændingen opnå tidsube-grænset opholdstilladelse allerede efter 4 år. Den særligt lempelige adgang til tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl. afskaffes. Der henvises til afsnit 3.

Det foreslås også, at der indføres hjemmel til, at politiet kan visitere en asylansøger og ransage asylansøgerens bagage med henblik på at sikre penge og værdigenstande til dækning af udgifterne til den pågældendes underhold mv. I tilknytning hertil indebærer lovforslaget, at udlændingemyndighederne får mulighed for at tage visse aktiver, der kan anvendes til dækning af de nævnte udgifter, i bevaring med henblik på at have mulighed for at tvangsrealisere disse til dækning af udgifter til underhold mv.

Det er efter regeringens opfattelse uacceptabelt, hvis udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8 (asyl), rejser på ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet, når de har oplyst over for de danske myndigheder, at de risikerer forfølgelse i det pågældende land. Lovforslaget indeholder på den baggrund en ændring af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, således at udlændingemyndighederne ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse skal tillægge det betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til hjemlandet, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede. Der henvises til afsnit 4.

Det foreslås ligeledes at genindføre gebyrer på familiesammenføringsområdet. Forslaget indebærer, at ansøgninger om familiesammenføring normalt skal afvises, hvis gebyret ikke er betalt. Det samme gælder klager mv. over afgørelser om afslag på familiesammenføring. Som noget helt nyt foreslås det, at der også indføres gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl., herunder personer med humanitær opholdstilladelse. Ansøgningen skal normalt afvises, hvis gebyret ikke er indbetalt

Der henvises til afsnit 5.

Med forslaget forlænges endvidere den periode, hvor asylansøgere, der har tilstrækkelige midler hertil, kan pålægges at dække udgifterne til deres og deres families underhold mv. Den gældende tidsgrænse på 3 måneder foreslås ændret, således at en asylansøger fremover kan pålægges at dække udgifterne frem til boligplacering i en kommune eller – ved afslag på asyl – frem til udrejse eller udsendelse af landet. Der henvises til afsnit 6.

Lovforslaget indebærer desuden, at størrelsen af de kontante ydelser, der udbetales til asylansøgere (grundydelsen, tillægsydelsen og forsørgerydelsen), nedsættes med 10 pct. i forhold til de takster, der ellers ville gælde for 2016. Der henvises til afsnit 7.

Forslaget indebærer også, at asylansøgeres adgang til at blive indkvarteret i selvstændige og særlige boliger uden for asylcentrene afskaffes. Der henvises til afsnit 8.

Med lovforslaget ændres endvidere kriterierne for udvælgelse af kvoteflygtninge, således at der indføres et kriterium om integrationspotentiale svarende til det, som VK-regeringen indførte i 2005. Der henvises til afsnit 9.

Endelig indeholder lovforslaget en række forslag som følge af, at det ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium og overføre ressortansvaret for sager vedrørende bl.a. udlændingeområdet til det nye ministerium. Der henvises til afsnit 10.

2. Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus

2.1. Gældende ret

2.1.1. Midlertidig beskyttelsesstatus

Der kan alene meddeles opholdstilladelse til en asylansøger, hvis kravet på beskyttelse følger af Danmarks internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde (konventionsstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (beskyttelsesstatus på grund af individuelle omstændigheder). Udlændingelovens § 7, stk. 2, omfatter udlændinge, der ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men som har krav på beskyttelse efter andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Efter udlændingelovens 7, stk. 3, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf på baggrund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus).

En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeles tidsbegrænset med en varighed på 1 år og kan herefter forlænges med 2 år ad gangen, jf. § 16, stk. 1, 4. pkt., i bekendtgørelse nr. 375 af 20. marts 2015 med senere ændringer om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen), hvis udlændingen fortsat har behov for beskyttelse.

I forbindelse med forlængelse af en midlertidig opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, anvendes en procedure, hvor Udlændingestyrelsen ved opholdstilladelsens udløb af egen drift (ex officio) meddeler forlængelse, hvis grundlaget fortsat er til stede. Det vil således ikke være nødvendigt, at udlændingen selv indgiver en ansøgning om ny midlertidig opholdstilladelse.

2.1.2. Familiesammenføring til personer med midlertidig beskyttelsesstatus

2.1.2.1. Udlændingelovens § 9

Udlændingelovens § 9 indeholder regler om og betingelser for familiesammenføring med ægtefæller og samlevere, hvis begge parter er over 24 år, og den herboende er

1) dansk statsborger,
2) nordisk statsborger,
3) en udlænding, som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
4) en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end det sidste år, eller
5) en udlænding, som har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år.

Udlændingelovens § 9 indeholder endvidere regler om og betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år, herunder adoptivbørn mv., hvis den herboende er

1) dansk statsborger,
2) nordisk statsborger,
3) en udlænding, som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8,
4) en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end det sidste år, eller
5) en udlænding, som har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år.

Udlændingelovens § 9 regulerer ikke spørgsmålet om familiesammenføring i andre situationer end de nævnte. Spørgsmål om familiesammenføring i forhold til f.eks. den herboendes forældre eller børn, som er 15 år eller derover, reguleres således ikke af udlændingelovens § 9, ligesom bestemmelsen heller ikke regulerer spørgsmålet om familiesammenføring, hvis den herboende udlænding har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og opholdstilladelsen (endnu) ikke er blevet forlænget efter et års ophold i Danmark. En ansøgning om familiesammenføring skal i de nævnte tilfælde i stedet behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. nærmere herom nedenfor under pkt. 2.1.2.2.

Udlændingelovens § 9, stk. 2-20, indeholder en række betingelser for familiesammenføring. For ægtefællesammenføring gælder eksempelvis, at den herboende ikke må have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i 3 år forud for afgørelsen om ægtefællesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 5.

Betingelserne efter bestemmelsens stk. 2-20 kan generelt fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Udlændinge, som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil som oftest have krav på familiesammenføring med ægtefælle og børn i Danmark på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, idet familielivet altovervejende ikke vil kunne udøves i et fælles hjemland på grund af asylrelevant forfølgelse, jf. dog nedenfor under pkt. 2.1.2.2 vedrørende udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

2.1.2.2 Udlændingelovens § 9 c

Det følger af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor.

Det fremgår af bl.a. forarbejderne til bestemmelsen, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 3, i lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002 (FT 2001-02 (2. samling) tillæg A sp. 4016), at udlændingelovens § 9 c, stk. 1, navnlig skal anvendes, hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtigelser, herunder særligt artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, er nødvendigt at tillade familiesammenføring, og dispensationsmulighederne i § 9 ikke kan finde anvendelse.

Ansøgninger om familiesammenføring til familiemedlemmer, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 9, skal således behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det kan f.eks. som nævnt være en ægtefælle, som ikke er fyldt 24 år, eller forældre eller søskende, der ansøger om familiesammenføring med et herboende barn – ligesom en ansøgning fra en mindreårig, som er over 15 år, skal behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Bestemmelsen finder endvidere anvendelse, hvis en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), før opholdstilladelsen eventuelt forlænges efter et års ophold i Danmark, efter Danmarks internationale forpligtelser har krav på familiesammenføring. Dette gælder uanset, hvilken familiemæssig tilknytning der er tale om, idet ægtefæller, samlevere og børn mv. som nævnt ikke kan meddeles opholdstilladelse ef-ter udlændingelovens § 9, før den herboendes opholdstilla-delse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er blevet forlænget efter 1 års ophold i Danmark.

Udlændingemyndighederne er forpligtet til at efterleve Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, ved behandlingen af de enkelte sager og skal således i hver enkelt sag foretage en konkret og individuel vurdering, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der vil således i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om der er krav på familiesammenføring, idet der vil kunne være særlige situationer, hvor hensynet til familiens enhed tilsiger, at der skal gives opholdstilladelse.

I almindelighed vil karakteren og omfanget af tilknytningen til Danmark være meget begrænset, hvis den herboende er meddelt (førstegangs)opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Dette moment – det korte ophold og det forhold, at opholdstilladelsen kun er meddelt for et år – må antages at indgå med betydelig vægt ved vurderingen af, om der efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 er krav på familiesammenføring. Endvidere vil det kunne indgå, at der ikke er tale om en ordning, som permanent afskærer adgangen til familiesammenføring, men alene udskyder denne i lyset af udlændingens særlige midlertidige opholdsretlige status.

Der vil dog som nævnt i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om der er ret til familiesammenføring inden for det første år. Dette gælder f.eks., hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I sådanne tilfælde kan et afslag på familiesammenføring være særligt indgribende allerede inden for det første år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.2.1 og pkt. 5 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014.

2.2. Ministeriets overvejelser

2.2.1. Forslag om udskydelse af retten til familiesammenføring

Udlændingelovens § 7, stk. 3, om opholdstilladelse med midlertidig beskyttelsesstatus har til formål at tage højde for det aktuelle beskyttelsesbehov, som asylansøgere, der er omfattet af bestemmelsen, har, og afspejler dermed beskyttelsens midlertidige karakter.

Udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er individuelt forfulgte, typisk på grund af en konkret konflikt med myndighederne eller andre i deres hjemland. Udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er i modsætning hertil på flugt fra generelle forhold – f.eks. krig – i deres hjemland. De pågældende har således ikke en mere konkret konflikt med nogen i hjemlandet. Derfor har denne gruppe – generelt set – et mere midlertidigt behov for beskyttelse end individuelt forfulgte, idet situationen i hjemlandet hurtigt kan ændre karakter i retning af mere fredelige forhold i hjemlandet.

Efter de gældende regler kan der efter udlændingelovens § 9 meddeles familiesammenføring til en herboende udlænding, hvis midlertidige opholdstilladelse er blevet forlænget efter 1 år. Som det fremgår af regeringens udspil af fredag den 13. november 2015 til ændringer af vilkår på asylområdet, vil udlændingebekendtgørelsen blive ændret, således at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, fremover forlænges med 1 år efter det 1. og 2. år og herefter med 2 år, for i højere grad end i dag at understrege, at beskyttelsesbehovet for denne gruppe må anses for mere midlertidigt end f.eks. for konventionsflygtninge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Regeringen ønsker overordnet set at begrænse tilstrømningen af flygtninge og migranter til Danmark. Karakteren af opholdet her i landet for en udlænding, som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, må normalt betragtes som så usikker og varigheden af opholdet så begrænset, at den pågældendes familie bl.a. under hensyn til opretholdelsen af en effektiv immigrationspolitik ikke bør meddeles opholdstilladelse her i landet, før udlændingen har opholdt sig tre år her i landet.

Det foreslås på denne baggrund, at det ikke skal kunne meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 i forhold til udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, før vedkommende har haft en sådan opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år.

Hvis den pågældende udlænding har krav på familiesammenføring efter Danmarks internationale forpligtelser inden for de første 3 år, vil dette skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter sammenholdt med, at opholdstilladelsernes varighed alene er et år ad gangen, medfører imidlertid, at parternes samlede tilknytning til Danmark ikke har en sådan karakter, at der i almindelighed foreligger en pligt til at tillade familiesammen-

føring efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Det bemærkes i den forbindelse, at der fortsat vil være tale om en ordning, der ikke permanent afskærer adgangen til familiesammenføring, men alene udskyder denne i lyset af udlændingens særlige midlertidige opholdsretlige status.

Der skal som hidtil meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Dette gælder f.eks., hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I sådanne tilfælde kan et afslag på familiesammenføring være særligt indgribende allerede inden for de første tre år. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor FN's børnekonvention, herunder konventionens artikel 3, stk. 1, om hensynet til barnets tarv, kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Hvis en udlænding, som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, indgiver en ansøgning om familiesammenføring, inden vedkommendes opholdstilladelse eventuelt forlænges efter 3 år, skal udlændingemyndighederne af egen drift behandle ansøgningen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen ikke ønsker, at ansøgningen behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingemyndighedernes sagsbehandling vil fortsat blive tilrettelagt således, at en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, som indgives mindre end 2 måneder før det tidspunkt, hvor udlændingen opfylder kravet om tre års ophold i Danmark, ikke skal afslås under henvisning til, at kravet til længden af opholdet i Danmark endnu ikke er opfyldt. I sådanne tilfælde skal ansøgningen derimod behandles med henblik på, at sagen kan afgøres hurtigst muligt efter, at den pågældende har opholdt sig 3 år i landet, og der er truffet afgørelse i sagen om forlængelse af den midlertidige opholdstilladelse efter § 7, stk. 3.

I forbindelse med meddelelse af midlertidig beskyttelsesstatus skal udlændingemyndighederne som i dag vejlede om de begrænsninger i adgangen til familiesammenføring, der følger af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingemyndighederne skal således i alle tilfælde, hvor der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, vejlede om mulighederne for familiesammenføring, herunder om mulighederne for familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, inden den tidsbegrænsede opholdstilladelse eventuelt forlænges efter 3 år. Vejledningen vil så vidt muligt skulle ske på et sprog, som udlændingen forstår.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.2. for en beskrivelse af Danmarks internationale forpligtelser og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6-8.

2.2.2 Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

2.2.2.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter artikel 8, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har enhver ret til respekt for bl.a. sit privatliv og familieliv. Det følger endvidere af artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder eller friheder.

Ifølge praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol omfatter retten til et familieliv retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse. Medlemsstaterne har dog en relativt bred skønsmargin i denne henseende.

Det kan udledes af Menneskerettighedsdomstolens praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens samlede omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Menneskerettighedsdomstolen lægger i sin praksis i den forbindelse vægt på en flerhed af momenter, herunder:

– konsekvenserne for familielivet, herunder om det i praksis vil blive brudt,
– tidspunktet for familielivets etablering,
– årsagen til den adskillelse, der nu ønskes tilendebragt, herunder om det skyldes den herboende persons eget frie valg,
– karakteren og omfanget af parternes tilknytning til den stat, der søges om familiesammenføring i,
– den indrejsendes kulturelle og familiemæssige tilknyt-ning til oprindelsesstaten,
– momenter som immigrationskontrol, herunder om der er sket en overtrædelse af statens lovgivning om immigration,
– om der foreligger hensyn til offentlige orden, der taler for udelukkelse fra statens område,
– om den indrejsende er mindreårig eller på anden måde afhængig af den herboende person,

– om der foreligger uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land, samt
– om der er noget til hinder for, at den herboende person rejser til det land, hvor udlændingen opholder sig.

De anførte momenter er nærmere beskrevet i Jon Fridrik Kjølbro: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – *for praktikere*, 3. udgave 2010, side 719f med henvisning til praksis. Der henvises for en beskrivelse af Menneskerettighedsdomstolens praksis endvidere til Peer Lorenzen m.fl., Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, 3. udgave 2011, side 740ff.

Efter den foreslåede ændring vil en udlænding, der meddeles særlig midlertidig beskyttelse, som udgangspunkt ikke kunne få familiesammenføring i de første 3 år her i landet. Der foreligger ministeriet bekendt ikke nogen praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende familiesammenføring i en sådan situation, men der er grund til at tro, at Menneskerettighedsdomstolen vil tage udgangspunkt i de ovennævnte momenter ved afvejningen af, om tilladelse til familiesammenføring skal meddeles, eller om den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol, jf. hensynet til »landets økonomiske velfærd« efter artikel 8, stk. 2, kan begrunde et afslag.

Det midlertidige ophold må inden for de første 3 år i almindelighed føre til, at karakteren og omfanget af parternes tilknytning til Danmark vil være begrænset. Det må antages, at den begrænsede varighed af opholdet her i landet, beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter og det forhold, at opholdstilladelsen kun er meddelt for 1 år ad gangen vil indgå med betydelig vægt i vurderingen af, om de pågældende efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8 vil have krav på familiesammenføring. Endvidere vil det kunne indgå, at der er tale om en ordning, der ikke permanent afskærer adgangen til familiesammenføring, men alene udskyder denne i lyset af udlændingens særlige midlertidige opholdsretlige status.

Der vil dog som nævnt i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om der er ret til familiesammenføring inden for de første 3 år. Dette gælder f.eks., hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I sådanne tilfælde kan et afslag på familiesammenføring være særligt indgribende allerede inden for de første 3 år.

Der er som anført ikke ministeriet bekendt praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende spørgsmålet om udskydelse af adgangen til familiesammenføring i denne situation. Henset hertil og da EMRK artikel 8 i alle tilfælde indebærer en afvejning, er der en vis risiko for, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i forbindelse med prøvelse af en konkret sag vil kunne nå frem til, at det ikke efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 er muligt generelt at stille krav om 3 års ophold som betingelse for familiesammenføring for udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Henset til den begrænsede varighed af den herboende udlændings ophold i Danmark, beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter og det forhold, at opholdstilladelsen kun er meddelt for 1 år ad gangen, er det imidlertid regeringens opfattelse, at der er tungtvejende argumenter for, at den foreslåede ordning er forenelig med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

2.2.2.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørighed til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller andet forhold.

Bestemmelsen indeholder et forbud mod usaglig forskelsbehandling, der efter Menneskerettighedsdomstolens praksis indebærer, at personer i sammenlignelige situationer som udgangspunkt skal behandles ens, og at forskelsbehandling kun er berettiget, hvis den har et legitimt formål og samtidig står i et rimeligt forhold til dette formål.

Da udlændinge, der har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med situationen for konventionsflygtninge, jf. § 7, stk. 1, eller for udlændinge, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der i sig selv ville have begrundet beskyttelsesbehov, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, rejser den foreslåede begrænsningen i adgangen til familiesammenføring for personer omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, efter ministeriets opfattelse ikke spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14.

2.2.2.3. FN's børnekonvention

I præamblen til FN's konvention om barnets rettigheder (FN's børnekonvention) anføres det, at familien – som den grundlæggende enhed i samfundet og naturlige ramme for alle sine medlemmers og særligt børns vækst og trivsel – bør gives den nødvendige beskyttelse og hjælp, og at barnet med henblik på fuld og harmonisk udvikling af sin personlighed bør vokse op i et familiemiljø.

Det grundlæggende hensyn til barnets tarv fastslås i artikel 3, stk. 1, i FN's børnekonvention, hvorefter barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række.

Efter artikel 9, stk. 3, i FN's børnekonvention, skal deltagerstaterne respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig

personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv.

Det følger af artikel 10, stk. 1, i FN's børnekonvention, at ansøgninger fra et barn eller dettes forældre om indrejse i eller udrejse fra en deltagende stat med henblik på familiesammenføring skal behandles på en positiv, human og hurtig måde af deltagerstaterne. Deltagerstaterne skal endvidere sikre, at indgivelse af en sådan ansøgning ikke medfører negative virkninger for ansøgere og deres familiemedlemmer. Efter artikel 10, stk. 2, skal et barn, hvis forældre har fast bopæl i forskellige stater, have ret til, undtagen under særlige omstændigheder, regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre. Med henblik herpå skal deltagerstaterne respektere barnets og dets forældres ret til at forlade et hvilket som helst land, herunder deres eget, og til at indrejse i deres eget land. Retten til at forlade et hvilket som helst land skal kun underkastes sådanne begrænsninger, som er fastsat ved lov, og som er nødvendige for at beskytte den nationale sikkerhed, den offentlige orden (ordre public), folkesundheden eller sædeligheden, eller andre personers rettigheder og friheder, og som er i overensstemmelse med de øvrige rettigheder, der er anerkendt i konventionen.

Efter artikel 12, stk. 1, i FN's børnekonvention har et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet. Barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

FN's børnekonvention anerkender således ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring af børn. Endvidere indeholder FN's børnekonvention ikke en videre beskyttelse af retten til familieliv end den, som følger af artikel 8 i EMRK.

2.3. Senere revision af reglerne

Lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven indeholder under hensyn til, at indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus var en nyskabelse, og at der derfor kunne blive behov for senere justeringer, en revisionsbestemmelse i lovens § 3. Udlændinge-, integrations – og boligministeren skal efter bestemmelsen fremsætte forslag om revision af loven i folketingsåret 2017-2018.

Regeringen finder, at den ekstraordinære situation med et meget højt antal asylansøgere og ansøgninger om familiesammenføring i Danmark har nødvendiggjort den stramning af reglerne, som foreslås med dette lovforslag.

Revisionsklausulen foreslås ikke ændret, og der vil således fortsat skulle fremsættes forslag om revision i folketingsåret 2017-2018.

3. Ændring af reglerne om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse

3.1 Forslag til skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse

3.1.1 Gældende ret

For at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse skal en udlænding opfylde betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-9.

Det er således en betingelse for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen lovligt har boet her i landet i 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, jf. § 11, stk. 3, nr. 1, 1. pkt.

Det er endvidere en betingelse, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, jf. § 11, stk. 3, nr. 2. Desuden er det en betingelse, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13, jf. § 11, stk. 3, nr. 3.

Derudover stilles der krav om, at udlændingen ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden, og gælden ikke overstiger 100.000 kr., jf. § 11, stk. 3, nr. 4, og at udlændingen ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor, jf. § 11, stk. 3, nr. 5.

Udlændingen skal endvidere have underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund eller på anden vis tilkendegivet at ville acceptere indholdet heraf, jf. § 11, stk. 3, nr. 6.

Det er ydermere et krav, at udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Endelig stilles der krav om, at udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 8, og at udlændingen er tilknyttet arbejdsmarkedet eller under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, jf. § 11, stk. 3, nr. 9.

En række af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse vil ikke kunne stilles, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at en udlænding, der på grund af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, i overensstemmelse med FN's Handicapkonvention ikke vil blive mødt med disse krav.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (Revision af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, ændring af kravene til herboende udlændinge for opnåelse af ægtefællesammenføring, udvidelse af Flygtningenævnet og langtidsvisum til adoptivbørn) blev der bl.a. gennemført yderligere en undtagelsesbestemmelse fra betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det følger således af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 15, at en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, kan undtages fra en række af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

Med lov nr. 572 af 18. juni 2012 afskaffedes det hidtil gældende pointsystem for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Afskaffelsen af pointsystemet betød bl.a., at kravet om aktivt medborgerskab, som kunne opfyldes enten ved at bestå en medborgerskabsprøve eller ved at have udvist aktivt medborgerskab, og kravet om at have gjort en særlig indsats for egen integration gennem supplerende beskæftigelse, danskkundskaber og uddannelse, blev ophævet.

3.1.2 Ministeriets overvejelser

Muligheden for at få meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark er et privilegium. Der skal derfor stilles høje krav til udlændinges evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund.

Det foreslås, at reglerne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse skærpes. Det betyder, at nogle af de grundlæggende betingelser skal ændres. Det drejer sig om opholdskravet, vandelskravet, danskprøvekravet og beskæftigelseskravet, jf. afsnit 3.2.-3.5.

Derudover foreslås det, at udlændingen, udover at skulle opfylde en række skærpede grundlæggende betingelser, fremover ligeledes skal opfylde nogle supplerende integrationsrelevante kriterier for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. herved afsnit 3.6.

Enkelte af de gældende regler videreføres uændret. Det drejer sig om kravet om, at udlændingen ikke må have forfalden gæld til det offentlige, at udlændingen ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse må have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og at udlændingen skal have underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab.

Opholdskravet skal være opfyldt på tidspunktet for indgivelse af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse skal i overensstemmelse med den nuværende administrative praksis være opfyldt på tidspunktet for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Endelig foreslås det, at den særligt lempelige adgang til tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl. ophæves, således at flygtninge m.fl. i lighed med andre udlændinge alene kan undtages fra at opfylde betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, jf. nærmere afsnit 3.6.

De enkelte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse vil som i dag ikke skulle stilles, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, er til hinder herfor.

3.2 Et nyt opholdskrav

3.2.1 Gældende ret

Efter de gældende regler kan en udlænding opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter lovligt at have boet her i landet i 5 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.

Bestemmelsen indebærer, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding efter 5 års ophold her i landet, hvis udlændingen opfylder de øvrige betingelser herfor.

3.2.2 Forslag til ændring

Det foreslås, at kravet om 5 års lovligt ophold med opholdstilladelse ændres, så det fremover er en betingelse for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen har boet lovligt her i landet i mindst 6 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

Derudover skal der gælde en undtagelse fra den tidsmæssige hovedregel om 6 års lovligt ophold, således at udlændinge, der har udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 4 års lovligt ophold her i landet. En udlænding må anses for at have udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, hvis udlændingen, udover at opfylde de grundlæggende betingelser, opfylder samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. afsnit 3.6.

Dette giver den enkelte udlænding et klart incitament til at arbejde for egen integration, ligesom det sikres, at udlændin-

ge har en tilskyndelse til hurtigt at integrere sig i det danske samfund.

Skærpelsen af opholdskravet til 6 år gælder for udlændinge, herunder også flygtninge.

Skærpelsen berører ikke EU-borgere, der har ret til ophold på baggrund af reglerne om fri bevægelighed. Efter disse regler kan der meddeles tidsubegrænset opholdsret efter 5 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark. EU-borgere, der ønsker tidsubegrænset opholdstilladelse efter 4 års lovligt ophold i Danmark, har dog mulighed for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens regler.

Opholdskravet kan som udgangspunkt alene opfyldes ved lovligt ophold her i landet. Det er gennem ophold her i landet, at udlændingen kan styrke sin integration og sine muligheder for et vellykket liv her i landet.

Ved opgørelsen af perioden på 6 år, i visse tilfælde 4 år, skal perioder, hvor udlændingen har opholdt sig uden for landet, som i dag fratrækkes, medmindre der er tale om kortvarige udlandsophold f.eks. i forbindelse med ferie, eller perioder, hvor en udlænding eller dennes ægtefælle eller faste samlever er udstationeret eller udsendt til udlandet som ansat af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation.

Forslaget indebærer således, at udlændingelovens regulering af, i hvilke tilfælde en herboende udlænding kan medregne ophold i udlandet ved beregning af, hvorvidt opholdskravet er opfyldt, opretholdes. Dog indgår uddannelsesforløb i udlandet fremover ikke i beregningen, jf. nærmere herom afsnit 3.5.2.

Der henvises til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, som af-fattet ved lovforslagets § 1, nr. 26.

Den gældende retstilstand vedrørende persongrupper med et særligt stærkt tilknytningsforhold til Danmark, som under visse betingelser kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på et tidligere tidspunkt, opretholdes, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 11, der bliver stk. 13. Det drejer sig om udlændinge, der tilhører det danske mindretal i Sydslesvig, udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret, udlændinge, der har danske forældre, og udlændinge, der har tilknytning til det danske mindretal i Argentina, og som har danske forældre eller bedsteforældre.

3.3. Kriminalitet

3.3.1. Gældende ret

I dag er det en ufravigelig betingelse for opnåelse af tidsube-grænset opholdstilladelse, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulig-hed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, jf. udlændingelo-vens § 11, stk. 3, nr. 2.

Derudover er idømmelse af ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 til hinder for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3.

For udlændinge, der er idømt betinget frihedsstraf, en strafferetlig foranstaltning, eller som er idømt mindre end ubetinget straf af 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, gælder der karenstider.

Karenstiden for at kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse er ved domme til betinget frihedsstraf i § 11 a, stk. 1, fastsat til 3 år fra afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Karenstiden ved dom til ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er fastsat til 8 år, og karenstiden ved en dom til ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er 12 år.

Karenstiderne regnes fra udlændingens løsladelse. Prøveløslades udlændingen, regnes karenstiderne fra dette tidspunkt, jf. § 11 a, stk. 3.

Dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Karenstiden for udlændinge, der er idømt dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse.

Karenstiden ved dom til ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a er 2 år fra foranstaltningens ophør.

Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes karenstiden ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre karenstiden herved bliver kortere end den karenstid, der allerede er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge, jf. § 11 a, stk. 7.

Endelig er idømmelse af straf for ulovligt arbejde her i landet efter udlændingelovens § 59, stk. 3, til hinder for medde-

lelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, jf. udlændingelovens § 11 b.

3.3.2. Forslag til ændring

Kriminalitet er uacceptabel, og det skal som i dag have konsekvenser for muligheden for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er regeringens opfattelse, at kriminalitet i videre udstrækning end i dag skal medføre udelukkelse fra at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

3.3.2.1. Et skærpet vandelskrav

Det foreslås at nedsætte grænsen for, hvornår en udlænding udelukkes fra at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det afgørende for, om en udlænding helt udelukkes fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse som følge af kriminalitet bliver således, om udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Dette er således en stramning i forhold til i dag, hvor en udlænding først udelukkes fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse ved ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Der henvises til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 27.

Derudover foreslås det at udvide betingelsen om, at udlændingen ikke må være idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13, således at flere former for kriminalitet vil være til hinder for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i tilfælde, hvor der idømmes ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel.

Straffelovsovertrædelser i form af visse forbrydelser i familieforhold, seksualforbrydelser og voldsforbrydelser skal være til hinder for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Fremover skal en udlænding således udelukkes fra at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages varighed for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller bestemmelserne i straffelovens §§ 210, 216, 222, 223, 224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246.

Der henvises til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 28.

3.3.2.2. Forlængelse af karenstiderne

Ved forslaget forlænges karenstiderne med 50 pct., således at udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf mv. for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, mens ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, betyder, at udlændingen helt udelukkes fra tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. afsnit 3.3.2.1.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes betinget frihedsstraf, skærpes fra 3 år til 4 år og 6 måneder. Karenstiden for udlændinge, der er idømt ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder, skærpes fra 8 år til 12 år fra tidspunktet for løsladelse. For udlændinge, der er idømt ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, skærpes karenstiden fra 12 år til 18 år fra tidspunktet for løsladelse.

For udlændinge, der idømmes dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, skærpes karenstiden fra 4 år til 6 år, hvis den gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, og fra 6 år til 9 år, hvis karenstiden gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

For udlændinge, der idømmes dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, skærpes karenstiden fra 8 år til 12 år, hvis den gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, og fra 10 år til 15 år, hvis karenstiden gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Karenstiden for udlændinge, der idømmes dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, skærpes fra 20 år til 30 år fra rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse.

For udlændinge, der idømmes dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, skærpes karenstiden fra 2 år til 3 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Endelig skærpes karenstiden for udlændinge, der idømmes straf for at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, fra 10 år til 15 år, i gentagelsestilfælde fra 15 år til 22 år og 6 måneder.

Der henvises til udlændingelovens §§ 11 a og 11 b, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 44-51.

3.4. Danskkundskaber

3.4.1 Gældende ret

Efter de gældende regler er det et krav for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Prøve i Dansk 1 afslutter Danskuddannelse 1, som er en af de tre danskuddannelser, der er etableret med henblik på, at

nyankomne udlændinge, der meddeles opholdstilladelse her i landet, kan få kendskab til det danske sprog. De øvrige uddannelser er Danskuddannelse 2, der afsluttes med Prøve i Dansk 2, og Danskuddannelse 3, hvor undervisningen kan afsluttes på to niveauer: Prøve i Dansk 3 efter modul 5 og Studieprøven efter modul 6.

3.4.2 Forslag til ændring

Det er væsentligt for evnen til at integrere sig og opnå kontakt til arbejdsmarkedet og det danske samfund i øvrigt, at udlændingen kan formulere sig og gøre sig forståelig på dansk.

For at sikre dette foreslås det, at danskprøvekravet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse ændres til Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Danskuddannelse 2 tilrettelægges for udlændinge, som normalt har en kort skole- og uddannelsesbaggrund fra hjemlandet.

En udlænding, der har bestået Prøve i Dansk 2, forventes at kunne indgå i kommunikation om en længere række af almene og på forhånd kendte dagligdags emner i et dagligdags sprog og have tilstrækkeligt sprog til at beskrive, forklare og begrunde på dansk.

Udlændingen kan læse enkle tekster om kendte emner i f.eks. gratisaviser og kan skrive f.eks. meget enkle breve, e-mails og beskeder.

En udlænding, der har bestået Prøve i Dansk 2, vil sprogligt kunne indgå i ufaglært beskæftigelse, og vil sprogligt kunne fortsætte på FVU-kurser, på basisdansk (dansk som andetsprog) på AVU og på AMU-kurser med fortsat danskstøtte.

Vedtages forslaget, vil der på udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, blive offentliggjort en oversigt over, hvilke prøver der anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en prøve på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 2.

I det omfang Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, vil der blive set bort fra danskprøvekravet.

Der henvises til den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 29.

3.5. Et skærpet beskæftigelseskrav

3.5.1 Gældende ret

Det er i dag et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. Derudover er det et krav, at udlændingen fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Dette fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 og 9.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved såvel fuldtidsbeskæftigelse (30 til 37 timer) som deltidsbeskæftigelse (15 til 30 timer). Deltidsbeskæftigelse indgår med en forholdsmæssig del af ansættelsesperioden. Den forholdsmæssige del udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.

Derudover sidestilles uddannelse i dag med beskæftigelse, således at såvel uddannelse som beskæftigelse indgår i beregningen af beskæftigelseskravet.

3.5.2 Forslag til ændring

Kravet om fast tilknytning til arbejdsmarkedet skal bevares som betingelse for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås dog, at beskæftigelseskravet skærpes til et krav om ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Samtidig skal kravet fremover alene kunne opfyldes ved beskæftigelse på fuld tid, jf. herved afsnit 3.5.2.1. Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mellem 15 og 30 timer (deltidsbeskæftigelse) vil således ikke længere indgå i beregningen af beskæftigelseskravet. Det samme gælder i forhold til uddannelse.

Hvis udlændingen har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, er udlændingen som i dag undtaget fra at opfylde kravet om beskæftigelse. Det samme gælder i forhold til en udlænding, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, inden han eller hun fylder 19 år, og udlændingen har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen. Der er ikke med ændringen af beskæftigelseskravet tilsigtet nogen ændring af denne retstilstand.

Hvis en udlænding inden for de sidste 3 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget støtte eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærtstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, vil den periode også fortsat kunne medregnes i beskæftigelseskravet.

I det omfang Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, vil der blive set bort fra beskæftigelseskravet.

Der henvises til den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8 og 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 30 og 31.

3.5.2.1 Ordinær fuldtidsbeskæftigelse

Ved ordinær beskæftigelse forstås, at beskæftigelsen skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår og uden offentligt tilskud, f.eks. løntilskud.

Ved fuldtidsbeskæftigelse forstås som i dag, at udlændingen skal have været ansat med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer. Dette opgøres på månedsbasis ved, at udlændingen har haft 2 år og 6 måneders beskæftigelse med mindst 120 timers månedlig beskæftigelse.

Et beskæftigelseskrav på 30 timer har i praksis navnlig betydning for sygeplejersker, social- og sundhedshjælpere m.fl., der på grund af skiftende vagter reelt har en gennemsnitlig arbejdstid under 37 timer om ugen, men hvor arbejds-tiden betragtes som værende fuld tid.

Perioder med fravær som følge af sygdom, ferie, omsorgsdage og barsel mv. inden for rammerne af et ansættelsesforhold medregnes som ordinær beskæftigelse. Fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats sidestilles også med ordinær beskæftigelse, uanset at der ydes offentligt tilskud til arbejdsgiveren, idet fleksjob er et tilbud til personer, der har en så varig og væsentlig nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet.

Praktik eller anden beskæftigelse som led i et uddannelsesforløb i Danmark betragtes ikke som ordinær beskæftigelse.

Den nuværende administrative praksis, hvor en udlænding er forpligtet til på tro og love at erklære, at udlændingen opfylder beskæftigelseskravet, opretholdes. Udlændingestyrelsen vil sammenholde udlændingens oplysninger med oplysningerne i indkomstregistret.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær fuldtidsbeskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Dette svarer til, hvad der gælder i dag.

Udlændingelovens regulering af, i hvilke tilfælde en herboende udlænding kan medregne beskæftigelse i udlandet ved beregning af, hvorvidt beskæftigelseskravet er opfyldt, opretholdes, jf. den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 11, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 35-37.

3.6. Supplerende integrationsrelevante betingelser

Det er helt afgørende, at udlændinge, som kommer her til landet, og som ønsker at blive i Danmark, gør en indsats for at integrere sig.

Det foreslås derfor, at en udlænding – udover at skulle opfylde de grundlæggende betingelser – skal opfylde yderligere 2 ud af 4 supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. nærmere afsnit 3.6.1.-3.6.4.

Konstaterer Udlændingestyrelsen, at en udlænding opfylder de grundlæggende betingelser, skal Udlændingestyrelsen herefter vurdere, om udlændingen opfylder yderligere mindst 2 ud af 4 supplerende betingelser for at kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Hvis udlændingen opfylder de grundlæggende betingelser og samtlige 4 supplerende betingelser og derved må antages at have vist en særlig evne til vellykket integration her i landet, kan udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse allerede efter 4 års lovligt ophold i Danmark, jf. herved afsnit 3.2.2.

De supplerende betingelser vedrører integrationsrelevante kriterier i form af medborgerskab, højere grad af tilknytning til arbejdsmarkedet, en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse og særligt gode danskkundskaber.

Betingelserne rangerer lige, og det er således op til den enkelte udlænding, hvilke 2 af de 4 betingelser udlændingen dokumenterer at opfylde.

En udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, inden han eller hun fylder 19 år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, vil som hidtil alene skulle opfylde betingelserne i § 11, stk. 3, nr. 1-7. Disse udlændinge skal således ikke opfylde de supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 10, der bliver stk. 12.

Tilsvarende gælder for udlændinge over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark. De vil således kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset at betingelserne i § 11, stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, og stk. 4, nr. 1-4, ikke er opfyldt, jf. den foreslåede affattelse af § 11, stk. 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 40.

I det omfang Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, vil der blive set bort fra kravet om opfyldelse af en eller flere af de supplerende integrationsrelevante betingelser.

Hvis en udlænding ikke opfylder en eller flere af de supplerende betingelser som følge af FN's Handicapkonvention, anses den eller de pågældende betingelser for opfyldt. Udlændingen skal dog fortsat opfylde 2 ud af 4 betingelser. Hvis udlændingen ikke kan opfylde en betingelse som følge af FN's Handicapkonvention, skal udlændingen således fortsat opfylde en yderligere supplerende betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Hvis udlændingen ikke kan opfylde to supplerende betingelser som følge af FN's Handicapkonvention, anses begge betingelser for opfyldt, og udlændingen skal ikke opfylde øvrige supplerende betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

3.6.1. Betingelser om medborgerskab

Det foreslås som én af de 4 supplerende betingelser, at opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse skal betinges af, at udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, eller har udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer mv.

3.6.1.1 Medborgerskabsprøve

Det foreslås, at udlændingen kan opfylde de supplerende krav om medborgerskab ved at have bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b.

Medborgerskabsprøven skal vise udlændingens integrationsgrad målt på vedkommendes fortrolighed med danske samfundsforhold – herunder spørgsmål om hverdagsliv i Danmark – og dansk kultur og historie.

Medborgerskabsprøven baseres på selvstudium, og der vil blive udarbejdet et selvstændigt lærebogsmateriale til prøven, således at udlændingen kan forberede sig. Prøvens spørgsmål vil blive stillet med udgangspunkt i dette lærebogsmateriale.

Prøven påtænkes udformet efter multiple choice-princippet, hvor prøvedeltageren skal angive det korrekte svar blandt flere muligheder. Hovedparten af spørgsmålene skal have tre svarmuligheder.

Medborgerskabsprøven vil omfatte spørgsmål om hverdagsliv og medborgerskab i Danmark, herunder f.eks. spørgsmål om dagligdagens private og offentlige tilbud (foreninger, folkebiblioteker m.v.) og spørgsmål om forhold af betydning for den enkeltes aktive deltagelse i arbejds- og fritidslivet.

Medborgerskabsprøven vil herudover indeholde spørgsmål om danske samfundsforhold, herunder f.eks. spørgsmål om det danske velfærdssamfund, om arbejdsmarkedet og den danske arbejdspladskultur, om det danske uddannelsessystem, om det danske demokrati og grundlæggende danske værdier, om Danmark og omverdenen, om Danmarks geografi, og om dansk historie, kunst og kultur.

Prøven vil omfatte 25 skriftlige spørgsmål og anses for bestået, hvis 20 af de 25 spørgsmål, dvs. 80 % af spørgsmålene, er besvaret korrekt.

Det bemærkes, at prøven adskiller sig fra den tidligere medborgerskabsprøve, som blev afskaffet ved lov nr. 572 af 18. juni 2012. Tidligere bestående medborgerskabsprøver kan derfor ikke opfylde det nye supplerende krav om bestået medborgerskabsprøve efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 4, nr. 1.

Det er hensigten, at prøvens faglige niveau i sværhedsgrad skal ligge under indfødsretsprøvens niveau. Prøvens dansksproglige niveau vil svare til det, der kræves for at bestå Prøve i Dansk 2, dvs. den danskprøve, som udlændingen fremover som minimum skal have bestået for at få tidsubegrænset opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 29.

Det påtænkes, at prøven – i lighed med indfødsretsprøven – skal afholdes to gange årligt.

Den første medborgerskabsprøve forventes at kunne afholdes medio 2016.

Der henvises til forslaget til udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

3.6.1.2 Aktivt medborgerskab

Det foreslås, at udlændingen også kan opfylde det supplerende krav om medborgerskab ved at have udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.

Kravet vedrørende aktivt medborgerskab vil være opfyldt, hvis udlændingen i mindst 1 år har været medlem af f.eks. en forældrebestyrelse, en skolebestyrelse, bestyrelsen for en almennyttig boligorganisation, et integrationsråd eller et ældreråd.

Kravet om aktivt medborgerskab vil endvidere være opfyldt, hvis udlændingen gennem mindst 1 år har deltaget i børne- eller ungdomsarbejde, f.eks. ved at fungere som træner i en idrætsforening eller ved at gennemføre en dommer- eller træneruddannelse. Det samme gælder deltagelse i et højskoleophold, rollemodelarbejde eller engagement i andre organiserede fritidsaktiviteter for børn og unge, f.eks. lektiehjælp.

Endelig vil kravet om aktivt medborgerskab være opfyldt, hvis udlændingen i mindst 1 år i øvrigt har deltaget i almennyttigt organisationsarbejde, f.eks. hvis udlændingen aktivt har deltaget i arbejdet i en forenings drift. De almennyttige foreninger, i hvilke aktiv deltagelse kan indgå i vurderingen af, om udlændingen har udvist aktivt medborgerskab, kan f.eks. være foreninger, der er tilskudsberettiget efter folkeoplysningsloven. Der vil altid være tale om en konkret vurdering.

Det vil i alle tilfælde være et krav, at der er tale om bestyrelser, organisationer, foreninger m.v., som i ord og handling understøtter grundlæggende demokratiske værdier og retsprincipper i det danske samfund.

Det er ikke et krav, at der er tale om en uafbrudt deltagelse i en organisation m.v. igennem 1 år, eller at udlændingen fortsat deltager i organisationen på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Endvidere kræves det ikke, at udlændingen har deltaget i samme organisation m.v. igennem 1 år. Det kræves derimod, at udlændingen, mens denne har boet lovligt her i landet, har deltaget i en eller flere organisationer m.v. i sammenlagt mindst 1 år.

Det påhviler udlændingen at dokumentere, at kravet om aktivt medborgerskab er opfyldt.

Der henvises til forslaget til udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

3.6.2 Beskæftigelse i mindst 4 år

Det er en afgørende forudsætning for, at udlændingen integreres i det danske samfund, at udlændingen opnår en fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det foreslås derfor som en anden af de 4 supplerende betingelser, at en udlænding skal have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget støtte eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærtstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, vil kunne medregnes i beskæftigelseskravet, jf. den foreslåede affattelse af § 11, stk. 14, jf. lovforslagets § 1, nr. 41.

For så vidt angår udlændinge, der har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, henvises til afsnit 3.6.5.

Der henvises til forslaget til udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

3.6.3 Skattepligtig indkomst på 270.000 kr.

Det foreslås som en tredje af de fire supplerende betingelser, at udlændingen skal have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de sidste 2 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Ved beregningen af, om betingelsen er opfyldt, kan indgå løn udbetalt i Danmark og løn udbetalt under ophold i udlandet (ved udstationering eller udsendelse). Der medregnes kun indkomst, som er skattepligtig i Danmark, eller, for så vidt angår indtægt udbetalt i udlandet, indkomst, som ville være skattepligtig i Danmark. Løn udbetalt i form af f.eks. kost, logi, diæter m.v. indgår således ved beregningen. Eventuelle indbetalinger til en arbejdsmarkedspension medregnes ved opgørelse af den enkelte udlændings lønindkomst. Både A-indkomst og B-indkomst indgår i beregningen af kravet.

For så vidt angår udlændinge, der har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, henvises til afsnit 3.6.5.

Der henvises til forslaget til udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

3.6.4 Danskkundskaber

Gode danskkundskaber er en forudsætning for udlændinges integration i det danske samfund.

Det foreslås derfor som den sidste af de 4 supplerende betingelser, at udlændingen skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Prøve i Dansk 3 afslutter Danskuddannelse 3 efter modul 5. Danskuddannelse 3 tilrettelægges for udlændinge, der normalt har en mellemlang eller lang skole- og uddannelsesbaggrund fra hjemlandet.

En udlænding, der har bestået Prøve i Dansk 3, forventes at kunne indgå i kommunikation om såvel på forhånd kendte som ukendte emner og kunne beskrive, begrunde, forklare og argumentere. Udlændingen vil kunne indgå i kommunikation i et mere komplekst og korrekt sprog inden for et langt bredere emnerepertoire end personer, der har bestået Prøve i Dansk 2. Dette gælder også for så vidt angår læsefærdigheder og de skriftlige færdigheder.

Udlændingen vil sprogligt kunne indgå i faglært og ufaglært beskæftigelse. Adskillige vil sprogligt kunne varetage øvrig beskæftigelse, afhængigt af det konkrete arbejde.

Udlændingen kan fortsætte på f.eks. dansk på AVU, der fører frem til 9. -klasses-niveau i dansk, og vil endvidere sprogligt kunne fortsætte på erhvervsskoler, evt. med fortsat danskstøtte.

Vedtages forslaget, vil der på udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk blive offentliggjort en oversigt over, hvilke prøver der anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en prøve på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 3. Studieprøven er blandt disse prøver.

Der henvises til forslaget til udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

3.6.5. Særregel for udlændinge, der har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 10, at en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, er undtaget fra at opfylde beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

På tilsvarende vis kan det ikke forventes, at en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, kan opfylde det nye supplerende krav om beskæftigelse, jf. den foreslåede affattelse af § 11, stk. 4, nr. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, eller at en sådan udlænding kan opfylde indkomstkravet som affattet i § 11, stk. 4, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

På den baggrund foreslås det, at det supplerende krav om beskæftigelse og det supplerende krav om en årlig skatte-

pligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. ikke skal stilles over for udlændinge, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension.

Derimod er der ikke noget til hinder for, at en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, kan opfylde de øvrige 2 betingelser i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 4.

Det foreslås derfor, at meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for en udlænding, der har boet lovligt her i landet i 6 år og som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, er betinget af, at udlændingen opfylder én af de 2 øvrige betingelser i § 11, stk. 4, nr. 1 eller 4. Det drejer sig om medborgerskabskravet og danskprøvekravet.

Derudover foreslås det, at en udlænding, der opfylder begge de øvrige betingelser i § 11, stk. 4, nr. 1 og 4, kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse allerede efter at have boet her i landet i mindst 4 år.

Der henvises til den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 11, stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

3.7. Ophævelse af den særligt lempelige adgang til tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl.

3.7.1. Gældende ret

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 15, at en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (flygtninge m.fl.), kan undtages fra en række af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

I vurderingen af, om udlændingen har udvist vilje til integra-tion, kan det indgå, om flygtningen har deltaget i tilbudte aktiviteter, f.eks. kommunale tilbud, eller i aktiviteter, som den pågældende selv har opsøgt, men også andre aktiviteter vil kunne indgå i vurderingen.

Bestemmelsen indebærer, at udlændinge, der i mere end de sidste 8 år har haft opholdstilladelse som flygtninge m.fl., kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset at betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt. Der er tale om betingelserne vedrørende gæld til det offentlige, modtagelse af offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, bestået af Prøve i Dansk 1, beskæftigelseskravet og kravet om at være i beskæftigelse eller under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

3.7.2. Forslag til ændring

Efter regeringens opfattelse skal alle herboende udlændinge have vist evne og vilje til at blive integreret i det danske samfund for at kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Flygtninge m.fl. skal således ikke have en lempeligere adgang til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse end andre udlændinge.

På den baggrund foreslås det at ophæve bestemmelsen om, at flygtninge m.fl., der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 i mere end de sidste 8 år, kan undtages fra en række af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Forslaget betyder, at herboende flygtninge m.fl. skal opfylde de samme betingelser som andre herboende udlændinge for at kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 11, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 26-32.

Med forslaget tilskyndes herboende flygtninge til at lære det danske sprog og at komme i beskæftigelse og dermed styrke deres muligheder for en vellykket integration på arbejdsmarkedet og i det danske samfund i øvrigt.

Adgangen til at dispensere fra en eller flere betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det, opretholdes.

Det vil således alene være udlændinge, der ikke er omfattet af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 14, som bliver stk. 16, om Danmarks internationale forpligtelser, der berøres af forslaget.

3.8. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 14, som bliver stk. 16, at betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse vedrørende gæld til det offentlige, modtagelse af offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, underskrivelse af integrationserklæringen, bestået af Prøve i Dansk 1, beskæftigelseskravet og kravet om at være i beskæftigelse eller under uddannelse på tidspunktet, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, ikke finder anvendelse, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap (FN's Handicapkonvention), tilsiger det.

Der er ikke ved lovforslaget tilsigtet nogen ændringer i anvendelsen af bestemmelsen. Der vil således fortsat skulle dispenseres fra en eller flere betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som et eksempel kan nævnes, at det følger af artikel 1 i FN's Handicapkonvention, at personer med handicap ifølge konventionen omfatter personer, der har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.

Af forarbejderne til udlændingelovens § 11, stk. 14, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 188 som fremsat, side 36, fremgår, at årsagen til den nedsatte funktionsevne ofte vil være en lægeligt diagnosticeret lidelse, der angiver en langvarig nedsættelse af kropslige eller kognitive funktioner, som f.eks. syn, hørelse, lammelser, hjerneskade m.v. Endvidere kan en person, der lider af posttraumatisk stress, konkret blive anset for at være en person med handicap, hvis den posttraumatiske stress efter en konkret og individuel vurdering har karakter af en langvarig funktionsnedsættelse.

Det påhviler udlændingen at dokumentere, at der foreligger et handicap, som bevirker, at der kan ske undtagelse efter bestemmelsen. Udlændingen skal således fremlægge dokumentation for, at udlændingen har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som bevirker, at udlændingen ikke kan opfylde betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Af artikel 5, stk. 1 og 2, i FN's Handicapkonvention følger det, at deltagerstaterne anerkender, at alle er lige for loven, og at alle uden nogen form for diskrimination har ret til lige beskyttelse og til at drage samme nytte af loven, samt at deltagerstaterne skal forbyde enhver diskrimination på grund af handicap.

Udlændinge, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, mødes i overensstemmelse med konventionen ikke med disse krav.

4. Skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse

4.1. Gældende ret

4.1.1 Meddelelse af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde (konventionsstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (beskyttelsesstatus). Udlændingelovens § 7, stk. 2, omfatter udlændinge, der ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men som har krav på beskyttelse efter andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Efter udlændingelovens 7, stk. 3, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf på baggrund af en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus).

Efter ansøgning gives der i medfør af udlændingelovens § 8, stk. 1, opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1. Ud over de i § 8, stk. 1, nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2, jf. udlændingelovens § 8, stk. 2.

Ud over de i § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i § 8, stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere, jf. udlændingelovens § 8, stk. 3.

4.1.2. Rejsepåtegning i rejsedokumenter for flygtninge (konventionspas) og fremmedpas

Efter udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., fastsætter udlændinge-, integrations- og boligministeren regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument.

Udlændingestyrelsen udsteder efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 1, efter ansøgning rejsedokument for flygtninge i overensstemmelse med reglerne i flygtningekonventionen til en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 8, stk. 1 (konventionspas). Fremmedpas udstedes efter ansøgning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter bl.a. udlændingeloven § 7, stk. 2 eller 3, eller § 8, stk. 2 eller 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 2, nr. 1 og 2.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 4, forsynes konventionspas og fremmedpas til udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, med påtegning om, at det ikke er gyldigt for rejse til det eller de lande, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at den pågældende risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 (rejsebegrænsning). Det samme gælder for konventionspas og fremmedpas, der udstedes til en udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 11, jf. § 7 eller § 8, stk. 1 og 2, når der ikke er forløbet 10 år fra det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Når en udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af konventionsstatus eller beskyttelsesstatus har haft opholdstilladelse i 10 år, kan rejsebegrænsningen i udlændingens rejsedokument eller fremmedpas ophæves, jf. udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 5. 1. pkt. Endvidere kan en rejsebegrænsning i medfør af udlændingebekendtgø-

relsens § 8, stk. 5. 2. pkt., ophæves, hvis en ansøgning herom indeholder oplysninger om 1) det nærmere formål med ophævelsen af begrænsningen, 2) hvorvidt udlændingen finder at kunne indrejse og opholde sig problemfrit i det eller de lande, der er nævnt rejsebegrænsningen, og i givet fald om baggrunden herfor, og 3) tidspunktet for rejsen til det eller de lande, der er nævnt i rejsebegrænsningen, og det forventede tidspunkt for udlændingens tilbagevenden til Danmark.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 6, sendes udlændingens konventionspas eller fremmedpas til Udlændingestyrelsen og forsynes på ny med en rejsebegrænsning, hvis den har været ophævet efter § 8, stk. 5, 2. pkt., og udlændingen vender tilbage til Danmark efter at have været udrejst til det eller de lande, der er nævnt i rejsebegrænsningen, medmindre den pågældendes opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, eller stk. 2, nr. 4. Ophæves en rejsebegrænsning efter § 8, stk. 5, 2. pkt., men udrejser udlændingen ikke til det eller de lande, der er nævnt i rejsebegrænsning, sendes udlændingens konventionspas eller fremmedpas til Udlændingestyrelsen og forsynes på ny med en rejsebegrænsning.

Udstedelse af konventionspas eller fremmedpas skal betinges af, at udlændingen deponerer sit (oprindelige) nationalitetspas eller rejselegitimation hos Udlændingestyrelsen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 3, 1. pkt.

Konventionspas og fremmedpas forsynes i praksis altid med en rejsepåtegning om, at passet ikke er gyldigt for rejse til udlændingens hjem- eller opholdsland.

En udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse kan anmode om at få udleveret sit deponerede nationalitetspas. Formålet kan være legitimt, idet det f.eks. kan være, at udlændingen ønsker at besøge familiemedlemmer i nærområdet, og at det i den forbindelse er lettere at indrejse på et nationalitetspas. Nationalitetspasset vil i givet fald blive udleveret på betingelse af, at konventionspasset eller fremmedpasset deponeres. Udlændingestyrelsen vil i den forbindelse indkalde udlændingen til interview i styrelsen bl.a. med henblik på at afdække formålet med anmodningen, og den pågældende vil blive advaret om opholdsretlige konsekvenser forbundet med at rejse til hjemlandet.

4.1.3. Inddragelse af opholdstilladelser på grund af ferie eller andet korterevarende ophold i det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse.

Opholdstilladelsen kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. En flygtning, der har haft opholdstilladelse i 10 år eller mere, må derimod ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, pkt. 7.2, antages at have opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at en rejse af kortere varighed til hjemlandet eller et andet land, hvor asylmyndighederne har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse, normalt ikke kan føre til, at opholdstilladelsen inddrages. Perioden på 10 år regnes fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen. Dette gælder, uanset om opholdstilladelsen i en periode har været udløbet, bortfaldet eller inddraget.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en flygtning rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet, der ikke kan karakteriseres som ferie eller andet korterevarende ophold. Endvidere gælder § 19, stk. 1, nr. 1, i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet, men forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse.

Udlændingestyrelsen er forpligtet til at undersøge, om der er grundlag for at inddrage en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, når styrelsen bliver opmærksom på forhold, der kan tyde på, at opholdsgrundlaget for en flygtning var urigtigt eller ikke længere er til stede. Dette gælder både, hvis konkrete forhold vedrørende den enkelte udlænding har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, og hvis de generelle baggrundsoplysninger viser, at forholdene i den pågældendes hjemland har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse. Af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, pkt. 4, og de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, pkt. 7.1, fremgår det således, at Udlændingestyrelsen altid skal foretage en gennemgang af sager vedrørende flygtninge, der rejser til hjemlandet, for konkret at tage stilling til, om de pågældendes opholdstilladelser skal inddrages, og at styrelsen snarest muligt efter hjemkomst skal indkalde udlændingen til en samtale for at få fastlagt, om en ændring i forholdene i hjemlandet giver anledning til at inddrage opholdstilladelsen.

Om der kan ske inddragelse af en opholdstilladelse udstedt efter udlændingelovens §§ 7 og 8 vil afhænge af en konkret og individuel vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 19 er opfyldt.

Afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, træffes af Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

4.1.4. Danmarks internationale forpligtelser

For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med konventionsstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, skal reglerne om inddragelse af opholdstilladelser administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C om ophør af flygtningestatus.

Efter flygtningekonventionens artikel 1, litra C, finder flygtningekonventionen ikke anvendelse på en flygtning, der:

»(1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller

(4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sigtvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.«

De første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, mens det centrale i nr. 5 og 6 er, at forholdene i det land, hvor den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det mest almindelige tilfælde omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 C (1), vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet. Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 121, bl.a., at hvis en flygtning ansøger om og får et nationalitetspas eller får det fornyet, kan det i fraværet af bevis for det modsatte antages, at flygtningen har til hensigt at benytte sig af sit hjemlands beskyttelse. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. håndbogens pkt. 122.

Det følger endvidere af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 125, at tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland f.eks. med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, i forhold til ophør af flygtningestatus efter konventionens artikel 1 litra C (1) bør bedømmes individuelt, idet der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i hjemlandet med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser.

Hvis inddragelse af opholdstilladelsen derimod overvejes under henvisning til ændringer i de generelle forhold i hjem- eller opholdslandet, jf. flygtningekonventionens artikel 1, litra C (5) og (6), fremgår det af håndbogens pkt. 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet eller det tidligere bopælsland, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at bestemmelsen finder anvendelse. For at der kan ske inddragelse kræves det, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjem- eller opholdslandet.

4.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring

Det er et grundlæggende flygtningeretligt princip, at en opholdstilladelse vedrørende asyl kan inddrages, når grundlaget for tilladelsen ikke længere er til stede, herunder når udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse i sit hjemland.

Det er efter regeringens opfattelse uacceptabelt, hvis udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8 (asyl), rejser på ferie eller andet korterevarende ophold i hjemlandet, når de har oplyst over for de danske myndigheder, at de risikerer forfølgelse i det pågældende land.

Udlændinge med opholdstilladelse i Danmark skal således som det klare udgangspunkt have inddraget deres opholdstilladelse, hvis det grundlag, de oprindeligt fik deres opholdstilladelse på, ikke længere er til stede.

Det er i den forbindelse regeringens opfattelse, at en flygtning, der rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til hjemlandet, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, har ændret sig på en så-

dan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i hjemlandet må således efter regeringens opfattelse i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen har fået imødekommet en begrundet ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, jf. afsnit 4.1.2 ovenfor, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning. Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Herudover skal der – som det allerede gælder i dag – ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, dvs. overgreb, der er omfattet af EMRK artikel 3 og dennes 6. Tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, (konventionsstatus), § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus).

Det foreslås på denne baggrund præciseret i udlændingeloven, at udlændingemyndighederne ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, skal tillægge det betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Det vil desuden stadigvæk være muligt for flygtninge at rejse tilbage til hjemlandet for at undersøge mulighederne for repatriering.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat blive administreret i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.

For at imødegå risikoen for, at flygtninge omgår en rejsebegrænsning i konventionspas og fremmedpas vedrørende hjem- eller opholdslandet ved at indrejse i dette via nabolandene, vil Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet ændre udlændingebekendtgørelsen, således at rejsepåtegninger til herboende flygtninge fremover skal kunne vedrøre andre lande end udlændingens hjemland.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 56.

5. Indførelse af gebyrer på familiesammenføringsområdet og for tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl.

5.1. Gældende ret

Familiesammenføringstilladelse gives normalt efter udlændingelovens § 9, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning, jf. § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og opholdstilladelsen er forlænget, eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning, jf. § 7, stk. 1 og

2, eller § 8, opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og opholdstilladelsen er forlænget, eller tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Der kan efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person har dansk indfødsret, statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, opholdstilladelse som flygtning, jf. § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og opholdstilladelsen er forlænget, eller har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Endelig kan der efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor.

Der henvises til lovforslagets afsnit 3 for en beskrivelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Afgørelser om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, og meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, træffes af Udlændingestyrelsen, jf. § 46, stk. 1 og stk. 6-7. Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1.

Efter de gældende regler skal der betales gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse som religiøs forkynder efter udlændingelovens § 9 f, forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 f, og tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis ansøgeren har opholdstilladelse efter § 9 f, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1. Der skal endvidere betales gebyr for at indgive ansøgning på studie- og erhvervsområdet, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 2-3.

Der skal ikke i dag betales gebyr i familiesammenføringssager. Der skal således ikke betales gebyr for Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1 – herunder forlængelsesansøgninger – og heller ikke for Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1.

Der betales heller ikke i dag gebyr for Udlændingenævnets behandling af klager over afgørelser i familiesammenføringssager truffet af Udlændingestyrelsen.

Der skal ikke i dag betales gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er flygtning eller har humanitær opholdstilladelse mv., jf. udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b, 9 c, stk. 1-3, og 9 e. Der betales heller ikke i dag gebyr for Udlændingenævnets behandling af klager over sådanne afgørelser.

En udlænding, der søger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, på baggrund af en opholdstilladelse efter § 9 f (religiøse forkyndere), skal betale gebyr for at indgive ansøgningen, jf. § 9 h, stk. 1, nr. 3. Ligeledes skal en udlænding på studie- og erhvervsområdet betale gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4. Der skal således betales gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1.

5.2 Forslag om gebyr for at ansøge om familiesammenføring og indgivelse af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl.

Ved lov nr. 1604 af 22. oktober 2010 blev der indført gebyr for at indgive ansøgninger om opholdstilladelse på bl.a. familiesammenførings- og studie- og erhvervsområdet. Der skulle ikke betales gebyr, hvis dette fulgte af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne. Det blev ligeledes fastsat, at behandlingen af klager og anmodninger om genoptagelse i sådanne sager skulle betinges af, at udlændingen havde betalt gebyr. En ansøgning, klage eller anmodning om genoptagelse skulle afvises, hvis gebyret ikke var indbetalt. Bortset fra klagegebyret og gebyret for at anmode om genoptagelse var gebyrerne omkostningsbestemte. Loven trådte i kraft den 1. januar 2011.

Ved lov nr. 418 af 12. maj 2012 blev gebyrerne på familiesammenføringsområdet afskaffet. Gebyrerne på studie- og erhvervsområdet mv. er opretholdt.

Regeringen foreslår, at gebyrerne på familiesammenføringsområdet genindføres. Den foreslåede ordning svarer i store træk til den tidligere gældende ordning.

Det foreslås således, at indgivelsen af ansøgninger om opholdstilladelser på familiesammenføringsområdet, jf. udlændingelovens § 9 og § 9 c, stk. 1, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betinges af, at udlændingen har betalt et gebyr, der dækker myndighedernes omkostninger ved behandling af ansøgningen. Der vil skulle betales gebyrer for både førstegangsansøgninger, ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse og ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af en familiesammenføringsopholdstilladelse. Betales gebyret ikke, skal ansøgningen normalt afvises.

Som noget helt nyt foreslås det endvidere, at der også indføres gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl., herunder personer med humanitær opholdstilladelse.

Det foreslås således, at indgivelse af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (flygtninge mv.), § 8 (kvo-

teflygtninge), § 9 b (personer med humanitær opholdstilladelse), § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7 (udsendelseshindrede, uledsagede mindreårige børn mv.), og § 9 e (personer fra Kosovo), betinges af, at udlændingen har betalt et gebyr, der dækker myndighedernes omkostninger ved behandling af ansøgningen. Ansøgningen skal normalt afvises, hvis gebyret ikke er indbetalt.

Gebyrernes størrelse fastsættes og reguleres af udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15.

Gebyrerne vil, som det i dag er tilfældet på studie- og erhvervsområdet, blive fastsat administrativt på baggrund af de langsigtede, gennemsnitlige omkostninger forbundet med sagsbehandlingen ("omkostningsdækkende gebyrer"), jf. lovforslagets § 1, nr. 16, og afsnit 5.7.2. Tilsvarende foreslås det, at de gebyrer, der i dag fremgår af § 9 h, stk. 1, dvs. ge-byrerne for at ansøge om opholdstilladelse efter § 9 f, herun-der om forlængelse, og om tidsubegrænset opholdstilladelse, fastsættes administrativt. Disse gebyrer vil ligeledes være omkostningsdækkende.

5.3 Forslag om gebyr for klager og anmodninger om genoptagelse

Udlændingelovens § 9 h, stk. 5, indeholder regler om gebyr for at indgive klage og anmode om genoptagelse af en sag om afslag på en ansøgning på de områder, der i dag er gebyrbelagte. Der skal som udgangspunkt betales et ikke-omkostningsbestemt gebyr herfor.

Regeringen ønsker at genindføre et ikke-omkostningsbestemt gebyr for at indgive klage og ansøgning om genoptagelse på familiesammenføringsområdet.

Det foreslås således, at der indføres gebyrer for at indgive klage til Udlændingenævnet over Udlændingestyrelsens afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på familiesammenføringsområdet.

Det foreslås også, at indgivelsen af ansøgninger om genoptagelse af sager – herunder klagesager – på familiesammenføringsområdet betinges af, at der er betalt gebyr.

Klager og ansøgninger om genoptagelse skal normalt afvises, hvis gebyret ikke er indbetalt. Gebyret tilbagebetales, hvis den pågældende får helt eller delvist medhold.

Endelig foreslås det, at der på tilsvarende vis indføres gebyr for at indgive klage og ansøge om genoptagelse i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl., herunder personer med humanitær opholdstilladelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17 og afsnit 5.5 og 5.6.

5.4 Forslag om ensartet administration ved forkert eller manglende indbetaling af gebyr

De gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9 h, stk. 7 og 8, regulerer afvisning af ansøgninger, for så vidt angår de sagstyper, der er omfattet af den nuværende gebyrordning. Efter ordningen afvises en ansøgning som udgangspunkt, hvis gebyret ikke er betalt. På studie- og erhvervsområdet gælder der dog en bagatelgrænse på 200 kr. (2015-niveau). Ved lov nr. 1488 af 23. december 2014 er der således indført regler om øget fleksibilitet ved forkert indbetaling af gebyr på erhvervs- og studieområdet. Det er indført, at en ansøgning ikke skal afvises på grundlag af manglende eller utilstrækkelig gebyrindbetaling, hvis den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. Det er endvidere indført, at en ansøgning ikke skal afvises, hvis det indbetalte gebyr svarer til gebyret for en anden sagskategori.

Bagatelgrænsen fandt ikke anvendelse under den tidligere ordning om gebyr på familiesammenføringsområdet.

Det foreslås, at de regler om afvisning som følge af manglende eller forkert indbetaling, der gælder på studie- og erhvervsområdet, også skal gælde på familiesammenføringsområdet og for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse fra flygtninge m.fl.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19.

Det indebærer bl.a., at en ansøgning afvises, hvis udlændingen ikke senest samtidig med, at ansøgningen er indgivet, har betalt det påkrævede gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, herunder om forlængelse af en sådan opholdstilladelse, eller gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1 eller § 9 c, stk. 1, eller efter §§ 7, 8, 9 b, eller 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7, eller § 9 e.

Ansøgningen behandles dog, uanset at der ikke er betalt gebyr, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige det, jf. afsnit 5.5 og 5.6.

Afvises en ansøgning på grund af manglende eller for sen gebyrindbetaling, skal udlændingen betale gebyr for at indgive en ny ansøgning. Et eventuelt for sent indbetalt eller utilstrækkeligt gebyr tilbagebetales til ansøger.

Den bagatelgrænse, som i dag gælder på studie- og erhvervsområdet, foreslås også at skulle gælde for de øvrige ansøgningstyper, som i dag er gebyrbelagt, og på de områder, som foreslås gebyrbelagt fremover, herunder familiesammenføringsområdet.

Det indebærer, at en udlænding, der har betalt op til 200 kr. (2015-niveau) for lidt i gebyr, ikke på dette grundlag vil få afvist sin ansøgning eller klage. Udlændingen får i stedet en frist til at indbetale det korrekte gebyr. Hvis dette beløb ikke betales inden for en fastsat frist, vil ansøgningen blive af-

vist, og det indbetalte beløb vil blive tilbagebetalt fuldt ud. En udlænding, der har indgivet ansøgning fra Danmark, vil få 14 dage til at indbetale den korrekte gebyrsats, mens en udlænding, der har indgivet ansøgning fra udlandet, vil få en frist på 4 uger til at indbetale den korrekte gebyrsats. En udlænding, der har betalt over 200 kr. (2015-niveau) for lidt i gebyr, vil få afvist sin ansøgning eller klage. Ansøgeren vil i disse tilfælde ikke blive givet en frist til at indbetale det resterende beløb. Det indbetalte beløb vil blive tilbagebetalt til ansøgeren, som herefter vil kunne indgive en ny ansøgning.

Beløbsgrænsen på 200 kr. (2015-niveau) reguleres en gang årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbsgrænsen afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19.

5.5 Danmarks internationale forpligtelser

Efter den gældende bestemmelse i § 9 h fraviges gebyrkravet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Dette vil også gælde fremover.

5.5.1 Flygtningekonventionen

Det foreslås, at udlændinge, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige andet, skal betale gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7, 8, 9 b, eller § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, eller § 9 e.

Efter Flygtningekonventionens artikel 7, stk. 1, skal en kontraherende stat indrømme flygtninge samme behandling som den, der indrømmes udlændinge i almindelighed, bortset fra gunstigere bestemmelser i konventionen.

Kravet om betaling af gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset ophold, som foreslås indført over for blandt andre flygtninge, stilles også over for andre udlændinge, herunder for udlændinge, som har opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring eller på baggrund af en erhvervs- eller studieopholdstilladelse.

På den baggrund vurderes det, at kravet om gebyr for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse er i overensstemmelse med Flygtningekonventionen. Det bemærkes, at en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse fra en udlænding, der har opholdstilladelse som flygtning, vil blive behandlet som en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen, hvis gebyret ikke er betalt.

5.5.2 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Efter lovforslaget skal udlændinge, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige andet, betale gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1.

Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til EMRK artikel 8.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Det indebærer først og fremmest en forpligtelse for medlemsstaten til ikke at gøre indgreb i udøvelsen af retten til bl.a. familieliv, medmindre det sker i overensstemmelse med loven, varetager ét eller flere af de i artikel 8, stk. 2, opregnede hensyn og er nødvendigt i et demokratisk samfund. Hertil kommer, at staten efter omstændighederne har en positiv forpligtelse til at sikre en effektiv opfyldelse af retten til familielivet.

EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.

Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.

Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.

Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.

Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.

Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Hvis udlændingen har betalt gebyr for at indgive en ansøgning, skal gebyret tilbagebetales, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.

Konstateres det under den indledende screening af ansøgningen om familiesammenføring, at et indbetalt gebyr ikke skulle have været opkrævet som følge af Danmarks internationale forpligtelser, tilbagebetales gebyret i umiddelbar forlængelse heraf.

Gebyret skal også tilbagebetales, hvis der i første omgang er opkrævet gebyr for indgivelse af ansøgningen, men hvor det under realitetsbehandlingen af sagen viser sig, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger, at ansøgningen skulle have været tilladt indgivet uden betaling af gebyr. Gebyret skal tilbagebetales i forlængelse af konstateringen af, at ansøgningen skulle have været tilladt indgivet uden betaling af gebyr.

Hvis ansøgningen tillades indgivet uden betaling af gebyr, skal Udlændingestyrelsen tilkendegive over for udlændingen, at der ikke herved er taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der kan gives opholdstilladelse, og om de almindelige betingelser for meddelelse af familiesammenføring i givet fald vil blive fraveget.

Gebyret for at indgive ansøgning vil også skulle tilbagebetales, hvis en afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag på familiesammenføring påklages til Udlændingenævnet, og nævnet under henvisning til hensynet til familiens enhed omgør Udlændingestyrelsens afgørelse.

5.6 Danmarks forpligtelser efter EU-retten

Udlændinge, som har ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne om den fri bevægelighed, skal ikke have opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark. Sådanne udlændinge vil derfor ikke være omfattet af krav om gebyrbetaling. Dette gælder også borgere fra et EØS-land eller Schweiz.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 h fraviges kravet om gebyrbetaling for at indgive ansøgning således, hvis EU-reglerne kan tilsige det. Endvidere fraviges kravet om gebyrbetaling, hvis der efter EU-reglerne ikke kan kræves gebyr for indgivelse af klage eller for ansøgning om genoptagelse, jf. § 9 h, stk. 5, 1. -3 pkt.

Disse regler videreføres, og efter lovforslaget vil tilsvarende gælde for de ansøgningstyper, som efter lovforslaget omfattes af gebyrordningen, herunder for ansøgninger om familiesammenføring.

Hvis udlændingen har indbetalt gebyr for at indgive en ansøgning, en klage eller en anmodning om genoptagelse, skal gebyret tilbagebetales, hvis det vil være i strid med EU-reglerne at opkræve beløbet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15 og 17.

Visse grupper af tyrkiske statsborgere vil i medfør af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963 tillige være undtaget fra kravet om gebyrbetaling. Associeringsaftalen er senere suppleret med en tillægsprotokol (vedtaget i 1972) samt Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, som i 1980 blev vedtaget inden for rammerne af denne aftale.

Tillægsprotokollen og afgørelse nr. 1/80 indeholder standstill-klausuler, der indebærer et forbud mod at vedtage nye begrænsninger inden for visse områder.

Det følger således af tillægsprotokollens artikel 41, stk. 1, at de kontraherende parter afholder sig fra indbyrdes at indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser.

Af artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 følger det, at Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet ikke må indføre nye begrænsninger for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.

Tyrkiske statsborgere, der indgiver ansøgning eller klage på erhvervsområdet, opkræves ikke gebyr. Det er i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 1604 af 22. december 2010 vurderet, at det vil være i strid med stand still-klausulerne i tillægsprotokollens artikel 41, stk. 1, og artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 at opkræve gebyrbetaling for tyrkiske statsborgere, der indgiver ansøgning eller klage på erhvervsområdet, hvis gebyret er uforholdsmæssigt højere end det gebyr, som under lignende omstændigheder kræves af EU-borgere. Da der i Danmark ikke opkræves gebyr for behandlingen af sager vedrørende EU-borgere, kan der ikke opkræves gebyr for tyrkiske statsborgere i sådanne sager. Der henvises til pkt. 2.6 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 66 af om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstæn-
17. november 2010 om bl.a. sagerne T. Sahin (dom af 17. september 2009, C-242/06) og Kommissionen mod Nederlandene (dom af 29. april 2010, C-92/07). Der kan endvidere ikke pålægges gebyr for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, der indgives af økonomisk aktive tyrkiske statsborgere.

dig erhvervsdrivende eller tjenesteydere, heller ikke kan opkræves gebyr.

Vurderingen af, om gebyrkravet skal fraviges på denne baggrund, vil være baseret på de oplysninger, der fremgår af ud-lændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen. Ansøger og den her-boende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger, der er nødvendige for vurderingen.

Der er vurderingen, at der heller ikke kan pålægges gebyr for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, der indgives af familiemedlemmer til økonomisk aktive tyrkiske statsborgere. Dette skyldes, at der heller ikke opkræves gebyr for EU-borgere for sådanne ansøgninger.

5.7. Udformning af gebyrordningen

5.7.1 Administrativ fastsættelse af gebyr for at indgive ansøgning

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 1, fastsætter et bestemt beløb for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f (religiøs forkynder), for at ansøge om forlængelse af en sådan opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af en sådan opholdstilladelse samt for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af en opholdstilladelse meddelt på baggrund af erhverv eller studier mv. Størrelsen af gebyrerne er således fastsat i loven.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 2, at en udlænding normalt skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet og for at ansøge om forlængelse af en sådan tilladelse. Videre fremgår det, at gebyrerne fastsæt-tes og reguleres af udlændinge-, integrations- og boligmini-steren. Størrelsen af gebyrerne er således fastsat administra-tivt.

Det indgår i lovforslaget, at alle de omkostningsbestemte gebyrer, herunder de eksisterende gebyrer og de foreslåede gebyrer på familiesammenføringsområdet, fremover vil blive fastsat administrativt.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 2, bemyndiges udlændinge-, integrations- og boligministeren således til at fastsætte og regulere disse gebyrer.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 15.

5.7.2 Omkostningsbestemt fastsættelse af gebyr for at indgive ansøgning

Gebyrerne, som foreslås indført, for at indgive ansøgninger på familiesammenføringsområdet og for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7, 8, 9 b, og § 9 c, stk. 1-3, hvor udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7, og § 9 e vil blive fastsat omkostningsbestemt.

De gebyrer, som er omfattet af den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 1, og som med lovforslaget foreslås fastsat administrativt, vil blive fastsat på tilsvarende måde.

Størrelsen af gebyrerne vil blive fastsat således, at de svarer til omkostningerne forbundet med behandlingen af ansøgningerne. Der vil således administrativt blive fastsat en række nye gebyrsatser på følgende områder:
– ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1,
– ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1,
– ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f,
– ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 f,
– ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af opholdstilladelser meddelt efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1,
– ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af opholdstilladelser meddelt efter §§ 7, 8, 9 b, og § 9 c, stk. 1-3, hvor udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7, og § 9 e,
– ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af opholdstilladelser meddelt efter § 9 f, og
– ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlagt af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1.

Gebyrsatserne vil skønsmæssigt udgøre (opgjort i 2016-prisniveau):
– 7.000 kr. for ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1,
– 1.800 kr. for ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1,
– 2.300 kr. for ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f,
– 1.800 kr. for ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 f,
– 3.700 kr. for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af opholdstilladelser meddelt efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1,
– 3.700 kr. for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af opholdstilladelser meddelt efter §§ 7, 8, 9 b, 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7, eller 9 e.
– 5.500 kr. for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlagt af opholdstilladelser meddelt efter § 9 f, og
– 5.900 kr. for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1.

Der er tale om foreløbige og skønnede gebyrsatser fastsat på baggrund af de skønnede omkostninger forbundet med de enkelte sagsområder og aktivitetsforudsætninger mv., der forventes i 2016.

Ovenstående gebyrstørrelser tager højde for den øgede sagsbehandling, der følger af de foreslåede ændrede regler om betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. afsnit 3.

Gebyrerne tilstræbes fastsat således, at de modsvarer de langsigtede, gennemsnitlige omkostninger ved sagsbehandlingen for det sagsområde, som gebyret dækker i overensstemmelse med retningslinjerne i Budgetvejledning 2014, punkt 2.3.1.2.

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 6, at afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 46, sk. 7, at afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at udlændinge-, integrations- og boligministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

Gebyret i forbindelse med ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse vil derfor blive fastsat på baggrund af de omkostninger, der er forbundet med Udlændingestyrelsens behandling af ansøgningen, og de omkostninger, der er forbundet med Styrelsen for International Rekruttering og Integrations hhv. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets behandling af ansøgningen.

I gebyrerne medregnes de direkte omkostninger forbundet med sagsbehandlingen samt en andel af fællesomkostninger-ne. Der er således ikke tale om fiskale gebyrer. Størrelsen på gebyrerne vil eksempelvis blive nedjusteret, hvis der sker en væsentlig produktivitetsstigning, der nedbringer omkostnin-gerne. Tilsvarende vil gebyrstørrelsen på kunne reguleres i opadgående retning, hvis udviklingen i omkostningsniveauet tilsiger dette.

Administrativ ned- eller opregulering af gebyrerne begrundet i væsentlige ændringer i omkostninger vil kunne ske én gang årligt i tilknytning til den almindelige satsregulering, der sker i forbindelse med udarbejdelsen af forslag til finansloven. Op- eller nedregulering af gebyrerne udover sats-reguleringer forventes imidlertid som udgangspunkt ikke at ske hvert år, da reguleringer sker på grundlag af de langsig-tede gennemsnitlige omkostninger, hvilket normalt vil for-udsætte længere udviklingsperioder end ét år.

Bekendtgørelse nr. 1568 af 23. december 2014 om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer for at indgive ansøgninger og klager på områderne vedrørende religiøse forkyndere m.v. og tidsubegrænset opholdstilladelse indeholder regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer i forbindelse med bl.a. indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f og ansøgning om tidsubegrænset op-holdstilladelse på studie- og erhvervsområdet.

De endelige gebyrsatser vil blive fastsat ved en bekendtgørelse, der forudsættes at træde i kraft samtidig med loven.

Både størrelsen af de gebyrer, der i dag er fastsat i loven, og de gebyrer, der foreslås indført med lovforslaget, vil således blive fastsat ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1568 af 2014, der vil træde i kraft samtidig med loven.

5.7.3 Ikke-omkostningsbestemte gebyrer mv.

Gebyret for at indgive en klage over et afslag på en ansøgning, der er omfattet af den gældende gebyrordning, er fastsat ved lov. Gebyret er ikke omkostningsbestemt. Tilsvarende gælder for gebyret for at indgive en ansøgning om genoptagelse.

Gebyret udgør i 2015-niveau 805 kr.

Det foreslås, at denne ordning også skal finde anvendelse for de nye gebyrer, der foreslås indført.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17.

Efter de gældende regler skal et gebyr tilbagebetales fratrukket et vist beløb, hvis en ansøgning afvises på andet grundlag end manglende gebyrindbetaling, jf. § 9 h, stk. 7 og stk. 8, 4. pkt.

Beløbet udgør i 2015-niveau 805 kr.

Det foreslås, at dette også skal gælde for de nye gebyrer, der foreslås indført.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 18.

5.7.4 Indbetaling og tilbagebetaling af gebyr

Bekendtgørelse nr. 730 af 26. maj 2015 fastsætter regler for indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer m.v. for at indgive ansøgninger og klager på studie- og erhvervsområdet.

Bekendtgørelse nr. 1568 af 23. december 2014 fastsætter nærmere regler for og satsregulerer indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer for at indgive ansøgninger, klager og ansøgninger om genoptagelser på områderne vedrørende religiøse forkyndere mv. og tidsubegrænset opholdstilladelse.

De gældende regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer vil også finde anvendelse for de gebyrer, der foreslås indført med lovforslaget.

Ansøgningsskemaerne på familiesammenføringsområdet mv. vil blive opdateret med information om gebyrerne, og Udlændingestyrelsen skal, når en udlænding meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, hvor indgivelse af klage er betinget af, at der betales klagegebyr, i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr.

Ligeledes vil der på udlændingemyndighedernes brugerportal (www.nyidanmark.dk) blive vejledt om gebyrerne for at indgive ansøgninger og klager.

6. Inddragelse af asylansøgeres midler og øget egenbeta-ling

6.1. Gældende ret

Som udgangspunkt får udlændinge omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 og 2, udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen.

Dette gælder dog bl.a. ikke, hvis udlændingen selv har tilstrækkelige midler hertil. Det fremgår således af udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser.

Udlændinge, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. § 42 b, stk. 1, 1. pkt. Grundydelsen er et kontantbeløb til dækning af udgifter til kost.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 42 b, stk. 8, at udlændinge over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, som udgangspunkt får udbetalt en tillægsydelse, hvis de har overholdt deres kontrakt, jf. § 42 c. Tillægsydelsen er et kontantbeløb til dækning af udgifter til tøj og småfornødenheder.

Udbetaling af tillægsydelsen er betinget af, at udlændingen udfører pålagte opgaver og medvirker til asylsagens behandling. Er udlændingen meddelt afslag på asyl, er udbetaling af tillægsydelse endvidere betinget af, at den pågældende medvirker til udsendelsen. Tillægsydelsen udbetales uafhængigt af, om udlændingen er indkvarteret på et indkvarteringssted med selvhushold eller vederlagsfri bespisningsordning.

Til udlændinge, der har forsørgelsespligt over for børn under 18 år, udbetales endvidere et forsørgertillæg, jf. nærmere udlændingelovens § 42 b, stk. 3-7.

Udlændingestyrelsen kan pålægge en udlænding – helt eller delvist – at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Har en udlænding uberettiget fået udbetalt kontante ydelser (grundydelse, forsørgertillæg eller tillægsydelse), kan Udlændingestyrelsen tilsvarende træffe afgørelse om tilbagebetaling af disse ydelser, medmindre særlige grunde taler herimod, ligesom Udlændingestyrelsen kan træffe afgørelse om, at en udlændings og dennes families kontante ydelser reduceres helt eller delvist, hvis udlændingen er i besiddelse af tilstrækkelige midler. Der henvises i det hele til § 42 a, stk. 4.

Det er i forarbejderne til udlændingeloven (lovforslag nr. L 214 af 2. marts 1994, pkt. 6.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger) forudsat, at en udlænding kan pålægges at betale for sit og sin eventuelle families underhold, herunder tilbagebetaling af kontante ydelser, for op til 3 måneders ophold. Baggrunden herfor er, at det ikke skal komme en udlænding til skade, at behandlingen af den pågældendes asylansøgning ikke har kunnet afsluttes efter forløbet af 3 måneder. De 3 måneder beregnes fra det tidspunkt, hvor udlændingen og eventuel familie har taget ophold på indkvarteringsstedet. Et pålæg om tilbagebetaling kan ikke udstedes på et tidligere tidspunkt end efter 3 måneders ophold på et indkvarteringssted.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 40, stk. 4, at en udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 9, kan dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. I den forbindelse finder retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb, herunder visitation, og kapitel 73 om ransagning samt reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Der er efter de gældende regler ikke hjemmel til at iværksætte tvangsindgreb, herunder visitation og ransagning, over for udlændinge med henblik på at sikre penge eller værdigenstande til dækning af udgifterne til den pågældendes underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5. Der er heller ikke efter de gældende regler adgang til at inddrage eller beslaglægge eventuelle midler med henblik på fremadrettet dækning af udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser mv.

6.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændringer

6.2.1. Inddragelse af asylansøgeres midler

Det er regeringens opfattelse, at udlændinge, der har midlerne hertil, som udgangspunkt selv skal betale for opholdet i asylcentrene og for nødvendige sundhedsmæssige ydelser.

Et pålæg om betaling efter udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 2. pkt., forudsætter, at Udlændingestyrelsen er i stand til at vurdere, om en udlænding har midler, der vil kunne dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Det har imidlertid hidtil i praksis vist sig vanskeligt at kontrollere udlændinges medbragte midler og dermed også at vurdere, om en udlænding har tilstrækkelige midler til sit og sin families underhold mv. Muligheden for at meddele pålæg om betaling efter § 42 a, stk. 4, 2. pkt., er derfor kun blevet anvendt i relativt få tilfælde.

Det bemærkes i den forbindelse, at det ikke kan udelukkes, at visse udlændinge vil kunne have en interesse i at skjule deres midler, bl.a. fordi de risikerer ikke at få dækket deres udgifter til underhold mv. eller at blive pålagt en betalingspligt efter § 42 a, stk. 4, 2. pkt., såfremt de har tilstrækkelige midler til at betale de nævnte udgifter.

Det er på den baggrund Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets opfattelse, at myndighederne bør have bedre redskaber til at kontrollere, om udlændinge er i besiddelse af midler, der vil kunne dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Dette er også på linje med de foreslåede regler i § 42 a, stk. 4, 2. og 3. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 76, hvorefter udlændinge i videre omfang kan pålægges at afholde udgifterne til deres eget og deres families underhold mv., jf. lovforslagets afsnit 6.2.2.

Det foreslås derfor, at der indføres hjemmel i udlændingeloven til, at aktiver, herunder rede penge og værdigenstande, der kan anvendes til dækning af udgifterne til en udlændings eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, kan tages i bevaring (beslaglægges).

I tilknytning hertil foreslås det, at politiet – med henblik på at kontrollere, om en udlænding har midler, der kan anvendes til dækning af de nævnte udgifter – får mulighed for at anvende tvangsindgreb omfattet af retsplejelovens kapitel 72-74. Politiet foretager efter de gældende regler visitation af en udlændings tøj og ransagning af den pågældendes bagage ved undersøgelsen af, om udlændingen er i besiddelse af dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå den pågældendes identitet eller tilknytning til andre lande. Det forudsættes, at politiet, når det skal kontrolleres, om en udlænding har tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til sit og sin families underhold mv., fremover anvender de samme redskaber i form af visitation og ransagning, som politiet allerede anvender i relation til beslaglæggelse af dokumenter og genstande. Sådanne indgreb vil skulle foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler, hvilket bl.a. indebærer, at ransagning og eventuel efterfølgende beslaglæggelse alene vil kunne foretages på baggrund af en retskendelse, medmindre den pågældende meddeler samtykke til indgrebet. I praksis vil der ofte være behov for, at indgrebene foretages uden indhentelse af en forudgående retskendelse, idet indgrebets øjemed ville forspildes, hvis man skulle afvente en retskendelse. I disse tilfælde vil politiet, hvis udlændingen anmoder herom, inden for 24 timer skulle forelægge afgørelsen for retten til efterfølgende godkendelse

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 71.

Det foreslås desuden at ophæve udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., hvorefter Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Baggrunden for at ophæve bestemmelsen er, at politiet efter den foreslåede ændring af § 40, stk. 9, vil kunne tage aktiver, der kan anvendes til (efterfølgende) dækning af udlændingens og dennes families udgifter til underhold, i bevaring, og at det derfor ikke vil være relevant at træffe afgørelse om (fremadrettet) at nægte en udlænding de nævnte ydelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 74.

Udlændingestyrelsen vil fremover i forbindelse med modtagelsen af sagen fra politiet foretage en forhåndsberegning af, i hvilket omfang udlændingens midler vil kunne dække den pågældendes udgifter til underhold mv. Udlændingestyrelsen vil træffe afgørelse om egenbetaling, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 4, på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen vurderer, at værdien af de beslaglagte aktiver ikke længere overstiger betalingsforpligtelsen. Tidspunktet for en udlændings visitering til en kommune som følge af en meddelt opholdstilladelse vil markere tidspunktet for, hvornår kravet senest kan opgøres. Der vil imidlertid kunne træffes afgørelse i sagen efter overgangen til kommunen, men afgørelsen vil i givet fald alene vedrøre perioden forud for visiteringen til kommunen.

6.2.2. Øget egenbetaling

Ifølge den gældende praksis, der er forudsat i forarbejderne til udlændingeloven, kan en udlænding pålægges at betale for sit og sin eventuelle families underhold, herunder tilbagebetaling af kontante ydelser, for op til 3 måneders ophold på et indkvarteringssted.

Det er rimeligt, at udlændinge selv betaler for deres ophold i asylcentrene, så længe de har midler hertil.

Det foreslås at forlænge den periode, hvor en udlænding kan pålægges selv at afholde udgifterne til sit og sin families underhold mv., fra de gældende 3 måneder til en periode, der maksimalt kan strække sig indtil udgangen af den første hele måned efter det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om visitering til en kommune. En udlænding, der har tilstrækkelige midler hertil, kan således pålægges at tilbagebetale udgifter til underhold for perioden fra den første indkvartering på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om visitering, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Ved "udgifter til underhold mv." forstås udgifter til indkvartering, bespisning i cafeteria på center med vederlagsfri bespisningsordning, nødvendige

sundhedsmæssige ydelser samt kontante ydelser (grundydelse, forsørgertillæg og tillægsydelse).

Meddeles den pågældende afslag på asyl, vil betalingsforpligtelsen løbe frem til udrejsen eller udsendelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 76.

7. Nedsættelse af ydelser på asylområdet

7.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 1, får en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, som udgangspunkt udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1.

Efter § 42 a, stk. 2, gælder det samme for udlændinge, der ikke er omfattet af § 42 a, stk. 1, eller § 43, stk. 1, og som efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

De pågældende udlændinge, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. § 42 b, stk. 1, 1. pkt. Grundydelsen er et kontantbeløb til dækning af udgifter til kost.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 42 b, stk. 8, at udlændinge over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, som udgangspunkt får udbetalt en tillægsydelse, hvis de har overholdt deres kontrakt, jf. § 42 c. Tillægsydelsen er et kontantbeløb til dækning af udgifter til tøj og småfornødenheder.

Udbetaling af tillægsydelsen er betinget af, at asylansøgeren udfører pålagte opgaver og medvirker til asylsagens behandling. Er asylansøgeren meddelt afslag på asyl, er udbetaling af tillægsydelse endvidere betinget af, at den pågældende medvirker til udsendelsen. Tillægsydelsen udbetales uafhængigt af, om asylansøgeren er indkvarteret på et indkvarteringssted med selvhushold eller vederlagsfri bespisningsordning.

Til udlændinge, der har forsørgelsespligt over for børn under 18 år, udbetales endvidere et forsørgertillæg, jf. nærmere udlændingelovens § 42 b, stk. 3-7.

Der er således grundlæggende tale om to former for forsørgelse: Asylansøgere, der er indkvarteret i et asylcenter, hvor der er selvhushold, sørger selv for indkøb og madlavning. De pågældende modtager en grundydelse og en tillægsydelse. Har de pågældende børn, udbetales endvidere et forsørgertillæg. Asylansøgere, der er indkvarteret i et asylcenter med en vederlagsfri bespisningsordning, modtager ikke grundydelse, men har ret til en tillægsydelse.

I dag er langt de fleste asylansøgere indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er selvhushold. De asylcentre, der fungerer som modtage- eller udrejsecentre, f.eks. Center Sandholm, er dog indrettet med en vederlagsfri bespisningsordning.

Taksterne for de kontante ydelser i 2016 kan sammenfattes således:

Grundydelsen udgør 54,80 kr. pr. dag pr. voksen. Ansøgere, som i asylcenteret bor sammen med en ægtefælle eller samlever, får udbetalt 43,39 kr. pr. dag pr. voksen.

Hvis ansøgningen er i den indledende fase, hvor det endnu ikke er afgjort, om ansøgerens asylsag skal behandles i Danmark, er tillægsydelsen på 9,15 kr. pr. dag. Hvis det er afgjort, at asylsagen skal behandles i Danmark, sættes tillægsydelsen op til 31,98 kr. pr. dag.

Forsørgertillægget for 1. og 2. barn er i den indledende fase på 63,94 kr. pr. barn pr. dag. Hvis asylsagen skal behandles i Danmark, sættes forsørgertillægget op til 86,77 kr. pr. barn pr. dag. Der er reduceret forsørgertillæg for 3. og 4. barn på 45,68 kr. pr. dag pr. barn.

Hvis asylansøgeren bor i et asylcenter med vederlagsfri bespisningsordning og er i den indledende fase, udgør forsørgertillægget 9,15 kr. pr. barn pr. dag for de første to børn. Hvis asylansøgeren bor i et asylcenter med vederlagsfri bespisningsordning og er i sagsbehandlingsfasen eller har fået endeligt afslag på asyl og medvirker til sin udrejse, udgør forsørgertillægget 31,98 kr. pr. barn pr. dag. Der udbetales ikke forsørgertillæg for 3. og 4. barn, hvis asylansøgeren bor på et center med vederlagsfri bespisningsordning.

Beløbene reguleres én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

7.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring

En række faktorer kan have betydning for, hvor mange udlændinge der søger asyl i Danmark. Det gælder også størrelsen af de kontante ydelser, der udbetales til asylansøgere.

Det foreslås, at størrelsen af grundydelsen, tillægsydelsen og forsørgertillægget, der udbetales til asylansøgere, nedsættes. En reduktion af de kontante ydelser vil gøre det mindre attraktivt at søge asyl i Danmark og kan således være medvirkende til, at færre udlændinge søger mod Danmark.

Efter de foreslåede ændringer vil de nævnte kontante ydelser blive reduceret med 10 pct. i forhold til de takster, der ellers ville gælde for 2016.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 82-91.

8. Afskaffelse af asylansøgeres adgang til at blive indkvarteret i selvstændige og særlige boliger uden for asyl-centre

8.1. Gældende ret

8.1.1. Privat indkvartering og tilbud om selvstændig bolig i tilknytning til et asylcenter

Det følger af udlændingelovens § 42 l, stk. 1, at Udlændingestyrelsen efter ansøgning træffer afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med § 42 l, stk. 4.

Tilbud om en selvstændig bolig kan gives til såvel enlige som familier. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at inden for gruppen af asylansøgere, der opfylder betingelserne for at få tilbuddet, bør tilbud om at flytte ud af asylcentrene målrettes de asylansøgere, hvis generelle situation styrkes mest af en selvstændig bolig. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis der er tale om en familie med børn, eller hvis der er tale om en asylansøger, som har sundhedsmæssige eller personlige problemer, og som kan have gavn af egen bolig.

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 2, gælder bestemmelsens stk. 1 ikke for 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25, 2) udlændinge, der er udvist ved dom, 3) ud-lændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, 4) udlændinge, hvis op-holdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, 5) ud-lændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygt-ningekonventionen af 28. juli 1951, og 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b (åbenbart grundløsproceduren).

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 3, træffer Udlændingestyrelsen efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlæn-dingestyrelsen i overensstemmelse med § 42 l, stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af § 42 l, stk. 2.

Udlændingestyrelsen indgår efter udlændingelovens § 42 l, stk. 4, en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7 og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 5, forudsætter en afgørelse om privat indkvartering, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. Dette gælder dog ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor.

Udlændingestyrelsen træffer i medfør af udlændingelovens § 42 l, stk. 6, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af § 42 l og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

En udlænding, der er indkvarteret i medfør af udlændingelovens § 42 l, forsørges fortsat af Udlændingestyrelsen og er fortsat omfattet af udlændingelovens regler om undervisning og aktivering, jf. § 42 l, stk. 7.

8.1.2. Tilbud om særlige boliger til børnefamilier

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., at familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for et indkvarteringssted, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod.

Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b (åbenbart grundløsproceduren), eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs.

Det er efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 3. pkt., en betingelse for tilbud om indkvartering i særlig bolig, at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller dømt for strafbart forhold begået her i landet, og at familiens medlemmers opholdstilladelse ikke er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1. Opfylder familien ikke længere disse betingelser, træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

8.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring

Regeringen er af den opfattelse, at vilkårene på asylområdet betyder noget for, hvor attraktivt det er at søge til Danmark.

I dag har asylansøgere, herunder afviste asylansøgere, under visse nærmere betingelser bl.a. mulighed for at flytte i selvstændig bolig i tilknytning til et asylcenter. Endvidere har visse børnefamilier i udsendelsesposition, som ikke ønsker at medvirke til udrejsen, mulighed for at flytte i særlige boli-ger i tilknytning til eller uden for asylcentrene. Dette er efter regeringens opfattelse med til at gøre Danmark til et mere attraktivt land at søge asyl i. Hertil kommer, at det kan give falsk håb om en fremtid i Danmark til de asylansøgere, der har fået afslag på deres ansøgning om asyl, og hæmme motivationen for frivillig udrejse. Det forekommer endvidere ikke rimeligt, at børnefamilier i udsendelsesposition, som ikke ønsker at medvirke til udrejsen, kan flytte i særlige bo-liger i tilknytning til eller uden for asylcentrene.

Det foreslås på den baggrund, at ordningen for børnefamilier i udsendelsesposition i § 42 a, stk. 8, ophæves, og at udlændingelovens § 42 l ændres, således at det ikke længere er muligt for asylansøgere at flytte i selvstændig bolig i tilknyt-ning til et asylcenter.

De foreslåede ændringer indebærer, at børnefamilier i udsendelsesposition ikke kan indkvarteres i særlige boliger i tilknytning til eller uden for et asylcenter, og at asylansøgere ikke kan flytte i selvstændige boliger i tilknytning til et asylcenter. De asylansøgere, der hidtil har haft mulighed for indkvartering i enten en selvstændig eller en særlig bolig i tilknytning til eller uden for et asylcenter, skal i stedet fremadrettet tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7.

For så vidt angår familier med børn, der i dag bor i tilknytning til eller uden for et asylcenter i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, og § 42 l indføres en overgangsordning, således at de fortsat kan bo uden for eller i tilknytning til asylcentreret i den anviste bolig, så længe betingelserne herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 8.1.1. og 8.1.2. Opfylder familien ikke længere betingelserne, træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

På grund af presset på den eksisterende kapacitet til indkvartering af asylansøgere finder regeringen, at asylansøgere, der er i stand til at forsørge sig selv og deres familie, eller som har mulighed for at indkvartere sig privat hos familie eller bekendte, fortsat skal kunne udnytte denne mulighed, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Med lovforslaget foreslås der derfor ingen ændringer i reglerne om indkvartering i egen bolig, jf. udlændingelovens § 42 k, og privat indkvartering, jf. udlændingelovens § 42 l.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 60-64, 70, 72, 75, 77-80, 92 og 93, 101 og 115.

9. Ændring af kriterierne for udvælgelse af kvoteflygtninge

9.1. Gældende ret

Opholdstilladelse til kvoteflygtninge er reguleret i udlændingelovens § 8, hvorefter flygtninge, der kommer hertil som led i en aftale med UNHCR eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (§ 8, stk. 1), eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (§ 8, stk. 2), eller som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere (§ 8, stk. 3).

Efter udlændingelovens § 8, stk. 4, 1. og 2. pkt., skal der ved udvælgelsen af kvoteflygtninge lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må forventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurderingen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde.

Efter udlændingelovens § 8, stk. 6, bestemmer udlændinge-, integrations- og boligministeren den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3. Fastsættelsen sker på baggrund af en indstilling fra Udlændingestyrelsen.

En del af den årlige kvote reserveres til særligt hastende sager vedrørende flygtninge, der risikerer umiddelbar hjemsendelse til hjemlandet eller overgreb i opholdslandet. Antallet af hastepladser skal udgøre en mindre del af den samlede årlige kvote. Der har i de seneste år været afsat ca. 75 pladser årligt til sådanne hastesager. Disse sager forelægges skriftligt af UNHCR for Udlændingestyrelsen, som vurderer, hvorvidt de pågældende kan tilbydes genbosætning efter udlændingelovens § 8.

Endvidere er der ca. 30 pladser årligt, som er reserveret til personer med særlige behandlingskrævende sygdomme (Twenty or More-sager).

Udlændingestyrelsens indstilling om fordeling af det kommende års kvote foretages på baggrund af UNHCR's årlige prioriteter på området og i øvrigt i tæt dialog med UNHCR.

Når udlændinge-, integrations- og boligministeren har fastsat den overordnede fordeling af det kommende års genbosætningskvote, planlægger Udlændingestyrelsen udvælgelsesrejser for det kommende år.

Forud for hver rejse forelægger UNHCR et antal sager for Udlændingestyrelsen, som svarer til det antal pladser, der er afsat på kvoten. I langt de fleste af de forelagte sager ender det med, at Danmark tilbyder den pågældende flygtning genbosætning.

9.1.1. Nærmere om udlændingelovens § 8, stk. 4

Det følger af udlændingelovens § 8, stk. 4, at der ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3 (kvoteflygtninge), skal lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må forventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurde-ringen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde. Der skal endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Bestemmelsen blev i sin nuværende affattelse indført ved lov nr. 515 af 26. maj 2014 og medførte, at det dagældende kriterium om integrationspotentiale, som blev indført ved lov nr. 403 af 1. juni 2005, blev ophævet.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lov nr. 515 af 26. maj 2014, jf. lovforslag nr. L 141 af 26. februar 2014, pkt. 2.3.1, at det bærende princip for et subsidiært kriterium i forbindelse med udvælgelse bør være, hvordan man sikrer den bedst mulige udnyttelse af det danske samfunds forudsætninger for at tage imod kvoteflygtninge, således at udvælgelse sker ud fra en vurdering af den enkeltes behov og forventninger sammenholdt med de vilkår og tilbud, som det danske samfund vil kunne give den pågældende.

Det fremgår endvidere af de almindelige bemærkninger til lov nr. 515 af 26. maj 2014, jf. lovforslag nr. L 141 af 26. februar 2014, pkt. 2.3.5, at et sådant subsidiært kriterium og-så vil kunne føre til, at potentielle kvoteflygtninge ikke ud-vælges til genbosætning i Danmark, hvis det åbenbart ikke vil være en god løsning for den pågældende. En relativt vel-uddannet person kan f.eks. tænkes at have urealistiske for-ventninger til sine jobmuligheder i Danmark og ikke være villig til at starte forfra med f.eks. en ny uddannelse eller et ufaglært arbejde. I så fald vil det ikke være et udtryk for den bedste udnyttelse af pladsen at give denne til den pågælden-de, alene under henvisning til dennes uddannelsesniveau. Det kan eksempelvis også forekomme, at en person under samtalen med den danske delegation tilkendegiver, at den pågældende reelt ikke ønsker at komme til Danmark, men foretrækker et andet land, f.eks. pga. familiemæssig tilknyt-ning dertil. I et sådant tilfælde kan det være åbenbart, at den pågældende ikke vil trives i Danmark, og at det vil være me-re hensigtsmæssigt at tilbyde pladsen til en anden.

Endvidere fremgår det af de almindelige bemærkninger til lov nr. 515 af 26. maj 2014, jf. lovforslag nr. L 141 af 26. februar 2014, pkt. 2.3.7, at hensynet til folkesundheden taler for, at der ikke tilbydes genbosætning til personer, der lider af særligt smitsomme sygdomme, medmindre der foreligger helt særlige grunde, f.eks. særligt tungtvejende beskyttelseshensyn eller nære familierelationer til herboende personer. Personer med særlige smitsomme sygdomme vil i stedet kunne genbosættes under Twenty or More-ordningen.

9.2. Ministeriets overvejelser og forslag til ændring

Det primære kriterium for udvælgelse af kvoteflygtninge er, om udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller om udlændingen må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Efter de gældende regler skal der ved udvælgelsen af kvoteflygtninge som subsidiært kriterium lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må forventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurderingen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde. Der skal endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Det nuværende subsidiære kriterium for udvælgelse af kvoteflygtninge tager efter regeringens opfattelse ikke i tilstrækkeligt omfang hensyn til den enkelte flygtnings mulighed for at forbedre sin livssituation ved at flytte til Danmark. På den baggrund ønsker regeringen, at kvoteflygtninge, der bliver genbosat i Danmark, har de bedst mulige forudsætninger for at slå rod her i landet og få glæde af at være her, og derfor foreslås det, at der indføres et kriterium om integrationspotentiale for kvoteflygtninge svarende til det, som VK-regeringen indførte i 2005.

Med forslaget ændres det subsidiære kriterium for udvælgelsen af kvoteflygtninge, således at der skal lægges vægt på den pågældende udlændings integrationspotentiale. Dette skyldes, at genbosætning normalt kun kan betragtes som vellykket, hvis den pågældende har vilje og evne til at blive et selvforsørgende og ydende medlem af det danske samfund på lige fod med samfundets øvrige borgere, jf. herved princippet i integrationslovens § 1, stk. 1.

Spørgsmålet om, hvorvidt en person besidder det fornødne integrationspotentiale, må besvares efter en konkret vurdering af samtlige foreliggende omstændigheder. Følgende forhold indgår – i overensstemmelse med det tidligere kriterium om integrationspotentiale – med betydelig vægt: Sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold og arbejdserfaring, familieforhold, netværk samt den enkeltes alder og motivation.

Følgende forhold indgår med betydelig vægt:

Sproglige forudsætninger. Den enkelte bør i almindelighed kunne læse og skrive sit eget sprog, og analfabeter bør som udgangspunkt ikke tilbydes genbosætning. Såfremt der imidlertid er tale om en eller to analfabeter i en familie eller en gruppe af personer, bør dette udgangspunkt dog kunne fraviges, hvis familien eller gruppen i øvrigt vurderes at have integrationspotentiale. Personer, der har tillært sig et eller

flere fremmedsprog, bør som udgangspunkt gives prioritet, da der er en vis formodning for, at de også vil være motiverede for at lære dansk. Det bør under alle omstændigheder så vidt muligt sikres, at den enkelte kan kommunikere på et sprog, der beherskes af personer (tolke mv.) her i landet, således at det er muligt at kommunikere med den pågældende også i den første tid efter ankomsten til Danmark.

Uddannelsesforhold og arbejdserfaring. Uddannelsesforhold og arbejdserfaring er vigtig, men den højeste uddannelse er ikke nødvendigvis udtryk for det bedste integrationspo-tentiale. Personer med høje uddannelser kan have en for-ventning om at kunne komme til at arbejde inden for deres fag i løbet af forholdsvis kort tid efter ankomsten til Dan-mark. Det vil ofte være en forventning, som det danske sam-fund ikke kan honorere.

Familieforhold. Det er væsentligt, at genbosætningen bidrager til at holde en familie samlet. Familier bør derfor som hidtil søges genbosat samlet, uanset at ikke alle familiemedlemmer har samme integrationspotentiale.

Børnefamilier. Familier med børn bør prioriteres højt, da disse ofte vil have lettere ved at integrere sig end f.eks. enlige. Det betyder dog ikke, at enlige eller eksempelvis par uden børn ikke vil kunne genbosættes, men der bør i så fald lægges vægt på de enkeltes muligheder for at etablere andre netværk i Danmark.

Netværk ud over familien. Netværket kan være opstået i opholdslandet, og en samlet genbosætning af en gruppe kan styrke integrationspotentialet for den enkelte.

Den enkeltes alder. Ældre og helt unge uden familie eller netværk må som udgangspunkt forventes at have vanskeligere ved at klare sig under væsentligt ændrede omstændigheder.

Motivation. Endelig er den enkelte kvoteflygtnings motivati-on og handlekraft af allerstørste betydning for en vellykket integration. Mangler i forhold til et eller flere af de øvrige kriterier vil derfor kunne opvejes af netop motivation og handlekraft. Der kan være flere gode grunde til, at en person ikke udviser motivation eller handlekraft - f.eks. som følge af mange års tilværelse som flygtning under vanskelige vil-kår og/eller traumatisering. Hvis hensynet til integrationspo-tentiale skal have et reelt indhold som udvælgelseskriterium, er det nødvendigt at se bort fra årsagerne til, at dette potenti-ale er fraværende hos nogle.

Der tilsigtes ingen ændringer i den nuværende anvendelse af hastepladser eller pladserne under den såkaldte Twenty or More-ordning. Det foreslåede integrationspotentialekriterium vil således ikke skulle anvendes ved behandling af disse sager.

Indførelsen af integrationspotentialekriteriet i 2005 affødte kritik, herunder fra UNHCR, som fandt, at øget fokus på kvoteflygtningenes forudsætninger for integration er diskriminerende og underminerer udvælgelse baseret på en behovsvurdering samt afskærer genbosætning af de mest udsatte flygtninge.

Den foreslåede lovændring ændrer ikke på, at det primære kriterium for udvælgelse af kvoteflygtninge fortsat vil være, om udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller om udlændingen må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Det forhold, at de foreslåede regler inddrager flygtningenes mulighed for at opnå vellykket integration i Danmark, er således et supplerende udvælgelseskriterium.

Endvidere bemærkes, at integrationspotentialekriteriet ikke anvendes ved udvælgelsen af kvoteflygtninge i hastesager og Twenty or More-kategorien. Udlændingestyrelsen vil således som hidtil sikre, at der, i det omfang UNHCR anmoder om det, udvælges det nævnte antal flygtninge under de pågældende kategorier.

Efter regeringens opfattelse taler hensynet til den enkelte kvoteflygtning for, at der ved udvælgelsen lægges vægt på, om den pågældende har mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af at være her. Hensynet til den enkelte kvoteflygtning taler således for, at der ved udvælgelsen lægges større vægt på udlændingens mulighed for at blive integreret i det danske samfund.

Regeringen er på den baggrund ikke enig i den kritik, der blev rejst i forbindelse med indførelsen af integrationspotentialekriteriet i 2005.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og 5.

9.3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

FN's konvention af 13. december 1986 om rettigheder for personer med handicap (handicapkonventionen) skal sikre grundlæggende menneskerettigheder for personer med handicap.

Handicapkonventionen har ifølge artikel 1 til formål at fremme, beskytte og sikre muligheden for, at alle personer med handicap fuldt ud kan nyde alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på lige fod med andre, samt at fremme respekten for deres naturlige værdighed.

Efter artikel 5, stk. 1, i handicapkonvention skal deltagerstaterne anerkende, at alle er lige for loven, og at alle uden nogen form for diskrimination har ret til lige beskyttelse og at drage sammen nytte af loven. Deltagerstaterne skal efter artikel 5, stk. 2, forbyde enhver diskrimination på grund af handicap og skal sikre personer med handicap lige og effektiv retlig beskyttelse imod diskrimination af enhver grund. Endvidere skal deltagerstaterne efter artikel 5, stk. 3, tage al-

le passende skridt til at sikre, at der tilvejebringes rimelig tilpasning med henblik på at fremme lighed og afskaffe diskrimination.

Handicapkonventionen anerkender ikke en generel og ubetinget ret til genbosætning. Det er på den baggrund Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets opfattelse, at den foreslåede lovændring er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Det bemærkes, at Danmark med den såkaldte Twenty or More-ordning har reserveret ca. 30 pladser fra den årlige genbosætningskvote til personer med særlige behandlingskrævende sygdomme.

10. Forslag til ændringer som følge af oprettelsen af Ud-lændinge-, Integrations- og Boligministeriet

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., er i den forbindelse overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Samtidig er ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overført fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Som følge af ressortomlægningen er den del af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering som omhandlede international rekruttering m.v. udskilt til en ny styrelse, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, ligesom Udlændingestyrelsen som følge af ressortomlægningen nu er en styrelse under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

I de tilfælde, hvor ændring af bestemmelser i udlændingeloven som følge af den nye ressortfordeling ikke giver anledning til særlige bemærkninger, vil ændring af bestemmelserne blive indarbejdet i forbindelse med udstedelse af en ny udlændingelovbekendtgørelse.

Det drejer sig bl.a. om §§ 2, 58 d, 58 e og 58 f om EU-borgere og EU-retlige forpligtelser, § 8, §§ 42 a-42 j, §§ 43-43 c, § 44 b, stk. 2, § 48 a, stk. 3, og § 53 om asyl, §§ 9 og 40 c om familiesammenføring, § 9 a om ophold på baggrund af beskæftigelse, § 9 b om humanitær opholdstilladelse, § 9 h, stk. 4, om størrelsen af gebyrer for indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse m.v. og for indgivelse af ansøgning om certificering, § 9 i om opholdstilladelse på baggrund af uddannelse, § 9 j om opholdstilladelse som au pair, §§ 13 og 14 om arbejdstilladelse, § 33, stk. 6, om opsættende virkning i forbindelse med indbringelse af visse sager for Folketingets Ombudsmand, § 44 a, stk. 2, om Styrelsen for International Rekruttering og Integrations adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), § 46, stk. 3 og 7, om kompetence i sager om humanitær opholdstilladelse, § 46 a, stk. 1, 2 og 4, om klageadgang, § 52 b, stk. 4, om Udlændingenævnets kompetence i sager om bortfald af opholdstilladelse, og § 52 c, stk. 1, om sekretariatsbistand for Udlændingenævnet. Visse af disse bestemmelser er bemyndigelsesbestemmelser, som med ressortomlægningen er overgået til udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Endvidere drejer det sig om ændringer af § 9, stk. 36, § 9 c, stk. 4, § 9 i, stk. 7 og 9, § 42 f, stk. 8, § 42 g, stk. 1, § 44 g, § 48 f og § 56 a, stk. 4 og 5, der skal ændres som følge af andre ressortomlægninger.

Herudover er der tale om en yderligere række af bemyndigelsesbestemmelser, hvor det efter den kongelige resolution er klart, hvilken minister der har overtaget kompetencen på området. Det drejer sig bl.a. om § 5, stk. 2, om bemyndigelse til at fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse, § 9 g, stk. 1 og 2, om bemyndigelse til at fastsætte regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse, § 9 h, stk. 3, om bemyndigelse til at fastsætte og regulere gebyret for at indgive ansøgning om certificering, § 46 c om bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser om opholdskort efter § 6 og opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen, § 46 d om bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller en udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør af udlændingeloven kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, § 46 f om bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om krav til tolke, samt § 56 a, stk. 7 og 8, om bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater i sager om uledsagede mindreårige.

Disse bemyndigelser er overgået til udlændinge-, integrations- og boligministeren.

De øvrige ændringer af udlændingeloven som følge af den nye ressortfordeling er indeholdt i lovforslagets § 1, nr. 1-3, 12-14, 24, 52-55, 58 og 59, 65-69, 73, 94-96, 103-108 og 110-114.

11. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

De foreslåede regler om ændring af adgangen til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse vil medføre nye sagsskridt i Udlændingestyrelsen i forbindelse med vurderingen af, om betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilla-

delse er opfyldt. Isoleret set forventes de foreslåede regler at medføre merudgifter på ca. 5 mio. kr. årligt ved det i forbindelse med ændringsforslagene til finanslovsforslaget for 2016 fastsatte aktivitetsniveau. En del af merudgifterne forventes finansieret ved gebyrer, jf. afsnit 5 ovenfor.

De foreslåede regler om indførelse af gebyrer på familiesammenføringsområdet mv. vil medføre nye sagsskridt i Udlændingestyrelsen i forbindelse med vurderingen af, om betingelserne for betaling af gebyr er opfyldt. Der vil endvidere være udgifter forbundet med administration af gebyrordningen. Indførelsen af gebyrer forventes samlet ved det i forbindelse med ændringsforslagene til finanslovsforslaget for 2016 fastsatte aktivitetsniveau at medføre mindreudgifter for det offentlige på ca. 50 mio. kr. årligt ved fuld indfas-ning. I 2016 forventes mindreudgiften at udgøre ca. 15 mio. kr.

Den foreslåede nedsættelse af de økonomiske ydelser til asylansøgere forventes ved det i forbindelse med ændringsforslagene til finanslovsforslaget for 2016 fastsatte aktivitetsniveau at medføre mindreudgifter for det offentlige på ca. 40 mio. kr. årligt i 2016 og 2017 og ca. 30 mio. kr. årligt i 2018 og 2019.

De foreslåede ændringer af reglerne for muligheden for at bo i tilknytning til asylcentrene eller uden for asylcentrene i enten en selvstændig bolig eller i en særlig bolig forventes ved det i forbindelse med ændringsforslagene til finanslovsforslaget for 2016 fastsatte aktivitetsniveau at medføre mindreudgifter for det offentlige på ca. 10 mio. kr. i 2016 og ca. 40 mio. kr. årligt i 2017 til 2019.

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget i 2016 vil blive indarbejdet på forslag til lov om tillægsbevilling for 2016. De økonomiske konsekvenser i 2017 og frem vil blive indarbejdet på forslaget til finansloven for 2017.

Lovforslagets øvrige elementer forventes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Afskaffelse af statens betaling for transport til familiesammenførte til herboende flygtninge og tilbagerulning af den ekstraordinære asylrådgivning forventes ved det i forbindelse med ændringsforslagene til finanslovsforslaget for 2016 fastsatte aktivitetsniveau at medføre samlede mindreudgifter på ca. 20 mio. kr. i 2016 og 10 mio. kr. i 2017 til 2019. Kon-sekvenserne af ændringerne i 2016 vil blive indarbejdet på forslag til lov om tillægsbevilling for 2016. Konsekvenserne i 2017 og frem vil blive indarbejdet på forslaget til finanslo-ven for 2017.

Ændringerne af reglerne i udlændingebekendtgørelsen om varigheden af opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), og § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) vil medføre flere sager i Udlændingestyrelsen, da opholdstilladelser efter de nævnte bestemmelser vil skulle forlænges oftere end det sker i dag. Den faktiske aktivitetsændring vil blandt andet afhænge af den realiserede udvikling i antallet af meddelte opholdstilladelser på asylområdet. Ændringerne forventes ikke at medføre økonomiske konsekvenser i 2016. De økonomiske konsekvenser i 2017 og frem forventes at indebære merudgifter, som vil blive håndteret på finanslovsforslaget for 2017.

12. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

13. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil indebære krav om indbetaling af et gebyr senest samtidig med indgivelse af en ansøgning eller en klage på familiesammenføringsområdet og i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl.

14. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

15. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget berører ikke EU-borgere, der har ret til ophold på baggrund af reglerne om fri bevægelighed.

Visse persongrupper vil være undtaget fra gebyrbetaling som følge af EU-reglerne. Der henvises til afsnit 5.6.

16. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag er ikke forinden fremsættelsen sendt i høring, da der er behov for, at reglerne i lyset af den ekstraordinære situation med et meget højt antal asylansøgere i Danmark træder i kraft hurtigt.

Dog har forslaget om ændring af kriterierne for udvælgelse af kvoteflygtninge, jf. afsnit 9, været sendt i høring i perioden fra den 14. oktober 2015 til den 11. november 2015.

Lovforslaget er samtidig med fremsættelsen sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv. med frist den 6. januar 2016:

ACE Denmark Akkrediteringsinstitutionen, Advokatsamfundet, Amnesti Nu, Amnesty International, Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, Boligselskabernes Landsforening. Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Lejerforeninger, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Psykiatrisk Selskab, Dansk Psykolog Forening, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Udlejere, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Centrale Handicapråd, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscenteret

om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Ejendomsforeningen Danmark, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, HK/Danmark, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrerrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen "Et barn To forældre", Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen i Danmark, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Mellemfolkeligt Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Politiforbundet i Danmark, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, PTU – Livet efter ulykken, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Samtlige byretter, SOS mod Racisme,UNHCR, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, Ægteskab uden grænser og 3 F.

17. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ Mindreudgifter	Negative konsekvenser/ Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	De foreslåede ændringer forventes samlet set ved det budgetterede aktivitetsniveau på ændringsforslagene til finanslovsforslaget for 2016 at medføre mindreudgifter for det offentlige på i størrelsesordenen 100 mio. kr. årligt ved fuld indfasning.	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	De foreslåede ændringer af adgangen til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse og indførelsen af gebyrer vil medføre yderligere sagsbehandling i Udlændingestyrelsen. Herudover vil ændringen af varigheden af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 7, stk. 2, indebære, at der vil skulle håndteres flere sager i Udlændingestyrelsen.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget vil indebære krav om indbetaling af et gebyr senest samtidig med indgivelse af en ansøgning eller en klage på familiesammenføringsområdet og i sager om tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget berører ikke EU-borgere, der har ret til ophold på baggrund af reglerne om fri bevægelighed. Visse persongrupper vil være undtaget fra gebyrbetaling som følge af EU-reglerne. Der henvises til afsnit 5.6.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

§ 1

Til nr. 1

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der

knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Som følge af ressortomlægningen er den del af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som omhandlede international rekruttering m.v., udskilt til en ny styrelse, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, ligesom Udlændingestyrelsen som følge af ressortomlægningen nu er en styrelse under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ressortomlægningen.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 2 a, stk. 5, at justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger om visum til Danmark.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 4, 2. pkt., at justitsministeren fastsætter regler om den prøve, som en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f, stk. 1 (religiøs forkynder), skal bestå, hvis udlæn-dingen ønsker forlængelse af sin opholdstilladelse.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 30, stk. 2, at udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Det fremgår endvidere, at justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 41, at justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at meddele sig hos en offentlig myndighed.

Efter udlændingelovens § 42, stk. 1, 1. pkt., kan justitsministeren fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Det følger af § 42, stk. 3, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser.

Det fremgår af udlændingelovens § 44, stk. 1, at justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Efter udlændingelovens § 47 a, stk. 1, kan justitsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 2 a, stk. 5, § 9 f, stk. 4, 2. pkt., § 28, stk. 7, § 30, stk. 2, 2. pkt., § 41, § 42, stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 3, § 44, stk. 1*, og *§ 47 a, stk. 1*, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 4 e, stk. 1, at en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentations afgørelse efter § 47, stk. 2, om at meddele afslag på en ansøgning om visum eller om at annullere eller inddrage et allerede meddelt visum, jf. stk. 3, kan meddeles ansøgeren alene ved brug af en standardformular til underretning om og begrundelse for afslag på eller annullering eller inddragelse af visum. Afgørelsen udfærdiges i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksen.

Det fremgår af udlændingelovens § 4 e, stk. 3, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1. Det er ikke præciseret, hvilken minister bestemmelsen henviser til.

Med den foreslåede ændring præciseres det, at der i udlændingelovens *§ 4 e, stk. 3*, henvises til udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Til nr. 4

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 8, stk. 4, skal der ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3 (kvoteflygtninge), lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må for-

ventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurderingen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde. Der skal endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens *§ 8, stk. 4, 1. pkt.*, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Ændringen indebærer, at der indføres et subsidiært kriterium om integrationspotentiale for kvoteflygtninge svarende til det, som VK-regeringen indførte ved lov nr. 403 af 1. juni 2005. Vurderingen af den enkelte ansøgers integrationspo-tentiale vil skulle afgøres efter en konkret vurdering af samt-lige foreliggende omstændigheder, herunder sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold og arbejdserfaring, familieforhold, netværk samt den enkeltes alder og motivation.

Vedrørende den nærmere beskrivelse af de enkelte supplerende genbosætningskriterier henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, jf. afsnit 9.2. Det bemærkes, at begrebet familieforhold ligeledes omfatter hensynet til, om der er tale om en børnefamilie.

Den foreslåede lovændring ændrer ikke på, at det primære kriterium for udvælgelse af kvoteflygtninge fortsat vil være, om udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller om udlændingen må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere. Endvidere skal integrationspotentialekriteriet ikke anvendes ved udvælgelsen af kvoteflygtninge i hastesager og Twenty or More-kategorien.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 8, stk. 4, 2. pkt., skal der ved udvælgelse af kvoteflygtninge ske en vurdering af den enkeltes behov og forventninger sammenholdt med de vilkår og tilbud, som det danske samfund vil kunne give den pågældende.

Som følge af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 8, stk. 4, 1. pkt., ophæves *§ 8, stk. 4, 2. pkt*.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9.1.1. og 9.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, vedrører ægtefællesammenføring til udlændinge, der er meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Efter den gældende bestemmelse er det en betingelse for at opnå ægtefællesammenføring til en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, at den herboendes opholdstilladelse er blevet forlænget. Dette sker i praksis efter 1 år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Efter den foreslåede ændring af *§ 9, stk. 1, nr. 1, litra d*, er det en betingelse for at opnå ægtefællesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus ef-ter udlændingelovens § 7, stk. 3, at den herboende har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år.

Forslaget indebærer, at det er en betingelse for at opnå ægtefællesammenføring efter bestemmelsen, at den herboende udlænding har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år.

Der henvises til afsnit 2.2.1 og 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, vedrører familiesammenføring med børn under 15 år til udlændinge, der er meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Efter den gældende bestemmelse er det en betingelse for at opnå familiesammenføring med børn under 15 år til en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, at den herboendes opholdstilladelse er blevet forlænget. Dette sker i praksis efter 1 år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Efter den foreslåede ændring af *§ 9, stk. 1, nr. 2, litra d*, er det en betingelse for at opnå familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, at den herboende har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år.

Forslaget indebærer, at det er en betingelse for at opnå familiesammenføring efter bestemmelsen, at den herboende udlænding har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år.

Der henvises til afsnit 2.2.1 og 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, litra d, vedrører opholdstilladelse til børn med henblik på adoption mv. til udlændinge, der er meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Efter den gældende bestemmelse er det en betingelse for at opnå familiesammenføring med børn med henblik på adoption mv. til en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, at den herboendes opholdstilladelse er blevet forlænget. Dette sker i praksis efter 1 år, jf. udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Efter den foreslåede ændring af *§ 9, stk. 1, nr. 3, litra d*, er det en betingelse for at opnå familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, at den herboende har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år.

Forslaget indebærer, at det er en betingelse for at opnå familiesammenføring efter bestemmelsen, at den herboende udlænding har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år.

Der henvises til afsnit 2.2.1 og 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Der er tale om en konsekvens af, at der indsættes et nyt stk. 4, 5 og 6 i § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, at stk. 6 ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 38, og at § 11, stk. 15, ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 43.

Til nr. 10

Der er tale om en konsekvens af, at der indsættes et nyt stk. 4, 5 og 6 i § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 32.

Til nr. 11

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 a, stk. 17, nr. 1, kan en udlænding, som har indgået aftale om ansættelse i en virksomhed, der er certificeret efter stk. 18, påbegynde ansættelsen under visse betingelser, bl.a. at udlændingen har betalt gebyr, jf. § 9 h, stk. 2.

De gebyrkategorier, som fremgår af den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 2, foreslås af hensyn til lovtekstens overskuelighed flyttet til § 9 h, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Som en konsekvens heraf foreslås det, at henvisningen i *§ 9 a, stk. 17, nr. 1*, ændres fra § 9 h, stk. 2, til § 9 h, stk. 1.

Til nr. 12

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 4, at der efter ansøgning kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren (nu kultur- og kirkeministeren) efter samråd med justitsministeren.

Af udlændingelovens § 47, stk. 2, 4. pkt., fremgår det, at udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren kan indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 regulerer bl.a., hvornår justitsministeren er den kompetente klagemyndighed i visse sager, hvor Rigspolitichefen, politidirektøren og Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse.

Det følger af udlændingelovens § 56 a, stk. 1, 1. pkt., at en uledsaget mindreårig udlænding som udgangspunkt får udpeget en repræsentant til at varetage sine interesser. Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 56 a, stk. 1, 3. pkt., at en organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren efter anmodning fra Udlændingestyrelsen indstiller en person til hvervet som repræsentant. Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 56 a, stk. 1, 4. pkt., at organisationen efter aftale med justitsministeren kan ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 56 a, stk. 11, 1. pkt., at eftersøgning af forældre m.fl. til børn, der har været udsat for menneskehandel, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 9 c, stk. 4, § 47, stk. 2, 4. pkt., § 48, § 56 a, stk. 1 og 11*, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Til nr. 13 og 14

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 g blev sat ind ved lov nr. 89 af 30. januar 2007 med henblik på at indføre den såkaldte selvbetjeningsmodel i sager om familiesammenføring. Selvbetjeningsmodellen indebærer, at ansøger og den herboende ægtefælle så vidt muligt allerede ved ansøgningens indgivelse skal fremlægge alle de oplysninger og dokumenter, der er nødvendige for at bedømme ansøgningen.

Efter de gældende bestemmelser i § 9 g, stk. 4 og 5, kan beskæftigelsesministeren bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, 9 i-9 n og 9 p kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles, mens justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f

kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Bestemmelserne giver mulighed for at udvide selvbetjeningsmodellen til at også at dække andre dele af opholdsom-rådet end familiesammenføringsområdet, f.eks. opholdstilla-delse til studerende, au pair-personer, arbejdstagere, prakti-kanter og religiøse forkyndere.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Sager om ophold på baggrund af beskæftigelse, au pair-ordningen, studietilladelser m.v. er overført fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, mens sager om ophold som religiøs forkynder er overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 9 g, stk. 4*, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og ophævelsen af udlændingelovens *§ 9 g, stk. 5*, jf. lovforslagets § 1, nr. 14, er konsekvenser af ressortomlægningen og svarer til beskæftigelsesministerens og justitsministerens tidligere bemyndigelser.

Til nr. 15

De gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9 h, stk. 1 og 2, afgrænser, i hvilke tilfælde en udlænding skal betale gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse mv. Udlændingelovens § 9 h, stk. 1, regulerer de lovfastsatte omkostningsbestemte gebyrer, mens § 9 h, stk. 2, regulerer de administrativt fastsatte gebyrer på studie- og erhvervsom-rådet, der ligeledes fastsættes omkostningsbestemt.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 5.7.1.

Det foreslås, at alle de omkostningsbestemte gebyrer i § 9 skal fastsættes administrativt, jf. nedenfor. Med henblik på at gøre lovteksten mere overskuelig foreslås de gældende bestemmelser i § 9 h, stk. 1 og 2, samlet i *§ 9 h, stk. 1*.

De gebyrer på studie- og erhvervsområdet, som i dag fremgår af § 9 h, stk. 2, rykkes således af tekniske grunde til § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og 12-14. Med forslaget ændres ikke ved gebyrerne, jf. den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 2, og forarbejderne hertil, jf. lovforslag nr. L 66 af 17. november 2010 og lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014.

Ligeledes foreslås de gebyrer, som fremgår af den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 1, nr. 1-4, af lovtekniske grunde in-deholdt i § 9 h, stk. 1, nr. 3, 11 og 15. Det drejer sig om ge-byr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f, gebyr for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 f, og gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 f, § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1. Der henvises til forarbejderne til § 9 h, stk. 1, nr. 1-4, jf. lovforslag nr. L 66 af 17. november 2010 og lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014.

Endvidere foreslås det med § 9 h, stk. 1, at der genindføres gebyrer på familiesammenføringsområdet og at der indføres gebyr for ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse fra flygtninge m.fl., herunder udlændinge med humanitær opholdstilladelse.

Efter de foreslåede bestemmelser i § 9 h, stk. 1, *nr. 1* og *2*, skal udlændinge således, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 1, *nr. 10*, skal udlændinge, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale gebyr for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse som nævnt i § 9 h, stk. 1, nr. 1 og 2.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 1, *nr. 15*, at udlændinge normalt skal betale gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter bl.a. en af de bestemmelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 1, nr. 1 og 2, dvs. som familiesammenført.

Forslagene til § 9 h, stk. 1, nr. 1, 2, 10 og 15, indebærer, at indgivelse af en ansøgning på familiesammenføringsområdet normalt er betinget af, at udlændingen har betalt et gebyr.

Kravet om gebyrbetaling på familiesammenføringsområdet gælder således, når en udlænding ansøger om førstegangstilladelse, om forlængelse af en meddelt opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse.

En udlænding, der har ansøgt om tidsubegrænset opholdstilladelse, og som også får behandlet ansøgningen som en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen, skal alene betale gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter forslaget til § 9 h, stk. 1, *nr. 16*, skal udlændinge som noget nyt, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 (flygtninge mv.), 8 (kvoteflygtninge), 9 b (personer med humanitær opholdstilladelse), eller § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7 (udsendelseshindrede, uledsagede mindreårige børn mv.), eller § 9 e (opholdstilladelse til udlændinge fra Kosovo).

Hvis det påkrævede gebyr ikke betales, vil den pågældende få behandlet ansøgningen som en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen.

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen. Ansøgningen vedlægges dokumentation for indbetalingen, f.eks. i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen. Dette gælder uanset, at beløbet eventuelt først senere krediteres på den konto, som Udlændingestyrelsen anviser.

I tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende reference hver især skal indgive en del af en ansøgningspakke, anses betalingen for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af den sidste del af ansøgningspakken.

Hvis udlændingen ansøger om familiesammenføring med en herboende person, skal der alene betales ét gebyr for at indgive ansøgningen, uanset at ansøgningen både vil skulle behandles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9 c.

Indgiver flere udlændinge ansøgning om familiesammenføring med den samme herboende person, skal der betales gebyr for at indgive hver enkelt ansøgning. F.eks. vil der skulle betales tre gebyrer, hvis en herboende persons ægtefælle og to børn indgiver ansøgning om familiesammenføring med den herboende. Dette vil være tilfældet, uanset om de pågældendes ansøgninger indgives samtidig.

I tilfælde, hvor ansøgningen ikke indgives direkte til Udlændingestyrelsen – men f.eks. via politiet eller en dansk repræsentation i udlandet – skal ansøgningen videresendes til Udlændingestyrelsen, uanset om udlændingen har betalt det gebyr, som kræves efter § 9 h. Det skyldes, at det er Udlændingestyrelsen, som har kompetencen til at træffe afgørelse om eventuel afvisning af ansøgningen på grund af manglende gebyrbetaling eller om, at ansøgningen skal tillades indgivet på trods af manglende gebyrbetaling.

Gebyret skal dække omkostningerne ved myndighedernes behandling af ansøgningen, og derfor tilbagebetales gebyret ikke, hvis resultatet af realitetsbehandlingen af ansøgningen bliver, at ansøgningen ikke kan imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for ansøgeren. Gebyret tilbagebetales således f.eks. ikke, hvis udlændingen meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Kravet om betaling af gebyr fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige det.

Hvis udlændingen har betalt gebyr for at indgive ansøgningen, skal gebyret tilbagebetales, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr. Der henvises til afsnit 5.5 og 5.6 i de almindelige bemærkninger.

Udlændingen skal i ansøgningsskemaet anmodes om at oplyse, hvortil der med frigørende virkning kan ske tilbagebetaling af gebyret, hvis dette bliver aktuelt. Udlændingen vil i den forbindelse blive anmodet om at oplyse, om tilbagebetaling skal ske til udlændingens Nemkonto eller til en anden bankkonto. Hvis udlændingen grundet lokale forhold ikke har mulighed for at modtage tilbagebetaling på en bankkonto (dvs. hvor det ikke er muligt at foretage betalinger til og fra udlandet via kreditkort mv.), vil tilbagebetaling med frigørende virkning kunne ske gennem en dansk repræsentation i udlandet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 9 h*, stk. 2*, bemyndiges udlændinge-, integrations- og boligministeren til administrativt at fastsætte og regulere gebyrerne nævnt i § 9 h, stk. 1.

Efter de gældende regler er gebyrerne efter § 9 h, stk. 1, lovfastsatte, mens gebyrerne efter § 9 h, stk. 2, er administrativt fastsatte.

Forslaget indebærer, at gebyrerne indeholdt i § 9 h, stk. 1 fremover også fastsættes administrativt. Det betyder, at gebyrerne for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f, forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 f, og ansøgning om tidsubegrænset ophold, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 f eller § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1, fremover fastsættes administrativt.

Forslaget indebærer endvidere, at de gebyrer, som foreslås indført på familiesammenføringsområdet og for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, ligeledes skal fastsættes administrativt.

Gebyrernes størrelse vil blive fastsat i en ny bekendtgørelse, jf. afsnit 5.7.2 og 5.7.4 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 1, indeholder størrelsen af visse af de gældende gebyrer. Størrelsen af gebyrerne er fastsat således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse. Det drejer sig om gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f, gebyr for at ansøge om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 f, og gebyr for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til en ansøger, der har opholdstilladelse efter § 9 f eller § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1.

Disse gebyrer er således omkostningsbestemte.

Endvidere følger det af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 4, at gebyrerne på erhvervs- og stu-

dieområdet, der fastsættes administrativt, jf. § 9 h, stk. 2, fastsættes omkostningsbestemt.

Det foreslås, at henvisningen i *§ 9 h, stk. 4, 1. pkt.*, ændres fra § 9 h, stk. 2, til § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, og at myndighedsbetegnelsen i den forbindelse ændres til "Styrelsen for International Rekruttering og Integration".

Forslaget er en konsekvens af, at det følger af lovforslagets § 1, nr. 15, at de gebyrer, der fremgår af den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 2, rykkes til de foreslåede bestemmelser i § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og 12-14.

Det foreslås med § 9 h, stk. 4, *2.* og *3. pkt.*, endvidere, at gebyrerne, der foreslås fastsat administrativt, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, skal fastsættes omkostningsbestemt.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 h, stk. 4, 2.-3. pkt., indebærer således, at også de øvrige gebyrer, der foreslås indført og fastsat administrativt, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, skal fastsættes omkostningsbestemt.

Det drejer sig om gebyr for at indgive ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter disse bestemmelser samt for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af en opholdstilladelse efter disse bestemmelser. Det gælder endvidere for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse fra udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9 b, eller § 9 c, stk. 1-3, hvor udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter § 7, eller § 9 e.

Størrelsen af gebyrerne vil blive fastsat således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om hhv. opholdstilladelse, forlængelse af opholdstilladelse og tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der henvises til afsnit 5.7.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Bestemmelsen i § 9 h, stk. 5, fastsætter krav om gebyr for at anmode om genoptagelse af en sag i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, for at klage til Udlændingenævnet og for at anmode om genoptagelse af en klagesag i Udlændingenævnet. Bestemmelsen vedrører de sagstyper, som er omfattet af den nuværende gebyrordning.

Det fremgår af § 9 h, stk. 5, 1. pkt., at en udlænding som udgangspunkt skal betale et gebyr på 750 kr. (2011-niveau) for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1-3. Det fremgår af stk. 5, 2. pkt., at en klager som udgangspunkt skal betale et gebyr på 750 kr. (2011-niveau) for indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1-3. Endelig fremgår det af stk. 5, 3. pkt., at en klager skal betale et gebyr på 750 kr. (2011-niveau) for indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt.

Gebyret udgør i 2015-niveau 805 kr.

Kravet om indbetaling af gebyr fraviges, hvis det følger af EU-reglerne, at der ikke kan opkræves gebyr for indgivelsen af klagen eller ansøgningen om genoptagelse.

Udlændingelovens *§ 9 h, stk. 5*, foreslås ændret som konsekvens af den foreslåede nyaffattelse af § 9 h, stk. 1 og 2, således at der alene henvises til stk. 1 og 3, idet stk. 2 foreslås at indeholde en bemyndigelse for udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Henvisningen i § 9 h, stk. 5, til den nyaffattede § 9 h, stk. 1, indebærer, at § 9 h, stk. 5, også finder anvendelse for klager over og anmodninger om genoptagelse af de familiesammenføringssager og sager om tidsubegrænset opholdstilladelse, som med lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås omfattet af gebyrordningen.

Det betyder, at en udlænding, medmindre andet følger af EU-reglerne, skal betale et gebyr på 750 kr. (2011-niveau) for at indgive ansøgning til Udlændingestyrelsen om genoptagelse af en sag om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, herunder om forlængelse af en sådan opholdstilladelse efter en sag om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor ansøgeren har opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person, eller efter bl.a. udlændingelovens § 7, § 8 eller § 9 b.

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette gælder både i forhold til ansøgninger om genoptagelse, der indgives skriftligt, og ansøgninger om genoptagelse, der indgives ved personlig eller telefonisk henvendelse. I forbindelse med ansøgningen om genoptagelse skal der indleveres dokumentation for indbetalingen, f.eks. i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette uanset, at beløbet eventuelt først senere krediteres på kontoen.

Ansøgningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor ansøgningen modtages af Udlændingestyrelsen.

Der skal betales gebyr for hver ansøgning om genoptagelse af en sag, der indgives.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen om genoptagelse frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for udlændingen.

Kravet om indbetaling af gebyr fraviges, hvis det følger af EU-reglerne, at der ikke kan opkræves gebyr for indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse.

Der skal endvidere, medmindre andet følger af EU-reglerne, betales et gebyr på 750 kr. (2011-niveau) for at indgive en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person, en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter disse bestemmelser, og en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse til en ansøger, som har opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person, eller efter bl.a. udlændingelovens § 7, § 8 eller § 9 b.

Udlændingestyrelsen skal, når en udlænding meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, hvor indgivelse af klage er betinget af, at der betales klagegebyr, i forbindelse med klagevejledningen tillige vejlede om, at indgivelse af klage er betinget af betalt gebyr og om, at det i forbindelse med klagen bør angives, hvortil der med frigørende virkning kan ske tilbagebetaling af klagegebyret, hvis dette bliver aktuelt. Tilbagebetaling vil kunne ske til klagers Nemkonto eller til en anden bankkonto. Hvis udlændingen grundet lokale forhold ikke har mulighed for at modtage tilbagebetaling på en bankkonto (dvs. hvor det ikke er muligt at foretage betalinger til og fra udlandet via kreditkort mv.) vil tilbagebetaling med frigørende virkning kunne ske gennem en dansk repræsentation i udlandet.

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af klagen. Dette gælder både i forhold til klager, der indgives skriftligt, og klager, der indgives ved personlig eller telefonisk henvendelse. I forbindelse med klagen skal der indleveres dokumentation for indbetalingen f.eks. i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen. Dette uanset, at beløbet eventuelt først senere krediteres på kontoen.

Klagen anses for indgivet den dato, hvor klagen modtages af udlændingemyndighederne.

Hvis en ansøgning om familiesammenføring er blevet behandlet af Udlændingestyrelsen både i forhold til udlændingelovens § 9 og § 9 c, stk. 1, og udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter begge bestemmelser, skal der i forbindelse med en klage over afslaget på familiesammenføring kun betales ét klagegebyr, uanset om der klages over afslag efter begge bestemmelser.

Der skal ikke betales gebyr, hvis en klage alene vedrører den måde, en sag er behandlet på, dvs. en ren sagsbehandlingsklage.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Kravet om indbetaling af gebyr fraviges, hvis det følger af EU-reglerne, at der ikke kan opkræves gebyr for indgivelsen af klagen.

Der skal endvidere, medmindre andet følger af EU-reglerne, betales et gebyr på 750 kr. (2011-niveau) for at indgive en ansøgning om genoptagelse af sådanne klagersager, som beskrevet ovenfor.

Gebyret skal være betalt senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette gælder både i forhold til ansøgninger om genoptagelse, der indgives skriftligt, og ansøgninger om genoptagelse, der indgives ved personlig eller telefonisk henvendelse. I forbindelse med ansøgningen om genoptagelse skal der indleveres dokumentation for indbetalingen f.eks. i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse. Dette uanset, at beløbet eventuelt først senere krediteres på kontoen.

Ansøgningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor ansøgningen modtages af Udlændingenævnet.

Der skal betales gebyr for hver ansøgning om genoptagelse af en klagesag, der indgives.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis ansøgningen om genoptagelse frafaldes, eller ansøgningen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Kravet om indbetaling af gebyr fraviges, hvis det følger af EU-reglerne, at der ikke kan opkræves gebyr for indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse.

Der henvises til afsnit 5.6 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Efter den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 7, 1. pkt., afvises ansøgningen, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Det vil sige, at en ansøgning, der er omfattet af gebyrordningen, afvises, hvis der ikke betales det påkrævede gebyr.

Den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 7, 2. pkt., vedrører de tilfælde, hvor en ansøgning afvises af andre grunde end manglende gebyrbetaling, f.eks. at ansøgningen ikke tillades indgivet her i landet. I sådanne tilfælde skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau).

Efter forslaget til *§ 9 h, stk. 7*, jf. lovforslagets § 1, nr. 18, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4 og 5, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 8, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2. Beløbet udgør i 2015-niveau 805 kr.

Den foreslåede nye affattelse af § 9 h, stk. 7, indebærer, at 1. pkt. ophæves. Der er tale om en teknisk ændring, idet adgangen til afvisning af en ansøgning som følge af manglende gebyrbetaling fremover alene vil være reguleret i § 9 h, stk. 8, 1. pkt.

Endvidere indebærer forslaget, at bestemmelsen i § 9 h, stk. 7, 2. pkt., videreføres i § 9 h, stk. 7, der også vil gælde for de ansøgninger på familiesammenføringsområdet og for tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl., der foreslås omfattet af gebyrordningen, jf. forslaget til § 9 h, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Forslaget til den nye affattelse af § 9 h, stk. 7, indeholder også ansøgninger på studie- og erhvervsområdet. Disse typer opholdstilladelser er i dag indeholdt i § 9, stk. 8, 4. pkt., der som konsekvens heraf foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Forslaget om at ændre henvisningen i § 9 h, stk. 7, fra § 9 g, stk. 5, til § 9 g, stk. 4, er en konsekvens af, at det ved lovforslagets § 1, nr. 14, foreslås at ophæve udlændingelovens § 9 g, stk. 5.

§ 9 h, stk. 7, foreslås endvidere ændret som konsekvens af, at der efter § 11, stk. 3, indsættes tre nye stykker, jf. lovfor-slagets § 1, nr. 32, og at stk. 6 ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 38, således at det nuværende stk. 8 herefter bliver stk. 10.

Der tilsigtes med forslaget ikke nogen ændring af den gældende retstilstand for så vidt angår de ansøgningstyper, som er omfattet af afvisningsreglerne i de gældende bestemmelser i § 9 h, stk. 7, 2. pkt. og stk. 8, 4. pkt. Der henvises herved til bemærkningerne til bestemmelserne, jf. lovforslag nr. L 66 af 17. november 2010, lovforslag nr. L 167 af 16. marts 2011, lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014, og lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014.

Til nr. 19

Efter de gældende bestemmelser i § 9 h, stk. 8, 1-3. pkt., afvises ansøgningen, hvis betingelsen i stk. 2 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. (2015-niveau) eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 2. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen.

En ansøgning afvises således, hvis betingelsen om gebyrindbetaling ikke er opfyldt, idet der dog gælder bl.a. en bagatelgrænse på 200 kr. (2015-niveau). Beløbet reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Bestemmelsen angår ansøgninger på studie- og erhvervsområdet.

Efter de foreslåede ændringer af *§ 9 h, stk. 8, 1. pkt*., ændres henvisningen til § 9 h, stk. 2 og 3, til § 9 h, stk. 1 og 3, og henvisningen til stk. 2 ændres til stk. 1.

For så vidt angår gebyrerne på studie- og erhvervsområdet er der tale om konsekvensændringer som følge af forslaget til den nye affattelse af § 9 h, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

De foreslåede ændringer indebærer som noget nyt, at ordningen om afvisning som følge af manglende gebyrbetaling samt ordningen om bagatelgrænsen og betaling af et gebyr, der vedrører en forkert sagskategori, også gælder for de ansøgninger på familiesammenføringsområdet og for tidsubegrænset opholdstilladelse til flygtninge m.fl., der foreslås omfattet af gebyrordningen, jf. forslaget til § 9 h, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Endvidere vil ordningerne gælde for de områder, der allerede i dag er gebyrbelagt efter stk. 1, dvs. opholdstilladelser efter § 9 f og forlængelser heraf samt ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse på grundlag af § 9 f og studie- og erhvervsopholdstilladelser.

Forslaget indebærer – bortset fra udvidelsen af anvendelsesområdet for undtagelserne til afvisningsreglen i § 9 h, stk. 8, 1. pkt. – ikke nogen ændring af den gældende retstilstand for så vidt angår de ansøgningstyper, som er omfattet af afvisningsreglerne i de gældende bestemmelser i § 9 h, stk. 7 og 8. Der henvises herved til forarbejderne til bestemmelserne, jf. lovforslag nr. L 66 af 17. november 2010, lovforslag nr. L 167 af 16. marts 2011, og lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014.

Udlændingestyrelsen skal som første led i sagsbehandlingen kontrollere, om udlændingen inden for betalingsfristen har indbetalt gebyr for indgivelsen af ansøgningen. Dette vil ske ved opslag i et it-system, hvori indbetalinger registreres, når de er modtaget. I ansøgningsskemaet vil ansøger blive vejledt om, at der sker registrering af oplysninger om gebyrindbetaling.

Hvis udlændingen ikke har betalt gebyr eller ikke har betalt det fulde gebyr, skal Udlændingestyrelsen som udgangspunkt træffe afgørelse om afvisning af ansøgningen. Dog skal ansøgningen tillades indgivet uden gebyrbetaling, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige det.

Afvises ansøgningen, skal et for sent indbetalt eller størrelsesmæssigt utilstrækkeligt indbetalt gebyr tilbagebetales til ansøger.

Afvisningen indebærer, at ansøgningen ikke realitetsbehandles.

Ansøgningen skal dog ikke afvises, hvis der er indbetalt højst 200 kr. (2015-niveau) for lidt, eller hvis gebyret vedrører en forkert sagskategori. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Hvis det

korrekte beløb ikke er indbetalt efter udløbet af fristen, vil ansøgningen blive afvist, og det indbetalte beløb vil blive tilbagebetalt fuldt ud. En udlænding, der har indgivet ansøgning fra Danmark, vil få 14 dage til at indbetale den korrekte gebyrsats, mens en udlænding, der har indgivet ansøgning fra udlandet, vil få en frist på 4 uger til at indbetale den kor-rekte gebyrsats.

Til nr. 20

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 4. pkt., skal et gebyr, der er betalt for at indgive ansøgning på studie- og erhvervsområdet, tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr. (2011-niveau), hvis ansøgningen afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling.

Forslaget til den nye affattelse af § 9 h, stk. 7, indeholder også ansøgninger på studie- og erhvervsområdet.

Som en konsekvens heraf foreslås § 9, stk. 8, 4. pkt., ophævet.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr.

18. Til nr. 21 og 22

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 13, reguleres de beløb, der er angivet i stk. 1, 5 og 7 og stk. 8, 4. pkt., fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 2 og 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 1. pkt., vedrører de gebyrer, der i dag er fastsat i loven, mens § 9 h, stk. 13, 2. pkt., vedrører gebyrerne på studie- og erhvervsområdet, der er fastsat administrativt, samt bagatelgrænsen i § 9 h, stk. 8, mv.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 1 og stk. 8, 4. pkt., udgår af *§ 9 h, stk. 13, 1. pkt.*, jf. lovforslagets § 1, nr. 21.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af forslaget om, at størrelsen af de gebyrer, der i dag er fastsat i stk. 1, fremover fastsættes administrativt, jf. forslaget til § 9 h, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, og forslaget om, at reglerne om afvisning af andre grunde end manglende gebyrindbetaling foreslås samlet i § 9 h, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Endvidere foreslås det, at henvisningerne til stk. 2 og 3 i § 9 h, stk. 13*, 2. pkt.*, ændres til stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, og stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 22.

Endelig foreslås det, at der indsættes et nyt § 9 h, stk. 13*, 3. pkt.*, hvorefter beløb, der er fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 10-11 og 15-16, fra og med 2017 reguleres en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Forslaget til § 9 h, stk. 13, 2. pkt., betyder, at bestemmelsen regulerer de beløb, der allerede er omfattet af gebyrordningen og skal satsreguleres fra og med 2016. Forslaget til § 9 h, stk. 13, 3. pkt., regulerer de gebyrer, der i dag er fastsat i § 9 h, stk. 1, og foreslås fastsat administrativt fremover, samt de nye foreslåede gebyrer på familiesammenføringsområdet og på området for tidsubegrænset opholdstilladelse. Disse beløb vil fremgå af en bekendtgørelse, der vil træde i kraft samtidig med loven den 1. marts 2016. Beløbene vil herefter blive reguleret fra og med 2017.

Til nr. 23

De gældende bestemmelser i § 9 h, stk. 14 og 15, indeholder bemyndigelser til at fastsætte regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer på henholdsvis studie- og erhvervsområdet og gebyrer, der relaterer sig til opholdstilladelse efter § 9 f og tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 14, at beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer fastsat efter stk. 2 og 3 og stk. 5, jf. stk. 2 og 3, og stk. 10, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 2 og 3, og stk. 8 og 11.

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 15, at justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1, og stk. 7.

Det foreslås, at henvisningerne til stk. 2 og 3, i *§ 9 h, stk. 14*, ændres til stk. 1 og 3.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at reglerne i § 9 h, stk. 1 og 2, om de ansøgninger om opholdstilladelse, der er gebyrpligtige, foreslås samlet i § 9 h, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Det foreslås endvidere, at henvisningerne til stk. 8 og 11 i § 9 h, stk. 14, ændres til stk. 7, 8 og 11.

Forslaget indebærer, at bemyndigelsen til at fastsætte regler om indbetaling og tilbagebetaling af alle gebyrer for at indgive ansøgning om opholdstilladelse, klage mv., samles i et stykke, nemlig stk. 14. Baggrunden herfor er, at det ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er blevet bestemt at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium, og at bl.a. udlændingeområdet og området for international rekruttering mv. i den forbindelse er overgået til udlændinge-, integrations- og boligministeren, jf. afsnit 10. Herved er der ikke længere behov for to parallelle bemyndigelser i § 9 h, stk. 14 og 15.

Som en konsekvens heraf foreslås § 9 h, stk. 15, ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 25.

Til nr. 24

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 h, stk. 14, fastsætter beskæftigelsesministeren regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer vedrørende ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, og § 9 n, stk. 1, forlængelse af sådanne opholdstilladelser og ansøgninger om certificering efter § 9 a, stk. 18, samt forlængelse af sådanne certificeringer.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Sager om ophold på baggrund af beskæftigelse, au pair-ordningen, studietilladelser m.v. er overført fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 9 h, stk. 14*, er en konsekvens af ressortomlægningen og vedrører udlændinge-, integrations- og boligministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer vedrørende ansøgninger om opholdstilladelse og ansøgninger om certificering. Bemyndigelsen svarer til beskæftigelsesministerens tidligere bemyndigelse.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 k, stk. 4, kan beskæftigelsesministeren fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på praktikant- og volontørophold.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelo-vens § 9 m, stk. 4, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse som medfølgende fa-milie til en udlænding med opholdstilladelse som arbejdsta-ger, jf. herved udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-13 og stk. 11, og det følger af udlændingelovens § 9 n, stk. 4, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, eller som praktikant, jf. udlændingelovens § 9 k.

Sager om ophold med henblik på praktikant- og volontørophold og sager om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse som arbejdstager, studerende eller praktikant er overført fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, jf. herved kongelig resolution af 28. juni 2015. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 9 k, stk. 4, § 9 m, stk. 4,* og *§ 9 n, stk. 4*, er konsekvenser af ressortomlægningen og svarer til beskæftigelsesministerens tidligere bemyndigelser.

Til nr. 25

De gældende bestemmelser i § 9 h, stk. 14 og 15, indeholder bemyndigelser til at fastsætte regler om indbetaling og tilbagebetaling af gebyrer på henholdsvis studie- og erhvervsområdet og gebyrer, der relaterer sig til opholdstilladelse efter § 9 f og tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås at ophæve *§ 9 h, stk. 15*.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 23, hvorved det foreslås at samle bemyndigelserne i § 9 h, stk. 14 og 15, som følge af, at det ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Til nr. 26

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 1, skal en udlænding have boet lovligt her i landet i mindst 5 år for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11, stk. 3, nr. 1*, indebærer, at opholdskravet ved ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse ændres fra 5 år til 6 år.

En udlænding skal således som udgangspunkt have haft 6 års lovligt ophold med opholdstilladelse her i landet for at kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Som undtagelse fra hovedreglen om 6 års lovligt ophold gælder efter den foreslåede ordning, at udlændinge, der har udvist en særlig evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, kan opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter 4 års lovligt ophold i Danmark. Dette forudsætter, at udlændingen, udover at have opfyldt de grundlæggende betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, har opfyldt samtlige 4 supplerende betingelser, der er nævnt i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 32. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Skærpelsen af opholdskravet til 6 år gælder for alle udlændinge, herunder også flygtninge.

Skærpelsen berører dog ikke EU-borgere, der har ret til ophold på baggrund af reglerne om fri bevægelighed. Efter disse regler kan der meddeles tidsubegrænset opholdsret efter 5 års uafbrudt lovligt ophold i Danmark. EU-borgere, der ønsker tidsubegrænset opholdstilladelse efter 4 års lovligt ophold i Danmark, har dog mulighed for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens regler.

Ved opgørelsen af perioden på 6 år, i visse tilfælde 4 år, skal perioder, hvor udlændingen har opholdt sig uden for landet, som i dag som udgangspunkt fratrækkes, medmindre der er tale om kortvarige udlandsophold f.eks. i forbindelse med ferie, eller hvis der er tale om perioder, hvor en udlænding eller dennes ægtefælle eller faste samlever er udstationeret eller udsendt til udlandet som ansat af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en orga-

nisation, jf. den foreslåede affattelse af bestemmelsen i § 11, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 33 og 34.

Udlændingelovens regulering af, i hvilke tilfælde en herboende udlænding kan medregne ophold i udlandet ved beregning af, hvorvidt opholdskravet er opfyldt, opretholdes, dog indgår uddannelsesforløb i udlandet fremover ikke i beregningen, jf. nærmere herom afsnit 3.5.2.

Som hidtil kan udlændinge, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, meddeles tidsubegrænset opholdstilladel-se, selvom bl.a. opholdskravet ikke opfyldes. Det drejer sig om udlændinge, der tilhører det danske mindretal i Sydsles-vig, udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret, udlændinge, der har danske forældre, og udlændinge, der har tilknytning til det danske mindretal i Argentina, jf. hertil den foreslåede affattelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 11, der bliver til stk. 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 40.

Efter udlændingelovens § 27, stk. 1, skal 6-årsperioden, i visse tilfælde 4-årsperioden, regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Med hensyn til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, skal perioden regnes fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse, jf. § 27, stk. 2.

Den tidsmæssige betingelse kan opfyldes, både hvis udlændingen har haft opholdstilladelse efter samme bestemmelse i hele perioden, og hvis udlændingen skifter opholdsgrundlag under opholdet. En udlænding, som er familiesammenført med en herboende ægtefælle eller samlever efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan dog kun opfylde den tidsmæssige betingelse ved ét og samme ægteskab eller samlivsforhold. Bliver den pågældende skilt og gift på ny, og på den baggrund meddeles en ny opholdstilladelse, starter opgørelsen af den tidsmæssige betingelse forfra.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 27

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 2, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Den foreslåede ændring af *§ 11, stk. 3, nr. 2*, indebærer, at meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse fremover betinges af, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Forslaget indebærer, at grænsen for, hvornår man udelukkes fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse, sættes ned fra ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel til ubetinget straf af mindst 1 års fængsel.

Det afgørende for, om en udlænding udelukkes fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse som følge af kriminalitet er således, om udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed. Dette gælder uanset, hvilken type kriminalitet udlændingen er dømt for.

Der henvises til afsnit 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 3, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.

Den foreslåede ændring af *§ 11, stk. 3, nr. 3*, indebærer, at meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse fremover betinges af, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13 eller bestemmelserne i straffelovens §§ 210, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246.

Forslaget indebærer, at flere straffelovsovertrædelser fremover vil medføre udelukkelse fra at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen som følge af denne straffelovsovertrædelse idømmes en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel.

Udover at udlændingen ikke må være idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) eller 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.), vil det fremover også være en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 210, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246, som omfatter visse forbrydelser i familieforhold, seksualforbrydelser og voldsforbrydelser.

Der henvises til afsnit 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 29

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 7, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at

udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Den foreslåede ændring af *§ 11, stk. 3, nr. 7*, indebærer, at danskkravet ved ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse fastsættes til krav om bestået Prøve i Dansk 2, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det betyder, at en udlænding fremover skal have bestået Prøve i Dansk 2 i stedet for Prøve i Dansk 1 for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændinge, der som selvstuderende forud for lovens ikrafttræden har betalt gebyr for tilmelding til Prøve i Dansk 1, skal ikke opkræves et nyt gebyr, hvis udlændingen i stedet for at aflægge Prøve i Dansk 1 ønsker at aflægge Prøve i Dansk 2 ved den førstkommende prøvetermin.

Vedtages forslaget, vil der på udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, blive offentliggjort en oversigt over, hvilke prøver der anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en prøve på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 2.

I det omfang Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, vil der blive set bort fra kravet, jf. § 11, stk. 14, der bliver § 11, stk. 16.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 8, er det en betingelse, at udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås at ændre bestemmelsen i *§ 11, stk. 3, nr. 8*, såle-des at det fremover vil være en betingelse for at opnå tidsu-begrænset opholdstilladelse, at udlændingen har været i or-dinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst 2 år og 6 måneder in-den for de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegræn-set opholdstilladelse.

De foreslåede ændringer indebærer, at beskæftigelseskravet ændres fra, at udlændingen skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år til, at udlændingen skal have været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det betyder således, at beskæftigelseskravet skærpes, at uddannelse ikke længere kan sidestilles med beskæftigelse ved beregning af kravet, og at kravet fremover alene vil kunne opfyldes ved fuldtidsbeskæftigelse.

Den nærmere beregning af, om en udlænding har været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse i mindst 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år, er reguleret i den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 11, stk. 5, der bliver § 11, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 35-37.

Den nuværende administrative praksis, hvor en udlænding er forpligtet til på tro og love at erklære, at udlændingen opfylder beskæftigelseskravet opretholdes. Udlændingestyrelsen vil sammenholde udlændingens oplysninger med oplysningerne i indkomstregistret.

Selvstændig erhvervsvirksomhed medregnes som ordinær fuldtidsbeskæftigelse, hvis virksomheden har karakter af hovedbeskæftigelse med henblik på at opnå selvforsørgelse. Udlændingen skal dokumentere, at den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med lønarbejde i gennemsnitlig mindst 30 timer om ugen.

Det forudsættes, at der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed uden offentligt tilskud.

Ved vurderingen af virksomhedens omfang anvendes samme dokumentationskrav som inden for arbejdsløshedsforsikringens område, dvs. der skal foretages en konkret vurdering af personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser m.v. Endvidere skal overskud/underskud være oplyst til skattemyndighederne, og der skal være anmeldt lovpligtige momsangivelser.

Med henblik på at kunne tage stilling til en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse fra en selvstændig erhvervsdrivende bør udlændingen som minimum have fremlagt dokumentation for ejerskab af virksomheden, det skattemæssige virksomhedsregnskab, registreringsbeviser fra skattemyndighederne vedrørende CVR-nr., momspligt og indeholdelsespligt samt specificerede momsangivelser.

Beskæftigelse som medhjælpende ægtefælle kan anses for omfattet i det omfang, beskæftigelsen er skattepligtig. Beskæftigelse som medhjælpende ægtefælle i selvstændig erhvervsvirksomhed kan medregnes på lige fod med andre former for beskæftigelse efter principperne i den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 35-37.

Kravet om beskæftigelse gælder ikke for udlændinge, der forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse har nået folkepensionsalderen, eller for udlændinge, der forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse har fået tildelt førtidspension, jf. herved § 11, stk. 10, der bliver stk. 12. Dette svarer til, hvad der gælder i dag.

Udlændinge, der søger om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været under uddannelse eller i ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, er ligeledes ikke omfattet af bestemmelsen, jf.

§ 11, stk. 10, der bliver stk. 12. Dette svarer til, hvad der gælder i dag.

Tilsvarende gælder betingelsen ikke for udlændinge, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, jf. herved § 11, stk. 11, der bliver stk. 13.

Endelig finder betingelsen ikke anvendelse, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, jf. herved § 11, stk. 14, der bliver stk. 16.

Til nr. 31

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 9, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Som konsekvens af den forslåede ændring af *§ 11, stk. 3, nr. 8*, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, hvorefter uddannelse ikke længere sidestilles med beskæftigelse og derved ikke kan fø-re til opfyldelse af beskæftigelseskravet, foreslås det, at ud-dannelse ligeledes udtages af betingelsen i § 11, stk. 3, nr. 9, således at det fremover er en betingelse for at opnå tidsube-grænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at væ-re tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsube-grænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Det er ikke et krav, at udlændingens aktuelle beskæftigelse er en fuldtidsbeskæftigelse, så længe beskæftigelseskravet i øvrigt er opfyldt.

Til nr. 32

Den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 4*, indebærer, at meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen, udover at skulle opfylde de grundlæggende betingelser i § 11, stk. 3, nr. 1-9, skal opfylde yderligere 2 ud af 4 supplerende integrationsrelevante betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Konstaterer Udlændingestyrelsen, at en udlænding opfylder de grundlæggende betingelser, skal Udlændingestyrelsen herefter vurdere, om udlændingen opfylder yderligere mindst 2 ud af 4 supplerende betingelser for at kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

De supplerende betingelser vedrører integrationsrelevante kriterier i form af medborgerskab, længere tilknytning til arbejdsmarkedet, en årlig skattepligtig indkomst af en vis størrelse og særligt gode danskkundskaber.

Betingelserne rangerer lige, og det er således op til den enkelte udlænding, hvilke 2 af de 4 betingelser udlændingen dokumenterer at opfylde.

I det omfang Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, vil der blive set bort fra kravet om opfyldelse af en eller flere af de supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. § 11, stk. 14, der bliver stk. 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Hvis en udlænding ikke opfylder en eller flere af de supplerende betingelser som følge af FN's Handicapkonvention, anses den eller de pågældende betingelser for opfyldt. Udlændingen skal dog fortsat opfylde 2 ud af 4 betingelser. Hvis udlændingen ikke kan opfylde en betingelse som følge af FN's Handicapkonvention, skal udlændingen således fortsat opfylde en yderligere supplerende betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Hvis udlændingen ikke kan opfylde to supplerende betingelser som følge af FN's Handicapkonvention, anses begge betingelser for opfyldt, og udlændingen skal ikke opfylde øvrige supplerende betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 4, nr. 1*, er det en betingelse, at udlændingen enten har bestået en medborgerskabsprøve, jf. nærmere herom afsnit 3.6.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger, eller har udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i en bestyrelse eller en organisation mv.

Kravet vedrørende aktivt medborgerskab kan bl.a. anses for opfyldt, hvis udlændingen i mindst 1 år har været medlem af f.eks. en forældrebestyrelse, en skolebestyrelse, bestyrelsen for en almennyttig boligorganisation, et integrationsråd eller et ældreråd.

Udlændingen kan dokumentere medlemskab af en forældrebestyrelse ved f.eks. at fremlægge en udtalelse fra daginstitutionen, den kommunale dagpleje, fritidshjemmet eller klubben. Medlemskab af en skolebestyrelse eller bestyrelsen for en almennyttig boligorganisation kan dokumenteres ved henholdsvis at fremlægge en udtalelse fra skolen eller boligorganisationen. Medlemskab af et integrationsråd eller et ældreråd kan dokumenteres ved f.eks. at fremlægge en udtalelse fra den kommunalbestyrelse, der har nedsat rådet.

Kravet om aktivt medborgerskab vil endvidere være opfyldt, hvis udlændingen gennem mindst 1 år har deltaget i børne- eller ungdomsarbejde, f.eks. ved at fungere som træner i en idrætsforening eller ved at gennemføre en dommer- eller træneruddannelse. Det samme gælder deltagelse i et højskoleophold, rollemodelarbejde eller engagement i andre organiserede fritidsaktiviteter for børn og unge, f.eks. lektiehjælp.

Udlændingen kan dokumentere dette ved f.eks. at fremlægge en udtalelse fra den forening eller organisation m.v., som udlændingen har deltaget i arbejdet hos, ved at fremlægge dokumentation for gennemført dommer- eller træneruddannelse, herunder for længden af uddannelsen, eller ved at fremlægge et bevis for deltagelse i et højskolekursus, jf. § 15, stk. 5, i lov om folkehøjskoler.

Endelig vil kravet om aktivt medborgerskab være opfyldt, hvis udlændingen i mindst 1 år i øvrigt har deltaget i almennyttigt organisationsarbejde, f.eks. hvis udlændingen aktivt har deltaget i arbejdet i en forenings drift.

De almennyttige foreninger kan f.eks. være foreninger, der er tilskudsberettiget efter folkeoplysningsloven. Der vil dog altid være tale om en konkret vurdering.

Det er i alle tilfælde et krav, at der er tale om bestyrelser, organisationer, foreninger mv., som i ord og handling understøtter grundlæggende demokratiske værdier og retsprincipper i det danske samfund.

Det er ikke et krav, at der er tale om en uafbrudt deltagelse i en organisation m.v. igennem 1 år, eller at udlændingen fort-sat deltager i organisationen på tidspunktet, hvor tidsube-grænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Endvidere kræves det ikke, at udlændingen har deltaget i samme orga-nisation m.v. igennem 1 år. Det kræves derimod, at udlæn-dingen, mens denne har boet lovligt her i landet, har deltaget i en eller flere organisationer m.v. i sammenlagt mindst 1 år.

Udlændingen kan dokumentere at have deltaget i almennyttigt organisationsarbejde ved f.eks. at fremlægge en udtalelse fra den forening m.v., som udlændingen har deltaget i arbejdet hos.

Det påhviler som nævnt udlændingen selv at dokumentere at have udvist aktiv medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i en bestyrelse eller en organisation m.v.

Udlændingestyrelsen vil normalt anse den dokumentation, som udlændingen har fremlagt, som tilstrækkelig, for at foretage vurderingen af, om betingelsen er opfyldt, medmindre dokumentationen fremstår som værende utroværdig.

Der henvises til afsnit 3.6.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 4, nr. 2*, er det en betingelse, at udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse her i landet i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændinge, der har arbejdet her i landet i 1 år og 6 måneder udover de 2 år og 6 måneder, der kræves efter det beskæftigelseskrav, som er indeholdt i ændringen af § 11, stk. 3, nr. 8, vil således opfylde betingelsen, hvis det er inden for de sidste 4 år og 6 måneder.

I forhold til kravet om, at der skal være tale om ordinær fuldtidsbeskæftigelse, henvises til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 30.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.6.2. i de almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 4, nr. 3,* er det en betingelse, at udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de sidste 2 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Ved beregningen af, om betingelsen er opfyldt, kan indgå løn udbetalt i Danmark og løn udbetalt i udlandet (ved udstationering eller udsendelse). Der vil kun blive medregnet indkomst, som er skattepligtig i Danmark, eller, for så vidt angår indtægt udbetalt i udlandet, indkomst, som ville være skattepligtig i Danmark. Løn udbetalt i form af f.eks. kost, logi, diæter m.v. vil således indgå ved beregningen.

Ligeledes vil eventuelle indbetalinger til en arbejdsmarkedspension indgå ved opgørelsen af den enkelte udlændings lønindkomst.

Både A-indkomst og B-indkomst indgår i beregningen af kravet.

Feriepenge, der bliver optjent i et ferieår med udbetaling i det følgende år, kan ikke indgå i bruttoberegningen.

Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2016-niveau og reguleres fra og med 2017 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det påhviler udlændingen at dokumentere, at udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de seneste 2 år. Udlændingen kan dokumentere, at kravet er opfyldt ved f.eks. at fremsende årsopgørelser, lønsedler mv. til Udlændingestyrelsen. Hvis en del af indtægten er udbetalt i udlandet, skal udlændingen i ansøgningen vedlægge en erklæring fra de danske skattemyndigheder vedrørende den i udlandet optjente indtægt.

Der henvises til afsnit 3.6.3. i de almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 4, nr. 4,* er det en betingelse, at udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Vedtages forslaget, vil der på udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, blive offentliggjort en oversigt over, hvilke prøver der anses som fornøden dokumentation for, at en udlænding har bestået en prøve på et tilsvarende eller højere niveau end Prøve i Dansk 3. Studieprøven vil være blandt disse prøver.

Der henvises til afsnit 3.6.4. i de almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 5*, kan udlændingen opnå tidsubegrænset opholdstilladelse allerede efter mindst 4 års lovligt ophold i Danmark, hvis udlændingen opfylder de grundlæggende betingelser i § 11, stk. 3, nr. 2-9, og samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser.

Udlændingen skal i hele perioden have haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses opholdskravet kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.

I forhold til beregningen af opholdskravet henvises der til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 3, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 26.

Efter den foreslåede bestemmelse i *§ 11, stk. 6*, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, betinget af, at udlændingen opfylder en af betingelserne i stk. 4, nr. 1 eller 4. Hvis udlændingen opfylder betingelserne i både stk. 4, nr. 1 og 4, kan udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når udlændingen har boet lovligt her i landet i mindst 4 år.

Udlændinge, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, er i dag undtaget fra at opfylde beskæftigelseskravet i § 11, stk. 3, nr. 8, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 10, der bliver stk. 12. Denne retstilstand forudsættes opretholdt.

På tilsvarende vis kan det ikke forventes, at en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, kan opfylde de nye supplerende krav om beskæftigelse i 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder og en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. i de seneste 2 år. Disse supplerende krav stilles derfor ikke overfor udlændinge, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension.

Udlændinge, der har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, skal dog fortsat opfylde én af eller begge de øvrige supplerende betingelser for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det drejer sig om kravet om medborgerskab og kravet om bestået Prøve i Dansk 3. Opfylder udlændingen således de grundlæggende betingelser i § 11, stk. 3, nr. 1-7, og én af de 2 øvrige supplerende betingelser, vil udlændingen kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter mindst 6 års lovligt ophold i Danmark. Opfylder udlændingen derimod de grundlæggende betingelser i § 11, stk. 3, nr. 2-7, og begge de øvrige supplerende betingelser, vil udlændingen kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter 4 års lovligt ophold her i landet.

Der henvises til afsnit 3.6.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 33 og 34

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 4, nr. 3, indgår en herboende udlændings ophold i udlandet på baggrund af ansættelsesforhold, jf. § 11, stk. 5, nr. 5, eller afsluttede uddannelsesforløb, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 3, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet med den fulde varighed, dog højst med 1 år, i beregningen af opholdskravet i § 11, stk. 3, nr. 1.

Det foreslås, at udlændingelovens regulering af, i hvilke tilfælde en herboende udlænding kan medregne ophold i udlandet ved beregning af, hvorvidt opholdskravet er opfyldt, opretholdes, dog således at uddannelsesforløb i udlandet fremover ikke skal indgå i beregningen.

Der henvises til afsnit 3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 35-37

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 5, indeholder en nærmere regulering af, hvordan beskæftigelseskravet i § 11, stk. 3, nr. 8, beregnes.

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 5, nr. 2, indgår ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), i beregningen af beskæftigelseskravet.

Med den foreslåede ændring af *§ 11, stk. 5*, der bliver § 11, stk. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 35, præciseres det, at beskæftigelseskravet i § 11, stk. 3, nr. 8, er foreslået ændret fra et krav om 3 års beskæftigelse inden for de sidste 5 år til et krav om 2 år og 6 måneders beskæftigelse inden for de sidste 3 år.

Det foreslås endvidere, at udlændingelovens regulering af, hvordan beskæftigelseskravet nærmere beregnes, opretholdes, dog således at deltidsbeskæftigelse ikke fremover skal indgå i beregningen. § 11, stk. 5, nr. 2, ophæves derfor, jf. lovforslagets § 1, nr. 36.

Lovforslagets § 1, nr. 37, er en konsekvens af, at § 11, stk. 5, nr. 2, ophæves.

Der henvises til afsnit 3.5.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 6, regulerer beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år.

Det foreslås at ophæve udlændingelovens *§ 11, stk. 6*, som en konsekvens af, at uddannelse ikke længere skal sidestilles med beskæftigelse og således ikke indgår i beregningen af beskæftigelseskravet, jf. de foreslåede ændringer af § 11, stk. 3, nr. 8, i lovforslagets § 1, nr. 30.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 39

Der er tale om en konsekvens af, at der efter § 11, stk. 3, indsættes tre nye stykker, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, og at stk. 6 ophæves, jf. lovforslagets § 1, nr. 38, således at det nuværende stk. 14 herefter bliver stk. 16.

Til nr. 40

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 11, er udlændinge, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, undtaget fra at opfylde betingelserne i § 11,

stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, som omfatter opholdskravet, kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp, kravet om at have underskrevet en integrationserklæring og beskæftigelseskravet.

Det drejer sig om udlændinge, der tilhører det danske mindretal i Sydslesvig, udlændinge, der tidligere har haft dansk indfødsret, udlændinge, der har danske forældre, og udlændinge, der har tilknytning til det danske mindretal i Argentina, og som har danske forældre eller bedsteforældre.

Det foreslås, at udlændinge, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, heller ikke skal opfylde de nye supplerende integrationsrelevante betingelser i udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4.

Der henvises til afsnit 3.6. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 41

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 12, kan den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærtstående eller efter barselsloven til pasning af et alvorligt sygt barn, medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 8.

Den foreslåede ændring af *§ 11, stk. 12*, der bliver stk. 14, er en konsekvens af, at beskæftigelseskravet i § 11, stk. 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, foreslås ændret fra 3 år inden for de sidste 5 år til 2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år.

Derudover foreslås det, at tilsvarende skal gælde i forhold til beregningen af den nye supplerende betingelse i § 11, stk. 4, nr. 2, om beskæftigelse i 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder. Perioder, hvor en udlænding inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte som nævnt i bestemmelsens 1. pkt. vil således kunne medregnes ved beregning af perioden på de 4 år, som er nævnt i stk. 4, nr. 2.

Der henvises til afsnit 3.5.2. og 3.6.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 42

Efter den gældende bestemmelse i § 11, stk. 14, der bliver stk. 16, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Tilsvarende skal gælde i forhold til de supplerende integrationsrelevante betingelser, som udlændingen efter den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 4, ligeledes skal opfylde for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Med forslaget om også at henvise til § 11, stk. 4, i *§ 11, stk. 14*, der bliver stk. 16, sikres det således, at de supplerende integrationsrelevante betingelser heller ikke skal opfyldes, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det.

Til nr. 43

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 15, kan udlændinge, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (flygtninge m.fl.), ved ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse undtages fra betingelserne i § 11, stk. 3, nr. 4-5 og 7-9, hvis de har vist vilje til integration i det danske samfund.

Det foreslås, at denne bestemmelse ophæves.

Det betyder, at flygtninge m.fl. fremover ikke vil have mulighed for at få dispensation fra de almindelige betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 15, medmindre Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, tilsiger det, jf. udlændingelovens § 11, stk. 14, der bliver stk. 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 42.

Der henvises til afsnit 3.7.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 44

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 1, er betinget frihedsstraf til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11 a, stk. 1*, indebærer således, at betinget frihedsstraf fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år og 6 måneder fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes betinget frihedsstraf, skærpes fra 3 år til 4 år og 6 måneder.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 45

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 2, nr. 1, er ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder til hinder for med-

delelse af ubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11 a, stk. 2, nr. 1*, indebærer således, at ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder, skærpes fra 8 år til 12 år.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 46

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 2, nr. 2, er ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11 a, stk. 2, nr. 2*, indebærer således, at ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, idet ubetinget straf af mindst 1 års fængsel udelukker fra tidsubegrænset opholdstilladelse, fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 18 år fra tidspunktet for løsladelse.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes ubetinget frihedsstraf i 6 år eller mere, men under 1 år, skærpes fra 12 år til 18 år.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 47

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 4, nr. 1, er dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for retten endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11 a, stk. 4, nr. 1*, indebærer således, at dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for retten endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog 9 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, skærpes fra 4 år til 6 år, hvis den gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, og fra 6 år til 9 år, hvis karenstiden gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 48

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 4, nr. 2, er dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for retten endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11 a, stk. 4, nr. 2*, indebærer således, at dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for retten endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes dom til anbringelse i hospital, skærpes fra 8 år til 12 år, hvis den gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, og fra 10 år til 15 år, hvis karenstiden gælder fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 49

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 4, nr. 3, er dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i

20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 11 a, stk. 4, nr. 3*, indebærer således, at dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 30 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes dom til forvaring, skærpes fra 20 år til 30 år fra rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 50

Efter den gældende bestemmelse i § 11 a, stk. 6, er dom til ungdomssanktion til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 11 a, stk. 6*, indebærer således, at dom til ungdomssanktion fremover er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes dom til ungdomssanktion, skærpes fra 2 år til 3 år.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 51

Efter den gældende bestemmelse i § 11 b er straf for ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, til hin-der for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestids-punktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet for prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bø-de.

Det foreslås, at karenstiden forlænges med 50 pct., således at udlændinge, der er dømt for kriminalitet, fremover skal vente længere, før de får mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 11 b* indebærer således, at straf for ulovligt arbejde i Danmark, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 15 år, i gentagelsestilfælde i 22 år og 6 måneder, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet for prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde.

Det betyder, at karenstiden for udlændinge, der idømmes straf for at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, skærpes fra 10 år til 15 år i førstegangstilfælde og fra 15 år til 22 år og 6 måneder i gentagelsestilfælde.

Der henvises til afsnit 3.3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 52 og 53

Efter den gældende bestemmelser i udlændingelovens § 12, stk. 1, kan justitsministeren fastsætte nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet, mens beskæftigelsesministeren efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 12, stk. 2, kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 44, stk. 3, at justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, mens beskæftigelsesministeren efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 44, stk. 4, kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Bl.a. sager om ophold på baggrund af asyl og familiesammenføring samt sager om humanitær opholdstilladelse og som religiøs forkynder er overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, mens sager om ophold på baggrund af beskæftigelse, au pair-ordningen, studietilladelser m.v. er overført fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 12, stk. 1*, og *§ 44, stk. 3*, jf. lovforslagets § 1, nr. 52, og den foreslåede ophævelse af udlændingelovens *§ 12, stk. 2*, og *§ 44, stk. 4*, jf. lovforslagets § 1, nr. 53, er konsekvenser af ressortomlægningen og vedrører udlændinge-, integrations- og boligministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om opholdstilladelser og betaling for genudstedelse af opholdskort.

Bemyndigelserne svarer til beskæftigelsesministerens og justitsministerens tidligere bemyndigelser.

Til nr. 54 og 55

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 15, stk. 2, fastsætter beskæftigelsesministeren nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, mens justitsministeren efter den gældende bestemmel-se i udlændingelovens § 15, stk. 3, fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt op-holdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsernes ind-hold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Bl.a. sager om ophold på baggrund af beskæftigelse og studietilladelser m.v. er overført fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, mens sager om ophold som religiøs forkynder efter udlændingelovens § 9 f er overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 15, stk. 2*, jf. lovforslagets § 1, nr. 54, og den foreslåede ophævelse af udlændingelovens *§ 15, stk. 3*, jf. lovforslagets § 1, nr. 55, er konsekvenser af ressortomlægningen og vedrører udlændinge- integrations- og boligministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om arbejdstilladelser. Bemyndigelsen svarer til beskæftigelsesministerens og justitsministerens tidligere bemyndigelser.

Til nr. 56

Med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § *19, stk. 2, nr. 4, 3. pkt.*, skal udlændingemyndighederne ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse tillægge det betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i det land, hvor vedkommende har angivet at være forfulgt eller i risiko for overgreb, må således i fraværet af bevis for det modsatte skulle anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Hermed indføres en bevisbyrderegel, hvorefter det er op til udlændingen at afkræfte formodningen for, at de forhold, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede.

Formodningen for, at der skal ske inddragelse af en opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem.

Udlændingemyndighederne skal ved vurderingen af baggrunden for rejsen til hjemlandet lægge vægt på, om flygtningen forud for udrejsen efter begrundet ansøgning har fået imødekommet en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning i flygtningens konventionspas og fremmedpas, eller om flygtningen er udrejst af Danmark til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning.

Hvis udlændingen ikke kan godtgøre, at vedkommende har forsøgt at opnå de danske myndigheders godkendelse af en ansøgning om ophævelse af en udstedt rejsepåtegning, eller ikke på overbevisende måde kan redegøre for, hvorfor vedkommende er rejst til hjemlandet uden forudgående kontakt til de danske udlændingemyndigheder eller på trods af et afslag på en ansøgning om ophævelse af en rejsepåtegning, vil dette skulle tillægges processuel skadesvirkning i forbindelse med sagens afgørelse og således tale imod, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen.

Endvidere skal en opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, hvis flygtningen i forbindelse med rejsen til hjemlandet har ansøgt om og fået udstedt eller fornyet et nationalitetspas, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 122.

Udlændingemyndighederne vil fortsat konkret skulle vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte grunde.

Udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, vil fortsat skulle administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Til nr. 57

I den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 5, indføres et lempeligere opholdskrav på 4 år for udlændinge, der opfylder samtlige 4 supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, og som derved har udvist en særlig evne til vellykket integration her i landet.

På den baggrund foreslås det, at § 11, stk. 5, tilføjes i *§ 27, stk. 1*, således at opholdskravet på 4 år regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet,

hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Til nr. 58

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 27 a, at politiet til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Sager om udvisning af udlændinge efter kapitel 4, jf. § 49, er ligeledes overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 27 a* er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 59

Det følger af udlændingelovens § 30, stk. 4, at bl.a. Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding uden udlændingens samtykke videregiver alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

Efter udlændingelovens § 44 a, stk. 5 kan bl.a. Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedernes virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndighederne skal træffe efter udlændingeloven.

Af udlændingelovens § 45 a, stk. 1, fremgår, at bl.a. Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver, og af § 45 a, stk. 2, fremgår, at efterretningstjenesterne uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger om en udlænding til bl.a. Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter udlændingeloven.

Efter udlændingelovens § 45 c, stk. 1, kan bl.a. Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 30, stk. 4, § 44 a, stk. 5*, *§ 45 a, stk. 1* og *2*, og *§ 45 c, stk. 1*, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 60

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 34, stk. 2, kan politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt, 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 9, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Med lovforslaget ændres "stk. 9, 2. pkt.," i udlændingelovens *§ 34, stk. 2, nr. 4*, til "stk. 8, 2. pkt.,".

De foreslåede ændringer er konsekvenser af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 61-62

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 34 a, stk. 1, skal Udlændingestyrelsen beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 el-ler § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monte-res på udlændingens person.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 34 a, stk. 5, 1. pkt., at har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Med forslaget ændres "§ 42 a, stk. 9," i udlændingelovens *§ 34 a, stk. 1 og 5, 1. pkt*., til "§ 42 a, stk. 8,", og "§ 42 a, stk. 10," i udlændingelovens § 34 a, stk. 1, ændres til "§ 42 a, stk. 9,".

De forslåede ændringer er en konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 63

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 2, 1. pkt., kan en udlænding frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 9, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Med forslaget ændres "stk. 9, 2. pkt.," i udlændingelovens *§ 36, stk. 2, 1. pkt.*, til "stk. 8, 2. pkt.,".

Den forslåede ændring er en konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 64

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 6, at en udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt., så vidt skal muligt frihedsberøves, såfremt de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 9, 2. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Med forslaget ændres "stk. 9, 2. pkt., og stk. 12" i udlændingelovens *§ 36, stk. 6*, til "stk. 8, 2. pkt., og stk. 11".

Den forslåede ændring er en konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 65

Det fremgår af udlændingelovens § 37 e, stk. 2, 1. pkt., at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med bl.a. justitsministeren og beskæftigelsesministeren.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 37 e, stk. 2, 1. pkt.*, er en konsekvens af ressortomlægningen.

Til nr. 66 og 67

Udlændingelovens § 38 omhandler kontrollen med udlændinges ind- og udrejse.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Reglerne om ind- og udrejsekontrol er ligeledes overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 38, stk. 3, 1. og 2. pkt., stk. 4, stk. 7. 2. pkt.*, og *stk. 9* er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 68 og 69

Udlændingelovens § 39 omhandler paskrav m.v.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Reglerne om paskrav m.v. er ligeledes overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 39, stk. 1, stk. 2, 1.* og *2. pkt., stk. 3. 3.* og *4. pkt., stk. 4. 2. pkt.,* og *stk. 5. 1. pkt.*, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 70

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40, stk. 4, skal en udlænding meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Med forslaget udgår "eller i tilknytning til" af udlændingelo-vens *§ 40, stk. 4*.

Den forslåede ændring er en konsekvens af ændringsforslagene i lovforslagets § 1, nr. 77 og 92.

Til nr. 71

Der er efter de gældende regler ikke hjemmel til at foretage visitation og ransagning med henblik på at sikre aktiver, der kan anvendes til dækning af udgifterne til en udlændings eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 5. Der er heller ikke efter de gældende regler adgang til at tage aktiver i bevaring med henblik på fremadrettet dækning af udgifter til underhold mv.

Med de foreslåede bestemmelser i *§ 40, stk. 9, 2. og 3. pkt.*, skabes der hjemmel til, at aktiver, der kan anvendes til dækning af udgifter til den pågældendes eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, kan tages i bevaring (beslaglægges). Bestemmelsen omfatter således aktiver, som vil kunne tjene som grundlag for en eventuel senere tvangsmæssig fuldbyrdelse af det offentliges betalingskrav efter udlændingelovens § 42 a, stk. 4.

Ved "aktiver" forstås i denne sammenhæng rede penge og genstande af større økonomisk værdi.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse på udlændinge omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, dvs. asylansøgere og udlændinge med ulovligt ophold.

Er der tvivl om aktivernes værdi, vil udlændingemyndighederne efter den foreslåede bestemmelse kunne tage aktiverne i bevaring med henblik på en nærmere vurdering af aktivernes værdi.

Adgangen til at foretage beslaglæggelse efter den foreslåede bestemmelse tilkommer som udgangspunkt politiet i de situationer, hvor politiet som de første antræffer en asylansøger eller en udlænding med ulovligt ophold. I de situationer, hvor udlændingen i en periode har været indkvarteret på et indkvarteringssted, vil afgørelsen om at tage aktiver i bevaring som udgangspunkt skulle træffes af Udlændingestyrelsen. Efter beslaglæggelsen vil det være Udlændingestyrelsen, som træffer afgørelse efter udlændingelovens § 42 a, stk. 4, og som i den forbindelse foretager en nærmere vurdering af, om aktiverne har en sådan værdi, at de bør tvangsrealiseres. Der henvises nærmere til lovforslagets § 1, nr. 109, og bemærkningerne hertil.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 9, finder bl.a. reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf. Dette betyder, at beslaglæggelse af aktiver, der ønskes taget i bevaring, hvis der ikke foreligger samtykke, skal ske efter retskendelse, medmindre øjemedet ville forspildes ved at afvente en sådan kendelse.

Det foreslås, at reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende finder anvendelse. Dette indebærer bl.a., at almindelige personlige brugsgenstande som eksempelvis ure og mobiltelefoner som udgangspunkt er undtaget fra beslaglæggelse, jf. retsplejelovens § 509, stk. 1. Tilsvarende er bl.a. genstande, som har en særlig personlig betydning for den pågældende udlænding, fritaget, medmindre genstandene har en sådan værdi, at det ikke findes rimeligt at undtage dem fra beslaglæggelse. I den forbindelse vil den foreliggende retspraksis vedrørende retsplejelovens § 515, stk. 1, være retningsgivende for, om en genstand med en særlig personlig betydning bør beslaglægges. Det forudsættes, at genstande med en særlig personlig betydning alene beslaglægges, hvis de har en betydelig værdi. Det forudsættes i øvrigt, at genstande, som falder uden for trangsbeneficiet, men hvor provenuet, der kan indvindes ved tvangsrealisation af effekterne, må anses for beskedent, ikke beslaglægges efter den foreslåede bestemmelse. For så vidt angår rede penge bør beløb af indtil ca. 3.000 danske kroners værdi ikke tages i bevaring.

For udlændinge, der umiddelbart efter indrejsen vælger at opgive deres asylansøgning, eller som indgår en aftale om

en afdragsordning for tilbagebetaling af afholdte udgifter til underhold, vil der være mulighed for tilbagelevering af genstande med en særlig personlig betydning.

Den foreslåede udvidelse af udlændingelovens § 40, stk. 9, der sker ved indsættelsen af et nyt 2. pkt., får den konsekvens, at bl.a. retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb og kapitel 73 om ransagning finder anvendelse, når politiet skal kontrollere, om en udlænding medbringer aktiver, der kan anvendes til dækning af udgifter til den pågældendes eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5. Det forudsættes, at den gældende praksis efter udlændingelovens § 40, stk. 9, for anvendelse af visitation af en udlændings tøj og ransagning af den pågældendes bagage opretholdes uændret. Med forslaget vil politiet, når det skal kontrolleres, om en udlænding har tilstrækkelige midler til at dække udgifterne til sit og sin families underhold mv., så-ledes fremover anvende de samme redskaber i form af visi-tation og ransagning, som politiet allerede anvender i relati-on til dokumenter og genstande, der må antages at være at betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknyt-ning til andre lande.

Visitation af det tøj, som en udlænding er iført, samt ransagning af dennes bagage med henblik på at undersøge, om den pågældende er i besiddelse af tilstrækkelige midler til sit og sin families underhold mv., vil i almindelighed skulle finde sted i forbindelse med asylregistreringen, eller når politiet første gang antræffer en udlænding med ulovligt ophold. På dette tidspunkt foretager politiet allerede i dag efter bestemmelsen i udlændingelovens § 40, stk. 9, visitation og ransagning med henblik på at tilvejebringe dokumenter mv. af betydning for asylsagen mv.

Den foreslåede ændring er imidlertid ikke begrænset til anvendelse i forbindelse med indrejsen og den indledende asylregistrering. Der vil således også af politiet kunne foretages visitation og ransagning under udlændingens efterfølgende ophold her i landet, hvis det viser sig, at den pågældende tilsyneladende har medbragt midler, som ikke tidligere er fundet. Den foreslåede bestemmelse vil også kunne anvendes på aktiver, som en udlænding erhverver på et senere tidspunkt efter indrejsen til Danmark.

Som led i den skærpede kontrol med udlændinges medbragte formue forudsættes det i øvrigt, at alle udlændinge fremover i forbindelse med Udlændingestyrelsens indledende asylsamtale (OM-samtalen) skal afgive en erklæring på tro og love om, hvorvidt den pågældende ejer aktiver, som vil kunne anvendes til dækning af udgifter til den pågældendes eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5. Erklæringen skal alene omfatte de aktiver, som efter retsplejelovens almindelige regler kan gøres til genstand for udlæg, jf. ovenfor.

Der henvises i øvrigt til udlændingelovens § 40, stk. 6, hvorefter udlændingemyndighederne, når en person afgiver en erklæring til oplysning i sager, der henhører under udlændingeloven, kan kræve, at erklæringen afgives på tro og love. Afgiver en udlænding ved indrejsen urigtig erklæring om sine ejendele og værdier, vil strafansvar efter straffelo-vens § 163 komme på tale.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 72

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 2, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land, 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, 5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g, 6) som af Udlændingestyrelsen har fået anvisning eller pålæg om indkvartering efter § 42 a, stk. 7 eller stk. 9, 1. og 2. pkt., med henblik på identifikation i forbindelse med adgangskontrol på Udlændingestyrelsens indkvarteringssteder, eller 7) som er pålagt at give møde hos politiet efter § 34 til brug for politiets administration af den pålagte meldepligt.

Med lovforslaget ændres "stk. 9, 1. og 2. pkt.," i udlændingelovens *§ 40 a, stk. 2, nr. 6*, til "stk. 8, 1. og 2. pkt.,".

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 73

Det følger af udlændingelovens § 40 d, at en prøveafholder uden udlændingens samtykke i forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32 (familiesammenføring), og § 9 f, stk. 4, 1. pkt. (religiøs forkynder), kan indhente en række personlige oplysninger fra Justitsministeriets personregister.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Personregisteret som nævnt i udlændingelovens § 40 d er ligeledes overgået til Udlændinge-, Integrations og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 40 d* er en konsekvens af ressortomlægningen.

Til nr. 74

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 4, 1. pkt., kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Bestemmelsen indebærer, at udlændingen af egne midler må afholde udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser.

Forslaget indebærer, at bestemmelsen i *§ 42 a, stk. 4, 1. pkt.*, ophæves. Baggrunden for at ophæve bestemmelsen er, at aktiver, som en udlænding medbringer, fremover vil skulle tages i bevaring af politiet efter den foreslåede ændring af § 40, stk. 9, og at de beslaglagte aktiver herefter skal anvendes til (efterfølgende) dækning af Udlændingestyrelsens udgifter til udlændingens og dennes families underhold. Den enkelte udlænding vil således ikke råde over midler, der kan anven-des til underhold mv., men vil være omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, også selv om den pågældende har medbragt aktiver, der er taget i bevaring af politi-et. Det vil derfor ikke være relevant at træffe afgørelse om (fremadrettet) at nægte en udlænding de nævnte ydelser.

Den foreslåede ændring indebærer ikke en ændring af, hvilke udgifter en udlænding vil kunne pålægges at betale. En udlænding, der har tilstrækkelige midler hertil, vil således fortsat kunne pålægges – ved modregning i de beslaglagte aktiver – at betale udgifterne til sit og sin families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 75

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 4, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil.

Med lovforslaget udgår "endvidere" og "eller i tilknytning til" af udlændingelovens *§ 42 a, stk. 4, 2. pkt.*, der bliver 1. pkt.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af ændringsforslagene i lovforslagets § 1, nr. 74, 77 og 92.

Til nr. 76

Med den foreslåede tilføjelse i *§ 42 a, stk. 4*, angives det udtrykkeligt i udlændingeloven, at en udlænding i medfør af § 42 a, stk. 4, 1. pkt., kan pålægges at betale udgifter til sit og sin eventuelle families underhold mv. for perioden indtil tidspunktet for den faktiske visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller frem til udrejse eller udsendelse ved afslag på asyl mv. Forslaget indebærer således, at den periode, hvor en udlænding kan pålægges selv at afholde udgifterne til sit og sin families underhold mv., forlænges fra i dag maksimalt 3 måneder til en periode, der først slutter ved Udlændingestyrelsens afgørelse om, i hvilken kommune den pågældende skal tage bopæl. Forslaget indebærer endvidere, at en udlænding, der får afslag på asyl mv., kan pålægges betalingspligt frem til udrejsen eller udsendelsen.

Ved "udgifter til underhold mv." forstås udgifter til indkvartering, bespisning i cafeteria på center med vederlagsfri bespisningsordning, nødvendige sundhedsmæssige ydelser samt kontante ydelser (grundydelse, forsørgertillæg og tillægsydelse).

Det forhold, at behandlingen af den pågældendes asylsag trækker ud, f.eks. fordi der er et stort antal asylsager under behandling hos udlændingemyndighederne, er som udgangspunkt uden betydning for omfanget af betalingsforpligtelsen. Er der tale om, at asylansøgningen ved en åbenbar fejl ikke er blevet behandlet inden for rimelig tid, vil der kunne tages hensyn hertil ved opgørelsen af udlændingens betalingsforpligtelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 77

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, skal familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b (åbenbart grundløsproceduren), eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs.

Det er en betingelse for tilbud om indkvartering i særlige boliger, at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller dømt for strafbart forhold begået her i landet, og at familiens medlemmers opholdstilladelse ikke er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1. Opfylder familien ikke længere betingelserne, træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler

derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Det foreslås, at udlændingelovens § 42 a, stk. 8, ophæves, da ordningen kan give falsk håb om en fremtid i Danmark til familier, som allerede har modtaget afslag på asyl og derfor skal udrejse af landet, og hæmme motivationen for frivillig udrejse. Herudover forekommer det ikke rimeligt, at børnefamilier i udsendelsesposition, som ikke ønsker at medvirke til udrejsen, kan flytte i særlige boliger i tilknytning til eller uden for asylcentrene.

Den foreslåede ændring indebærer, at børnefamilier i udsendelsesposition fremover ikke kan indkvarteres i særlige boliger i tilknytning til eller uden for et asylcenter. Disse familier skal i stedet fremadrettet tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7.

For så vidt angår de familier med børn i udsendelsesposition, der allerede i dag bor uden for et asylcenter i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, kan en tilbageflytning til asylcentreret virke særligt belastende. På den baggrund indføres der en overgangsordning, således at disse familier fortsat kan bo uden for eller i tilknytning til asylcentreret i den anviste bolig, så længe betingelserne herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 8.1.2. Opfylder familien ikke længere betingelserne, træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 8.2.

Til nr. 78

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 10, skal Udlændingestyrelsen sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Med lovforslaget ændres "stk. 9" i udlændingelovens *§ 42 a, stk. 10*, til "stk. 8".

Den foreslåede ændring er konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 79

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 11, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt, 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt., eller stk. 9, 1. pkt., 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning, 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Med lovforslaget ændres "stk. 9, 1. pkt.," i udlændingelovens *§ 42 a, stk. 11, nr. 3*, som bliver til stk. 10, nr. 3, til "stk. 8, 1. pkt.,".

Den foreslåede ændring er konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 80

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 13, kan Udlændingestyrelsen til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Med lovforslaget ændres "stk. 11 eller 12" i udlændingelovens *§ 42 a, stk. 13*, til "stk. 10 eller 11".

Den foreslåede ændring er konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 81

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 15, 1. pkt., udgør forsørgertillægget for udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, pr. dag 42,73 kr.

Med lovforslaget ændres "stk. 11 og 12" i udlændingelovens *§ 42 a, stk. 15, 1. pkt.*, der bliver til stk. 14, 1. pkt., til "stk. 10 og 11".

Den foreslåede ændring er konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 82-90

Med de foreslåede ændringer af *§ 42 b, stk. 2, nr. 1-4, stk. 4-6, stk. 10 og stk. 12*, nedsættes grundydelsen, forsørgertil-

lægget og tillægsydelsen, der udbetales til asylansøgere, med 10 pct. i forhold til de takster, der ellers ville gælde for 2016.

Dette indebærer, at grundydelsen nedsættes fra 54,80 kr. pr. dag pr. voksen til 49,32 kr. pr. dag pr. voksen (udlændingelovens § 42 b, stk. 2, nr. 2-4). For ægtefæller og samlevende reduceres grundydelsen fra 43,39 kr. pr. dag pr. voksen til 39,05 kr. pr. dag pr. voksen (udlændingelovens § 42 b, stk. 2, nr. 1).

Forsørgertillægget for 1. og 2. barn i den indledende fase nedsættes fra henholdsvis 63,94 kr. og 9,15 kr. pr. barn pr. dag til henholdsvis 57,55 kr. og 8,23 kr. pr. barn pr. dag afhængig af, om udlændingen modtager grundydelse eller ej (udlændingelovens § 42 b, stk. 4 og 5). Det reducerede forsørgertillæg for 3. og 4. barn på 45,68 kr. pr. barn pr. dag nedsættes til 41,11 kr. pr. barn pr. dag (udlændingelovens § 42 b, stk. 6).

For så vidt angår tillægsydelsen nedsættes denne i den indledende fase fra 9,15 kr. pr. dag pr. voksen til 8,23 kr. pr. dag pr. voksen, mens tillægsydelsen for sagsbehandlingsfasen reduceres fra 31,98 kr. pr. dag pr. voksen til 28,78 kr. pr. dag pr. voksen (udlændingelovens § 42 b, stk. 10).

Det bemærkes, at de foreslåede takster for kontante ydelser af lovtekniske grunde vil fremstå som højere end de takster, der fremgår af den gældende udlændingelovs bestemmelser. Dette skyldes, at de takster, der fremgår af den gældende ud-lændingelov, er fastsat i 2003-beløb, og at der således ikke i lovens tekst er taget højde for den efterfølgende satsregule-ring. De satsregulerede takster for 2016, der foreslås reduce-ret med 10 pct., er anført under afsnit 7.1. i lovforslagets al-mindelige bemærkninger. Selv om de foreslåede beløb frem-står som højere end de takster, der fremgår af den gældende udlændingelov, vil der således i praksis være tale om en nedsættelse af ydelserne med 10 pct. i forhold til de takster, der ellers ville gælde for 2016.

Til nr. 91

De kontante ydelser, der er nævnt i § 42 b, stk. 2, 4-6, 10 og 12, er fastsat i 2003-beløb og er siden 2004 reguleret én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten.

Det følger af den foreslåede ændring af *§ 42 b, stk. 17*, at de i § 42 b, stk. 2, 4-6, 10 og 12, nævnte beløb angives i 2016-beløb og ligesom hidtil vil blive reguleret én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Dette vil første gang ske den 1. januar 2017.

Til nr. 92

Efter udlændingelovens § 42 l, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Dette gælder ikke for 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25, 2) udlændinge, der er udvist ved dom, 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet, 4) udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, 5) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og 6) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b (åbenbart grundløsproceduren).

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 42 l, stk. 1, vil det ikke længere være muligt for en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, at flytte i selvstændig bolig i tilknytning til et asylcenter.

Det skyldes, at ordningen er med til at gøre Danmark til et mere attraktivt land at søge asyl i. Hertil kommer, at det kan give falsk håb om en fremtid i Danmark til de asylansøgere, der har fået afslag på deres ansøgning om asyl, og hæmme motivationen for frivillig udrejse.

Da flere flygtninge og migranter lægger pres på den eksisterende kapacitet til indkvartering af asylansøgere, vil det fortsat være muligt for asylansøgere, som opfylder betingelserne herfor, at indkvartere sig privat eller flytte i egen finansieret bolig efter udlændingelovens § 42 l, stk. 1, for derved at aflaste presset på indkvarteringssystemet.

Asylansøgere, som i dag bor i selvstændig bolig i tilknytning til et asylcenter, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 7.

For så vidt angår familier med børn, der i dag bor i en selvstændig bolig i tilknytning til et asylcenter i medfør af udlændingelovens § 42 l, kan en tilbageflytning til asylcentreret virke særligt belastende. På den baggrund indføres en overgangsordning, således at disse familier fortsat kan bo i tilknytning til asylcentreret i den anviste bolig, så længe betingelserne herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 8.1.1. Opfylder familien ikke længere betingelserne, træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 8.2.

Til nr. 93

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 l, stk. 4, indgår Udlændingestyrelsen en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Med lovforslaget udgår "eller indkvartering i selvstændig bolig" af udlændingelovens *§ 42 l, stk. 4, 1. og 3. pkt*.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 92.

Til nr. 94

Det følger af udlændingelovens § 44 a, stk. 8, at justitsministeren og beskæftigelsesministeren i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det endvidere besluttet at nedlægge det hidtidige Økonomi- og Indenrigsministerium og overføre ressortansvaret for sager vedrørende indenrigsområdet, herunder Det Centrale Personregister, til Social- og Indenrigsministeriet.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 44 a, stk. 8*, er en konsekvens af ressortomlægningen.

Til nr. 95

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 44 a, stk. 9, at Udlændingestyrelsen og statsforvaltningen til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet kan videregive visse oplysninger.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Som følge af ressortomlægningen er den del af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som omhandlede international rekruttering m.v., udskilt til en ny styrelse, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, ligesom Udlændingestyrelsen som følge af ressortomlægningen nu er en styrelse under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 44 a, stk. 9*, er konsekvenser af, at den del af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som omhandlede international rekruttering m.v., er udskilt til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Til nr. 96

Det fremgår af udlændingelovens § 45, at der ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Af udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt., fremgår, at udenrigsministeren efter aftale med et andet land efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 2, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 45* og *§ 47, stk. 2, 2. pkt.*, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 97

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 1, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelser efter loven, medmindre andet fremgår af bestemmelser i loven.

Det følger af § 46, stk. 2, bl.a., at Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelser efter § 9 h, stk. 8, 1. pkt., der regulerer afvisning af ansøgninger grundet manglende gebyrindbetaling på studie- og erhvervsområdet, herunder undladelse af at afvise ansøgninger om opholdstilladelse, hvis en udestående gebyrindbetaling højst er 200 kr. (2015-niveau) eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører.

Det foreslås, at der i *§ 46, stk. 2, 1. pkt.*, henvises til § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og nr. 12-14, og § 9 h, stk. 3, i stedet for alene til § 9 h, stk. 8, 1. pkt.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om, at § 9 h, stk. 8, også finder anvendelse på de sagsområder, hvor Udlændingestyrelsen træffer afgørelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 19.

Efter den foreslåede ændring træffer Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter § 9 h, stk. 8, 1. pkt., vedrørende de ansøgningstyper, der hører under Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det følger herefter af § 46, stk. 1, at Udlændingestyrelsen træffer afgørelser efter § 9 h, stk. 8, 1. pkt., vedrørende de ansøgningstyper, der hører under Udlændingestyrelsen.

Til nr. 98 og 99

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 4, at Udlændingenævnet kan afvise klager og anmodninger om genoptagelse af klager som følge af manglende gebyrbetaling på studie- og erhvervsområdet.

Det følger af udlændingelovens § 46, stk. 5, at kompetencen til at afvise klager på dette grundlag er tillagt udlændinge-, integrations- og boligministeren, når ansøgningen vedrører religiøse forkyndere og tidsubegrænset opholdstilladelse.

Den foreslåede ændring af *§ 46, stk. 4*, hvorved Udlændingestyrelsen indsættes i bestemmelsen, og forslaget om at ophæve *§ 46, stk. 5*, indebærer, at kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning af klager og anmodninger om genoptagelse af klager som følge af manglende gebyrbetaling tilkommer Udlændingenævnet uanset ansøgningstype.

Forslaget om at ændre henvisningen til stk. 2 og 3 i § 46, stk. 4, til stk. 1 og 3, er en konsekvensændring som følge af, at reglerne i § 9 h, stk. 1 og 2, om de ansøgninger om opholdstilladelse, der er gebyrpligtige, foreslås samlet i § 9 h, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 100

Der er tale om en konsekvens af, at der foreslås indsat et nyt stk. 4, 5 og 6 i § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 32

Til nr. 101

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at bl.a. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 9 h, stk. 7, 1. pkt., ikke kan påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Den gældende bestemmelse i § 9 h, stk. 7, 1. pkt., vedrører afgørelser om afvisning af ansøgninger som følge af manglende gebyrbetaling.

Den foreslåede nye affattelse af § 9 h, stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 18, indebærer, at 1. pkt. ophæves, hvorefter adgangen til afvisning af en ansøgning som følge af manglende gebyrbetaling fremover alene reguleres i § 9 h, stk. 8, 1. pkt.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen til § 9 h, stk. 7, 1. pkt., i *§ 46 a, stk. 1, 1. pkt.*, til § 9 h, stk. 8, 1. pkt.

Der er således tale om en konsekvensændring.

Det foreslås endvidere at ændre henvisningen til § 11, stk. 8, til § 11, stk. 10, og henvisningen til § 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., til § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.

Der er tale om en konsekvens af, at der indsættes et nyt stk. 4, 5 og 6 i § 11, jf. lovforslagets § 1, nr. 32, samt en konsekvens af ændringsforslaget i lovforslagets § 1, nr. 77.

Til nr. 102

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, 2. pkt., at bl.a. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 2 og 3, ikke kan påklages til Udlændingenævnet.

Udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., vedrører afvisning af ansøgninger om opholdstilladelse som følge af utilstrække-lig gebyrbetaling, herunder undladelse af afvisning fordi en udestående gebyrindbetaling højst er 200 kr. (2015-niveau), eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører.

Det foreslås at ændre henvisningen til stk. 2 og 3 i *§ 46 a, stk. 2, 2. pkt.*, til stk. 1 og 3.

Forslaget er en konsekvensændring som følge af, at reglerne i § 9 h, stk. 1 og 2, om de ansøgninger om opholdstilladelse, der er gebyrpligtige, foreslås samlet i § 9 h, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 103 og 104

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 5, at justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrel-sens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46 a, stk. 6, fremgår, at beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Det fremgår af udlændingelovens § 47 a, stk. 2, at justitsministeren og beskæftigelsesministeren hver for sig kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (nu Styrelsen for International Rekruttering og Integration) i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Som følge af ressortomlægningen er den del af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, som omhandlede international rekruttering m.v., udskilt til en ny styrelse, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, ligesom Udlændingestyrelsen som følge af ressortomlægningen nu er en styrelse under Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 46 a, stk. 5*, jf. lovforslagets § 1, nr. 103, og den foreslåede ophævelse af udlændingelovens *§ 46 a, stk. 6*, jf. lovforslagets § 1, nr. 104, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 105

Det følger af udlændingelovens § 46 b, stk. 1, at Udenrigsministeriet bl.a. bistår beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter udlændingeloven.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 46 b, stk. 1*, er en konsekvens af ressortomlægningen.

Til nr. 106

Det følger af udlændingelovens § 46 g, stk. 1, at afgørelser efter § 25, nr. 1, om udvisning, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, træffes af Justitsministeriet.

Efter udlændingelovens § 46 g, stk. 2, indbringes en afgørelse efter stk. 1 for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver afkald herpå.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Reglerne om udvisning er ligeledes overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens *§ 46 g, stk. 1 og 2*, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 107 og 108

Det følger af udlændingelovens § 47, stk. 2, at der efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren kan gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Det føler endvidere, at udenrigsministeren efter aftale med et andet land efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede langtidsvisum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Endelig følger det, at beskæftigelsesministeren alene kan medvirke i aftaler om udstedelse af langtidsvisum, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse i sager, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering træffer afgørelse.

Af udlændingelovens § 47, stk. 3, 1. pkt., følger, at justitsministeren og beskæftigelsesministeren hver for sig efter aftale med udenrigsministeren kan fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage visse typer af op-gaver.

Det fremgår af udlændingelovens § 47 a, stk. 2, at justitsministeren og beskæftigelsesministeren hver for sig kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering [nu Styrelsen for International Rekruttering og Integration] i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Den foreslåede ændring af *§ 47, stk. 2,* og den foreslåede ophævelse af udlændingelovens *§ 47, stk. 2, 3. pkt.*, jf. lovforslagets § 1, nr. 107, samt den foreslåede ændring af *§ 47, stk. 3. 1. pkt.*, og *§ 47 a, stk. 2*, jf. lovforslagets § 1, nr. 108 er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 109

Den foreslåede tilføjelse til udlændingelovens § *48, 3. pkt.*, indebærer, at såvel rigspolitichefen eller politidirektøren som Udlændingestyrelsen vil have kompetence til i medfør af § 40, stk. 9, at træffe afgørelse om at tage aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter i bevaring.

Som udgangspunkt vil afgørelsen om at tage aktiver i bevaring blive truffet af politiet i de situationer, hvor politiet som de første antræffer en asylansøger eller en udlænding med ulovligt ophold.

I de tilfælde, hvor en udlænding i en periode har været indkvarteret på et indkvarteringssted, og hvor det viser sig, at den pågældende tilsyneladende har medbragt midler, som ikke tidligere er fundet, vil afgørelsen om at tage aktiver i bevaring typisk blive truffet af Udlændingestyrelsen.

I de tilfælde, hvor afgørelsen om at tage aktiver i bevaring træffes af Udlændingestyrelsen, forudsættes det, at politiet i fornødent omfang bistår Udlændingestyrelsen med den faktiske effektuering af afgørelsen.

Til nr. 110-114

Udlændingenævnet er et uafhængigt sagkyndigt klagenævn, som blev oprettet ved lov nr. 571 af 18. juni 2012. Udlændingenævnet påbegyndte sit virke den 1. januar 2013.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 2, at Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. Det fremgår endvidere, at de øvrige medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 3, at Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Det fremgår endvidere, at dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, at advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og at de medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Det følger af udlændingelovens § 52 a, stk. 6, at ved Udlændingenævnets behandling af en klage, medvirker som udgangspunkt formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 7, at drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet. Det fremgår endvidere, at der ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Justitsministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, mens der ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet.

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er det besluttet at oprette et Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium.

Samtidig er det besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende udlændingeområdet, herunder sager vedrørende asyl, humanitær opholdstilladelse, familiesammenføring, EU og indfødsret, inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Det er endvidere besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende integration af flygtninge og indvandrere på arbejdsmarkedet og i uddannelsessystemet, herunder introduktionsforløbet og integrationsprogrammet samt ydelser, der knyttes hertil, samt sager vedrørende ophold på baggrund af beskæftigelse, herunder greencard-ordningen, au pair-ordningen, jobkort, studietilladelser m.v., inklusiv de til området hørende institutioner m.v., overføres fra Beskæftigelsesministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 10.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 52 a, stk. 2, 2. pkt.,* jf. lovforslagets § 1, nr. 110, den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 52 a, stk. 3, 4. pkt.*, jf. lovforslagets § 1, nr. 111, den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 52 a, stk. 6, 1. pkt.*, jf. lovforslagets § 1, nr. 112, den foreslåede ændring af udlændingelovens *§ 52 a, stk. 7, 1. pkt.*, jf. lovforslagets § 1, nr. 113, og den foreslåede ophævelse af udlændingelovens *§ 52 a, stk. 7, 2. og 3. pkt.*, jf. lovforslagets § 1, nr. 114, er konsekvenser af ressortomlægningen.

Til nr. 115

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., at overtrædelse af de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 2 og 4, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 9, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Med lovforslaget ændres "§ 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt.," i udlændingelovens *§ 60, stk. 1, 1. pkt.*, til "§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,".

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 77.

§ 2

Det foreslås i *§ 2, stk. 1,* at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det betyder bl.a., at de foreslåede ændringer i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, og § 9, stk. 1, nr. 3, litra d, jf. lovforslagets § 1, nr. 6-8, finder anvendelse fra og med dagen efter lovens bekendtgørelse i Lovtidende, uanset om der er indgivet ansøgning om familiesammenføring efter de gældende regler inden denne dato.

Efter de gældende regler er det en betingelse for familiesammenføring, at den herboende udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er blevet forlænget. Forlængelse kan ske efter 1 år, og da de første opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er meddelt i marts 2015, vil forlængelse heraf først kunne finde sted i marts 2016. Uanset om der er indgivet ansøgning om familiesammenføring inden lovens ikrafttræden, f.eks. i januar 2016, vil ansøgningen – på det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen efter § 7, stk. 3, kan forlænges efter 1 år, og der således er mulighed for familiesammenføring efter de gældende regler – skulle behandles efter de nye regler, forudsat at lovændringerne er trådt i kraft på dette tidspunkt.

Af tekniske grunde foreslås det, at de nye regler om gebyr træder i kraft den 1. marts 2016, jf. *§ 2, stk. 2*.

Efter forslaget til *§ 2, stk. 3*, finder de foreslåede ændringer af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse ikke anvendelse for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der indgives før lovforslagets fremsættelse. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bestemmelsen i § 2, stk. 3, skal ses i lyset af den ekstraordinære situation med et meget højt antal asylansøgere i Danmark. Der er derfor behov for, at reglerne træder i kraft hurtigt.

Den foreslåede bestemmelse i *§ 2, stk. 4*, betyder, at de nye regler om gebyr på familiesammenføringsområdet og for indgivelse af tidsubegrænset opholdstilladelse for flygtninge m.fl. ikke finder anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovens ikrafttræden, klager over afslag, der vedrører en ansøgning, der indgives før lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives før lovens ikrafttræden. For sådanne ansøgninger og klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Reglerne finder således anvendelse for ansøgninger, der indgives fra og med den 1. marts 2016, klager til Udlændingenævnet over et afslag meddelt af Udlændingestyrelsen på baggrund af en ansøgning, der er indgivet den 1. marts 2016 eller senere, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der er indgivet den 1. marts 2016 eller senere.

Der skal betales gebyr for at indgive ansøgning om forlængelse og tidsubegrænset opholdstilladelse, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse inden lovens ikrafttræden.

Der skal betales gebyr for at klage til Udlændingenævnet over et afslag meddelt af Udlændingestyrelsen, hvis klagen vedrører et afslag på en ansøgning, som er indgivet efter lovens ikrafttræden. Ligeledes skal der betales gebyr for en ansøgning om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der er indgivet efter lovens ikrafttræden. Der skal således ikke betales gebyr for en klage eller ansøgning om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der er indgivet inden lovens ikrafttræden.

Efter forslagets *§ 2, stk. 5*, gælder den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, 3. pkt., alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Det er uden betydning for anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 4, 3. pkt., hvornår forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse.

Det foreslås i *§ 2, stk. 6*, at lovforslagets § 1, nr. 70, 75, 77, 92 og 93 ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor der forud for lovens ikrafttræden er meddelt tilladelse efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, eller hvor der er meddelt tilladelse til selvstændig bolig for familier med børn efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 l. For sådanne tilladelser finder de hidtil gældende regler anvendelse. Der indføres således en overgangsordning, således at disse familier fortsat kan bo uden for eller i tilknytning til asylcentreret i den anviste bolig, så længe betingelserne herfor er opfyldt. Dette skyldes, at børn er en særlig sårbar gruppe. En tilbageflytning til asylcentreret kan således virke særligt belastende.

Opfylder familien med børn ikke længere betingelserne for at bo uden for et asylcenter i medfør af den gældende § 42 a, stk. 8, eller § 42 l, træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Lovforslagets *§ 2, stk. 7*, vedrører ikrafttræden af kontante ydelser, der foreslås nedsat.

Grundydelse og forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 7, 3. pkt. Tillægsydelse bagudbetales hver 14. dag, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 8, 2. pkt. For alle kontante ydelser gælder, at Udlændingestyrelsen ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen bestemmer, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt en kontant ydelse, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt.

Det foreslås i lovforslagets § 2, stk. 7, at lovforslagets § 1 nr. 82-88 og 90, der vedrører grundydelse og forsørgertil-læg, finder anvendelse på udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger efter førstkommende skæringsdato, jf. § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og § 42 b, stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden.

For så vidt angår tillægsydelse, der bagudbetales, foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 89, at de reducerede takster finder anvendelse på udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden. Hermed sikres det, at de nedsatte ydelser alene finder anvendelse på udbetalinger, hvor hele optjeningsperioden ligger efter lovens ikrafttræden.

§ 3

Bestemmelsen, der vedrører lovens territoriale gyldighed, betyder, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1616 af 23. december 2013, § 1 i lov nr. 1488 af 23. december 2014, § 1 i lov nr. 153 af 18. februar 2015, § 2 i lov nr. 176 af 24. februar 2015, § 1 i lov nr. 271 af 25. marts 2015, § 1 i lov nr. 685 af 27. maj 2015 og senest ved lov nr. 1273 af 20. november 2015, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering« til: »Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

§ **2 a.** ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6-9. ---

2. I *§ 2 a, stk. 5, § 9 f, stk. 4, 2. pkt., § 28, stk. 7, § 30, stk. 2, 2. pkt., § 41, § 42, stk. 1, 1. pkt.,* og *stk. 3, § 44, stk. 1, og § 47 a, stk. 1,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

§ **4 e.** ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke typer af afgørelser der er omfattet af stk. 1.

3. I *§ 4 e, stk. 3,* ændres »Ministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

§ **8.** ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der lægges vægt på, i hvilket omfang genbosætning her i landet må forventes at indebære en varig forbedring af den pågældendes livssituation. Vurderingen skal foretages på baggrund af udlændingens behov og forventninger sammenholdt med de vilkår, som det danske samfund kan tilbyde. Der skal endvidere lægges vægt på hensynet til folkesundheden, medmindre helt særlige grunde taler derimod.

4. *§ 8, stk. 4, 1. pkt.*, affattes således:

»Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejdserfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation«.

5. *§ 8, stk. 4, 2. pkt.*, ophæves.

§ **9.** Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der a)-
   c) ---
   d) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og denne opholdstilladelse er blevet forlænget, eller
   e) ---
2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor

6. *§ 9, stk. 1, nr. 1, litra d,* affattes således:

»d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller«.

hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person a)-c) ---

d) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og denne opholdstilladelse er blevet forlænget, eller

e) ---

3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person

a)-c) ---

d) har opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og denne opholdstilladelse er blevet forlænget, eller

e) ---

§ **9.** ---

Stk. 2-12. ---

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15-37. ---

§ **9 a.** ---

Stk. 1-16. ---

Stk. 17. En udlænding, som har indgået aftale om ansættelse i en virksomhed, som er certificeret efter stk. 18, kan påbegynde ansættelsen, hvis udlændingen

1) har betalt gebyr, jf. § 9 h, stk. 2,

2) har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 13, og

3) har fået en foreløbig tilladelse til at påbegynde arbejdet fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

§ **9 c.** ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med justitsministeren.

Stk. 5-7. ---

§ 9 f. ---

7. *§ 9, stk. 1, nr. 2, litra d*, affattes således:

»d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller«.

8. *§ 9, stk. 1, nr. 3, litra d*, affattes således:

»d) har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller«.

9. I *§ 9, stk. 13,* ændres »§ 11, stk. 10 og 11 eller 14« til: »§ 11, stk. 12 og 13 eller 16«, og »og 15« udgår.

10. I *§ 9, stk. 14,* ændres »§ 11, stk. 11« til: »§ 11, stk. 13«.

11. I *§ 9 a, stk. 17,* ændres »§ 9 h, stk. 2« til: »§ 9 h, stk. 1«.

12. I *§ 9 c, stk. 4, § 47, stk. 2, 4. pkt.,* i *§ 48, 5., 7.* og *8. pkt.*, i *§ 56 a, stk. 1, 3.* og *4. pkt.*, og i *§ 56 a, stk. 11, 1. pkt.*, ændres »justitsministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Justitsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 5-8. ---

§ **9 g.** ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 5. Justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ **9 h.** Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

1) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
2) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1,
3) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter den bestemmelse, der er nævnt i nr. 1,
4) på 5.450 kr. for at indgive ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, eller § 9 n, stk. 1.

Stk. 2. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13, § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 9 j, stk. 1, § 9 k, stk. 1, 1. pkt., § 9 m, stk. 1, og § 9 n, stk. 1, forlængelse af en sådan tilladelse, ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 11, og ansøgning om dispensation for bortfald efter § 17, stk. 3, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1, betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet. Gebyrerne fastsættes og reguleres af beskæftigelsesministeren, jf. stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 2 fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for Ar-

13. I *§ 9 g, stk. 4,* ændres »Beskæftigelsesministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og »§ 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p« ændres til: »§§ 9 a, 9 f, 9 i-9 n og 9 p«.

14. *§ 9 g, stk. 5,* ophæves.

15. *§ 9 h, stk. 1* og *2,* affattes således:

»Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om

1) opholdstilladelse efter § 9, stk. 1,
2) opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på baggrund af familiemæssig tilknytning til en herboende person,
3) opholdstilladelse efter § 9 f,
4) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-13,
5) opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2,
6) opholdstilladelse efter § 9 j, stk. 1,
7) opholdstilladelse efter § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
8) opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1,
9) opholdstilladelse efter § 9 n, stk. 1,
10) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 1 og 2,
11) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 3,
12) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,
13) opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 11,
14) dispensation for bortfald efter § 17, stk. 3, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
15) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9, og
16) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9 b eller § 9 c, stk. 1-3, og udlændingen tidligere har søgt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 9 e.

Stk. 2. Gebyrerne efter stk. 1 fastsættes og reguleres af udlændinge-, integrations- og boligministeren, jf. stk. 4.«

bejdsmarked og Rekrutterings behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse samt omkostningerne ved styrelsens behandling af ansøgninger om dispensation for bortfald, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 3 fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering.

Stk. 5. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1-3, skal udlændingen eller virksomheden senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1-3 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 6. ---

Stk. 7. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 5, § 11, stk. 8, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 8. Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 2 og 3 ikke er opfyldt, medmindre den udestående gebyrindbetaling udgør højst 200 kr. eller det indbetalte gebyr svarer til en anden sagskategori end den, ansøgningen vedrører, jf. stk. 2. I sådanne tilfælde vil udlændingen få en frist til at indbetale det udestående gebyr. Indbetales det udestående gebyr ikke inden for fristen, afvises ansøgningen. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 2, afvises på andet grundlag, jf. § 9 a, stk. 4-6, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 9-12. ---

Stk. 13. De beløb, der er angivet i stk. 1, 5 og 7 og stk. 8, 4. pkt., reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 2 og 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 14. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer fastsat efter stk. 2 og 3 og stk. 5, jf. stk. 2 og 3, og stk. 10, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer,

16. I *§ 9 h, stk. 4, 1. pkt.,* ændres »stk. 2« til: »stk. 1, nr. 4-9 og 12-14«, »styrelsens« ændres til: »Styrelsen for International Rekruttering og Integrations«, og efter 1. pkt. indsættes:

»Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3 og 10-11, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 15 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.«

17. I *§ 9 h, stk. 5, 1.* og *2. pkt.*, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1 eller 3«.

18. *§ 9 h, stk. 7,* affattes således:

»*Stk. 7.* Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.«

19. I *§ 9 h, stk. 8, 1. pkt.,* ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 1 og 3«, og »jf. stk. 2« ændres til: »jf. stk. 1«. **20.** *§ 9 h, stk. 8, 4. pkt.,* ophæves

21. I *§ 9 h, stk. 13, 1. pkt.,* udgår »1,« og »og stk. 8, 4. pkt.«.

22. I *§ 9 h, stk. 13, 2. pkt.,* ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 1, nr. 4-9 og 12-14, og stk. 3«, og efter 2. pkt. indsættes:

»Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 10-11 og 15-16, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«

23. I *§ 9 h, stk. 14,* ændres »stk. 2 og 3« tre steder til: »stk. 1 og 3«, og »stk. 8 og 11« ændres til: »stk. 7, 8 og 11«.

herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 2 og 3, og stk. 8 og 11.

Stk. 15. Justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 6, jf. stk. 5, jf. stk. 1, og stk. 7.

§ **11.** ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 4, i mindst 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.

4)-6) ---

7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

24. I *§ 9 h, stk. 14, § 9 k, stk. 4, § 9 m, stk. 4,* og *§ 9 n, stk. 4,* ændres »Beskæftigelsesministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

25. *§ 9 h, stk. 15,* ophæves.

26. I *§ 11, stk. 3, nr. 1*, ændres »jf. dog stk. 4« til: »jf. dog stk. 7«, og »5 år« ændres til: »6 år, jf. dog stk. 5 og 6,«.

27. I *§ 11, stk. 3, nr. 2,* ændres »mindst 1 år og 6 måneders fængsel« til: »mindst 1 års fængsel«.

28. I *§ 11, stk. 3, nr. 3*, indsættes efter »kapitel 12 eller 13«: »eller §§ 210, 216, 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246«.

29. I *§ 11, stk. 3, nr. 7,* ændres »Prøve i Dansk 1« til: »Prøve i Dansk 2«.

30. I *§ 11, stk. 3, nr. 8,* udgår »under uddannelse eller«, »beskæftigelse« ændres til: »fuldtidsbeskæftigelse«, »stk. 5 og 6« ændres til: »stk. 8«, og »3 år inden for de sidste 5 år« æn-dres til: »2 år og 6 måneder inden for de sidste 3 år«.

31. I *§ 11, stk. 3, nr. 9,* udgår »eller være under uddannelse«.

32. I *§ 11* indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»*Stk. 4.* Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er endvidere betinget af, at udlændingen opfylder 2 af følgende betingelser:

1) Udlændingen har bestået en medborgerskabsprøve, jf. integrationslovens § 41 b, eller har udvist aktivt medborgerskab her i landet gennem mindst 1 års deltagelse i bestyrelser, organisationer m.v.
2) Udlændingen har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 8, i mindst 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.
3) Udlændingen har haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. de sidste 2 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles. Det angivne beløb er fastsat i 2016-niveau

og reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsregulering sprocent.

4) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 3, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 5. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har boet lovligt her i landet i mindst 4 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 2-9, og betingelserne i stk. 4. Stk. 3, nr. 1, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, er betinget af, at udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, og en af betingelserne i stk. 4, nr. 1 eller 4. Opfylder udlændingen betingelserne i stk. 3, nr. 2-7, og betingelserne i både stk. 4, nr. 1 og 4, kan udlændingen meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når udlændingen har boet lovligt her i landet i mindst 4 år.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 7 og 8.

33. I *§ 11, stk. 4,* der bliver stk. 7, ændres », om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1« til: »den periode, hvor udlændingen har boet lovligt her i landet, jf. stk. 3, nr. 1, og stk. 5«.

Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.
3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.

34. I *§ 11, stk. 4, nr. 3,* der bliver stk. 7, nr. 3, ændres »stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3« til: »stk. 8, nr. 4«.

35. I *§ 11, stk. 5,* der bliver stk. 8, ændres »3 år inden for de seneste 5 år« til: »2 år og 6 måneder inden for de seneste 3 år«.

36. *§ 11, stk. 5, nr. 2,* der bliver stk. 8, nr. 2, ophæves.

Nr. 3-5 bliver herefter nr. 2-4.

4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:
1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.
3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 7-9. ---

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilknytningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. ---

37. I *§ 11, stk. 5, nr. 4,* der bliver stk. 8, nr. 3, ændres »nr. 3« til: »nr. 2«.

38. *§ 11, stk. 6,* der bliver stk. 9, ophæves.

Stk. 7-14 bliver herefter stk. 9-16.

39. I *§ 11, stk. 10,* der bliver stk. 12, ændres »jf. dog stk. 14« til: »jf. dog stk. 16«.

40. I *§ 11, stk. 11,* der bliver stk. 13, indsættes efter »stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9,«: »og stk. 4, nr. 1-4,«.

41. I *§ 11, stk. 12,* der bliver stk. 14, ændres »de sidste 5 år« til: »de sidste 3 år«, »3 år« ændres til: »2 år og 6 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes:

»Tilsvarende gælder for en udlænding, der har modtaget eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. i en periode på 4 år inden for de sidste 4 år og 6 måneder, jf. stk. 4, nr. 2.«

Stk. 14. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

42. I *§ 11, stk. 14,* der bliver stk. 16, indsættes efter »stk. 3, nr. 4-9,«: »eller stk. 4, nr. 1-4,«.

Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

43. *§ 11, stk. 15,* ophæves.

Stk. 16 bliver herefter stk. 17.

Stk. 16. ---

§ **11 a.** Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

44. I *§ 11 a, stk. 1,* ændres »3 år« til: »4 år og 6 måneder«.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.

45. I *§ 11 a, stk. 2, nr. 1,* ændres »8 år« til: »12 år«.

2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

46. I *§ 11 a, stk. 2, nr. 2,* ændres »1 år og 6 måneder« til: »1 år«, og »12 år« ændres til: »18 år«.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

1) Dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.

47. I *§ 11 a, stk. 4, nr. 1,* ændres »4 år« til: »6 år«, og »6 år« ændres til: »9 år«.

2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestem-melse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.

48. I *§ 11 a, stk. 4, nr. 2,* ændres »8 år« til: »12 år«, og »10 år« ændres til: »15 år«.

3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstil-

49. I *§ 11 a, stk. 4, nr. 3,* ændres »20 år« til: »30 år«.

ladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. ---

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. ---

50. I *§ 11 a, stk. 6,* ændres »2 år« til: »3 år«.

§ **11 b.** Straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

51. I *§ 11 b* ændres »10 år« til: »15 år«, og »15 år« ændres til: »22 år og 6 måneder«.

§ **12.** Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

52. I *§ 12, stk. 1,* og *§ 44, stk. 3,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og »§§ 7-9 og 9 b-9 f« ændres til: »§§ 7-9 f, 9 i-9 n og 9 p«.

53. *§ 12, stk. 2,* og *§ 44, stk. 4,* ophæves.

§ 15. ---

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

54. I *§ 15, stk. 2,* ændres »Beskæftigelsesministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og », jf. dog stk. 3« udgår.

55. *§ 15, stk. 3,* ophæves.

§ 19. ---

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

1)-3) ---

4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevaren-de ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan ind-drages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

56. I *§ 19, stk. 2, nr. 4*, indsættes efter 2. pkt.:

»Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning for, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.«

§ **27.** De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingel-

57. I *§ 27, stk. 1,* indsættes efter »§ 11, stk. 3, nr. 1,«: »§ 11, stk. 5,«.

serne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2-5. ---

§ **27 a.** Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

§ **28.** ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 30. ---

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 34. ---

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

1)-3) ---

4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens be-stemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 9, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3-6. ---

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2-4. ---

58. I *§ 27 a* ændres »Justitsministeriets« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets«, og »Justitsministeriet« ændres til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeri-et«.

59. I *§ 30, stk. 4, § 44 a, stk. 5, § 45 a, stk. 1* og *2*, og *§ 45 c, stk. 1,* ændres »Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

60. I *§ 34, stk. 2, nr. 4,* ændres »stk. 9, 2. pkt.,« til: »stk. 8, 2. pkt.,«.

61. I *§ 34 a, stk. 1* og *stk. 5, 1. pkt.,* ændres »§ 42 a, stk. 9,« til: »§ 42 a, stk. 8,«.

62. I *§ 34 a, stk. 1,* ændres »§ 42 a, stk. 10,« til: »§ 42 a, stk. 9,«.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. ---

§ 36. ---

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 9, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3-5. ---

63. I *§ 36, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »stk. 9, 2. pkt.,« til: »stk. 8, 2. pkt.,«.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt., skal så vidt muligt frihedsberøves, såfremt de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 9, 2. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

64. I *§ 36, stk. 6,* ændres »stk. 9, 2. pkt., og stk. 12« til: »stk. 8, 2. pkt., og stk. 11«.

§ 37 e. ---

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, justitsministeren, beskæftigelsesministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, Flygtningenævnet og Udlændingenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR). Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse

65. I *§ 37 e, stk. 2, 1. pkt.,* ændres »justitsministeren, beskæftigelsesministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

Stk. 3-4. ---

§ **38.** ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, 18 og 19, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

66. I *§ 38, stk. 3, 1. pkt.,* ændres »justitsministeren« til: »ud-lændinge-, integrations- og boligministeren«.
67. I *§ 38, stk. 3, 2. pkt., stk. 4, stk. 7, 2. pkt.,* og *stk. 9,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmed-

lemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5-6. ---

Stk. 7. Politiet kan foretage stempling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempling af pas og anden rejselegitimation.

Stk. 8. ---

Stk. 9. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om kontrollen som nævnt i stk. 6, herunder om politiets adgang til passageroplysninger og oplysninger om køretøjer indsamlet ved brug af automatisk nummerpladegenkendelsesteknologi og om de pligter, der påhviler luftfartøjschefer og skibsførere.

§ **39.** En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed, om de betingelser, der kan fastsættes for visummet, om sagsfordelingen på visumområdet mellem Udlændingestyrelsen og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet og om de grundlæggende hensyn ved behandlingen og afgørelsen af visumsagen.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de betingelser, som en udlænding, der ikke skal have udstedt visum for at indrejse og opholde sig i Danmark, skal opfylde ved indrejse og ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation

68. I *§ 39, stk. 1,* ændres »justitsministerens« til: »udlændin-ge-, integrations- og boligministerens«.

69. I *§ 39, stk. 2, 1.* og *2. pkt., stk. 3, 3.* og *4. pkt., stk. 4, 2. pkt.,* og *stk. 5, 1. pkt.,* ændres »Justitsministeren« til: »Ud-lændinge-, integrations- og boligministeren«.

til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ **40.** ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 5-8. ---

Stk. 9. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 10-11. ---

§ 40 a. ---

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

1)-5) ---

6) som af Udlændingestyrelsen har fået anvisning eller pålæg om indkvartering efter § 42 a, stk. 7 eller stk. 9, 1. og 2. pkt., med henblik på identifikation i forbindelse med adgangskontrol på Udlændingestyrelsens indkvarteringssteder, eller

7) ---

§ **40 d.** I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Justitsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

1) navn,
2) køn,
3) fødselsdato,
4) nationalitet,
5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og
6) fotografi.

§ **41.** Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ **42.** Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

70. I *§ 40, stk. 4,* udgår »eller i tilknytning til«.

71. I *§ 40, stk. 9*, indsættes efter 1. pkt.:

»Endvidere kan aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring. Ved beslaglæggelse af aktiver finder reglerne i retsplejelovens §§ 509-516 tilsvarende anvendelse.«

72. I *§ 40 a, stk. 2, nr. 6,* ændres »stk. 9, 1. og 2. pkt.,« til: »stk. 8, 1. og 2. pkt.,«.

73. I *§ 40 d* ændres »Justitsministeriets« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets«.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ **42 a.** ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil.

Stk. 5-7. ---

Stk. 8. Familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b, eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs. Det er en betingelse for tilbud efter 1. pkt., at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller dømt for strafbart forhold begået her i landet, og at familiens medlemmers opholdstilladelse ikke er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1. Opfylder familien ikke længere betingelserne i 3. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 9. ---

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsør-

74. *§ 42 a, stk. 4, 1. pkt.,* ophæves.

75. I *§ 42 a, stk. 4, 2. pkt.,* der bliver stk. 4, 1. pkt., udgår »endvidere« og »eller i tilknytning til«.

76. I *§ 42 a, stk. 4,* indsættes som *2.* og *3. pkt.*:

»Der kan pålægges betalingspligt efter 1. pkt. for perioden til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1. Der kan endvidere pålægges betalingspligt efter 1. pkt., indtil en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser eller udsendes.«

77. *§ 42 a, stk. 8,* ophæves.

Stk. 9-15 bliver herefter stk. 8-14.

78. I *§ 42 a, stk. 10,* som bliver stk. 9, ændres »stk. 9« til: »stk. 8«.

gertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1)-2) ---

3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt., eller stk. 9, 1. pkt.,

4)-6) ---

Stk. 12. ---

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 14. ---

Stk. 15. For udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

79. I *§ 42 a, stk. 11, nr. 3,* som bliver stk. 10, nr. 3, ændres »stk. 9, 1. pkt.,« til: »stk. 8, 1. pkt.,«.

80. I *§ 42 a, stk. 13*, som bliver stk. 12, ændres »stk. 11 eller 12« til: »stk. 10 eller 11«.

81. I *§ 42 a, stk. 15, 1. pkt.*, som bliver stk. 14, 1. pkt., ændres »stk. 11 og 12« til: »stk. 10 og 11«.

§ 42 b. ---

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,

2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,

3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og

4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

82. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 1,* ændres »32,23« til: »39,05«.

83. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 2,* ændres »40,71« til: »49,32«.

84. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 3,* ændres »40,71« til: »49,32«.

85. I *§ 42 b, stk. 2, nr. 4,* ændres »40,71« til: »49,32«.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

86. I *§ 42 b, stk. 4,* ændres »64,46« til: »78,09«, og »23,75« ændres til: »28,78«.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

87. I *§ 42 b, stk. 5,* ændres »47,50« til: »57,55«, og »6,79« ændres til: »8,23«.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

88. I *§ 42 b, stk. 6, 1. pkt.*, ændres »33,93« til: »41,11«.

Stk. 7-9. ---

Stk. 10. Tillægsydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægsydelsen pr. dag 6,79 kr.

89. I *§ 42 b, stk. 10, 1. pkt.,* ændres »23,75« til: »28,78«, og i *stk. 10, 2. pkt.,* ændres »6,79« til: »8,23«.

Stk. 11. ---

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

90. I *§ 42 b, stk. 12*, *3. pkt.*, ændres »40,71« til: »49,32«.

Stk. 13-16. ---

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

91. I *§ 42 b, stk. 17,* ændres »2003-beløb« til: »2016-beløb«, og »2004« ændres til: »2017«.

§ **42 l.** Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis 1)-3) ---

92. I *§ 42 l, stk. 1,* udgår »eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5«.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 5, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

93. I *§ 42 l, stk. 4, 1. og 3. pkt.*, udgår »eller indkvartering i selvstændig bolig«.

§ **44.** Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbin-

delse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p.

§ **44 a.** ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 9. Udlændingestyrelsen og statsforvaltningen kan til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, oplysninger om udlændinge, der har opnået beskæftigelse efter ordningen i § 14 a, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

1) Navn.
2) Nationalitet.
3) Udlændingenummer eller personidentitet.
4) Cpr-nummer.
5) Fødselsdato.
6) Køn.
7) Opholdsgrundlag.
8) Afgørelsesdato.
9) Fagbetegnelse.
10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

94. I *§ 44 a, stk. 8,* ændres »Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi-og indenrigsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan efter aftale med social- og indenrigsministeren«.

95. To steder i *§ 44 a, stk. 9,* indsættes efter »Udlændingestyrelsen«: », Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

§ 46. ---

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering.

97. I *§ 46, stk. 2, 1. pkt.,* indsættes efter »§ 9 h, stk. 8, 1. pkt«: », jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9 og nr. 12-14, og § 9 h, stk. 3«.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Afgørelser efter 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 2 og 3.

98. I *§ 46, stk. 4,* ændres »Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering« til: »Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændingestyrelsen«, og »stk. 2 og 3« ændres til: »stk. 1 og 3«.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 9, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1.

99. *§ 46, stk. 5,* ophæves.

Stk. 6 og 7 bliver herefter stk. 5 og 6.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og 9 p træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

100. I *§ 46, stk. 6* og *7,* der bliver stk. 5 og 6, ændres »§ 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14« til: »§ 11, stk. 3-9, 12, 14 og 16«.

§ **46 a.** Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 7, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

101. I *§ 46 a, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »§ 9 h, stk. 7, 1. pkt.« til: »§ 9 h, stk. 8, 1. pkt.«, »§ 11, stk. 8« ændres til: »§ 11, stk. 10«, og »§ 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt.,« ændres til: »§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,«.

Stk. 2. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til beskæftigelsesministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 2 og 3, og § 33, kan Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

102. I *§ 46 a, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 1 og 3«.

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

103. I *§ 46 a, stk. 5,* ændres »Justitsministeren« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren«, og efter »§ 46, stk. 1« indsættes: », og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2«.

104. *§ 46 a, stk. 6,* ophæves.

Stk. 7 og 8 bliver herefter stk. 6 og 7.

Stk. 7-8. ---

§ **46 b.** Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene, beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

105. I *§ 46 b, stk. 1,* ændres », beskæftigelsesministeren og justitsministeren« til: »og udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

§ **46 g.** Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Justitsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver afkald herpå.

106. I *§ 46 g, stk. 1* og *2,* ændres »Justitsministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

§ 47. ---

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren

107. I *§ 47, stk. 2,* ændres »justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigs-

og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at træffe afgørelse i sager om visum og til at udstede og meddele opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 2, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 2, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk. 2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Justitsministeren og beskæftigelses¬-ministeren kan hver for sig efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ **47 a.** Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Justitsministeren og beskæftigelses¬-ministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsetilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ **48.** Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 8 og 9, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande tages i bevaring, jf. § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til justitsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §

ministeren« til: »udlændinge-, integrations- og boligministeren og udenrigsministeren«, og *3. pkt.*, ophæves.

108. I *§ 47, stk. 3, 1. pkt.,* og *§ 47 a, stk. 2,* ændres »Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig« til: »Udlændinge-, integrations- og boligministeren kan«.

109. I *§ 48, 3. pkt.,* indsættes efter »genstande«: »og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, «.

37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for justitsministeren.

§ 52 a. ---

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4-5. ---

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ **56 a.** En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med justitsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2-10. ---

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ **60.** Overtrædelse af de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 2 og 4, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 9, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 40,

110. I *§ 52 a, stk. 2, 2. pkt.,* ændres »Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

111. I *§ 52 a, stk. 3, 4. pkt.,* ændres »der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren« til: »der gør tjeneste i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge-, integrations- og boligministeren«.

112. I *§ 52 a, stk. 6, 1. pkt.,* ændres »Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område« til: »Udlænd¬-inge-, Integrations- og Boligministeriet«.

113. I *§ 52 a, stk. 7, 1. pkt.,* ændres »Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet« til: »Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet«.

114. *§ 52 a, stk. 7, 2.* og *3. pkt.,* ophæves.

115. I *§ 60, stk. 1,* ændres »§ 42 a, stk. 9, 1. og 2. pkt.,« til: »§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,«.

stk. 5, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 44 a, stk. 11, 1. pkt., straffes med bøde.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1, nr. 4, 5, 11, 15-23, 25, 97-99, 101 og 102, træder i kraft den 1. marts 2016.

Stk. 3. § 1, nr. 9, 26-51 og 57, finder ikke anvendelse for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der indgives før lovforslagets fremsættelse. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 11, 15-23, 25, 97-99, 101 og 102, finder ikke anvendelse for ansøgninger, der indgives før lovens ikrafttræden, klager over afslag, der vedrører en ansøgning, som indgives før lovens ikrafttræden, og ansøgninger om genoptagelse, der vedrører en ansøgning, der indgives før lovens ikrafttræden, jf. stk. 2. For sådanne ansøgninger og klager finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. § 1, nr. 56, gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden rejser til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Stk. 6. § 1, nr. 70, 75, 77, 92 og 93 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor der forud for lovens ikrafttræden er meddelt tilladelse efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, eller hvor der er meddelt tilladelse til selvstændig bolig for familier med børn efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 l. For sådanne tilladelser finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. § 1, nr. 82-88 og 90, finder anvendelse på udbetaling af grundydelse og forsørgertillæg, der følger førstkommende skæringsdato, jf. udlændingelovens § 42 b, stk. 1, 3. pkt., og § 42 b, stk. 7, 4. pkt., efter lovens ikrafttræden. § 1, nr. 89, finder anvendelse på udbetaling af tillægsydelse fra første hele periode på 14 dage, der ligger til grund for beregning af tillægsydelsen, og som følger efter lovens ikrafttræden.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Appendix D

FOLKETINGSTIDENDE A

FOLKETINGET

Lovforslag nr. **L 50** Folketinget 2016-17

Fremsat den 9. november 2016 af udlændinge-, integrations- og boligministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for religiøse forkyndere m.fl. og løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 665 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 9 f* indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen underskriver en løfteerklæring om, at den på-gældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

2. I *§ 9 f, stk. 4, 1. pkt.,* der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010« til: »bekendtgørelse nr. 981 af 28. juni 2016«.

3. *§ 9 f, stk. 5,* der bliver stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelse har gennemført et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre, der er etableret af udlændinge-, integrations- og boligministeren. Det påhviler an-søgeren inden for de 6 måneder at fremlægge dokumentati-on herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlæn-ges ved lovligt forfald. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis ansøgeren fritages for at deltage i kurset, fordi den på-gældende har et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre.«

4. I *§ 9 f* indsættes som *stk. 10:*

»*Stk. 10.* Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter efter aftale med kirkeministeren nærmere regler om kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, herunder regler om kursets indhold, lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset, jf. stk. 6.«

5. I *§ 9 h, stk. 7,* ændres »§ 9 f, stk. 8« til: »§ 9 f, stk. 9«.

6. I *§ 19, stk. 1, nr. 11,* ændres »§ 9 f, stk. 6« til: »§ 9 f, stk. 7«.

7. I *§ 33, stk. 5,* ændres »§ 9 f, stk. 8« til: »§ 9 f, stk. 9«.

8. I *§ 52 b, stk. 1, nr. 3,* ændres »og § 9 f, stk. 5« til: »afgørelser om fritagelse og lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 6«.

9. I *§ 52 b, stk. 1, nr. 5,* ændres »§ 9 f, stk. 8« til: »§ 9 f, stk. 9«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2017.

Stk. 2. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, som inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Stk. 3. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 3, finder endvidere ikke anvendelse for udlændinge, som foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 5. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for

Udlændinge-, Integrations- og Boligmin., j.nr. 2016-9229

Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige

bemærkninger Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund
   1.1. Indledning
   1.2. Baggrund
2. Løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning 2.1. Gældende ret
   2.2. Aftale om løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning
   2.3. Den foreslåede ordning
3. Obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre
   3.1. Gældende ret
   3.2. Aftale om obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre
   3.3. Den foreslåede ordning
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

1.1. Indledning

Med lovforslaget foreslås det, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f til religiøse forkyndere m.fl. fremover skal betinges af, at ansøgeren underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning.

Endvidere foreslås det, at der indføres et obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for religiøse forkyndere m.fl., der søger om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 f.

1.2. Baggrund

Opholdstilladelse til religiøse forkyndere m.fl. er reguleret i udlændingelovens § 9 f. Formålet med adgangen til ophold i Danmark som religiøs forkynder er at sikre, at den enkelte borger har mulighed for at søge religiøs vejledning og rådgivning ved udøvelsen af hans eller hendes tro, og at eksisterende trossamfund i Danmark kan benytte sig af religiøse forkyndere.

Der findes imidlertid religiøse forkyndere, som misbruger deres ophold i Danmark til at modarbejde danske værdier og frihedsrettigheder i deres rådgivning og vejledning af borgere.

Som en konsekvens af dette indgik regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti den 31. maj 2016 en aftale om initiativer rettet mod religiøse forkyndere, som i deres virke som prædikanter søger at modarbejde danske love og værdier om frihed og demokrati.

Det er aftaleparternes opfattelse, at det danske samfund ikke skal meddele opholdstilladelse til religiøse forkyndere m.fl., som ikke handler i overensstemmelse med dansk ret og danske frihedsrettigheder. Aftaleparterne er derfor enige om, at religiøse forkyndere m.fl., der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f eller om forlængelse af en sådan opholdstilladelse, skal underskrive en erklæring om at ville overholde dansk lovgivning og skal have kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre, således at de opnår generelle forudsætninger for at rådgive og vejlede deres menigheder i overensstemmelse med dansk ret.

Endvidere er aftaleparterne enige om, at der fortsat skal være stor rummelighed til at mene, hvad man vil, og at der skal være plads til forskellige trossamfund i Danmark. Men det er samtidig aftaleparternes klare holdning, at der skal kunne trækkes en grænse, når der er tale om autoriteter i et religiøst læresamfund, som udviser en adfærd, der modarbejder danske love og værdier og understøtter parallelle retsopfattelser.

Ved lovforslaget foreslås det således, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f fremover skal betinges af, at religiøse forkyndere m.fl. underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning.

Endvidere foreslås det, at der indføres et obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for religiøse forkyndere m.fl., der søger om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 f.

2. Løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning

2.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, kan der efter ansøgning meddeles opholdstilladelse til udlændinge, der her i landet skal virke som religiøse forkyndere eller missionærer, og udlændinge, der skal virke inden for et religiøst trossamfund.

Opholdstilladelse som religiøs forkynder kan gives, hvis udlændingen kan fremlægge dokumentation for, at vedkommende skal virke som forkynder inden for et herværende trossamfund.

Opholdstilladelse som missionær kan gives, hvis udlændingen kan fremlægge dokumentation for, at vedkommende skal virke som missionær og dermed udbrede en bestemt re-

ligion eller tro med tilknytning til et herværende trossamfund.

Opholdstilladelse med henblik på at virke inden for et religiøst ordenssamfund kan gives, hvis udlændingen kan fremlægge dokumentation for, at vedkommende skal virke inden for et religiøst ordenssamfund. Det gælder f.eks. nonner og munke, som traditionelt har et religiøst virke internt i et ordenssamfund. Folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund skal over for Udlændingestyrelsen erklære, at ordenssamfundet er oprettet af og/eller virker inden for trossamfundet.

Opholdstilladelse efter § 9 f, stk. 1, er endvidere betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse, og at udlændingen godtgør at have relevant baggrund og uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund, jf. § 9 f, stk. 2 og 3.

Udlændinge, der får opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, meddeles også arbejdstilladelse, jf. § 25, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 375 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen).

Efter de gældende regler i udlændingeloven er det ikke en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 f, stk. 1, at udlændingen underskriver en løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning.

I dag afgiver præster i de anerkendte trossamfund en løfteerklæring samtidig med, at de anerkendes som præster i trossamfundet og dermed får vielsesbemyndigelse.

Erklæringen har følgende ordlyd:

”Ved kongelig resolution af [dato] er jeg, [navn] anerkendt som præst for [trossamfundets navn]. De kirkelige handlinger, jeg foretager i denne egenskab, får borgerlig gyldighed.

Jeg lover på ære og samvittighed, at jeg vil overholde den danske lovgivning og hermed de regler og forskrifter, der vedrører den borgerlige side af de kirkelige handlinger.

(Dato)

(Præstens underskrift)”

Tilsvarende krav om underskrivelse af løfteerklæring stilles i praksis ikke til religiøse forkyndere i godkendte trossamfund uden for folkekirken, der får tildelt vielsesbemyndigelse.

2.2. Aftale om løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning

Det fremgår af enighedspapir af 31. maj 2016, at regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti er enige om, at det er afgørende, at religiøse forkyndere m.fl., der ansøger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, har indsigt i og forstår dansk familieret, frihed og folkestyre.

Aftaleparterne er enige om, at meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, fremover skal betinges af, at den pågældende ansøger underskriver en løfteerklæring om at ville overholde dansk lovgivning.

2.3. Den foreslåede ordning

Der er inden for mange religioner og trossamfund tradition for, at præster og forkyndere fungerer som religiøse vejledere og vigtige meningsdannere i trossamfundet. Aftaleparterne finder derfor, at det er af afgørende betydning, at religiøse forkyndere m.fl., der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, ikke som led i deres virke vejleder og rådgiver borgere i strid med danske værdier og normer, og det skal derfor sikres, at de har kendskab til dansk lovgivning.

Det foreslås derfor, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, fremover skal betinges af, at ansøgeren underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning.

Det er hensigten, at løfteerklæringen skal have en ordlyd, der ligner ordlyden af den erklæring, som afgives af præster i anerkendte trossamfund, som ansøger om vielsesbemyndigelse.

Kravet om afgivelse af en løfteerklæring skal ses i sammenhæng med, at religiøse forkyndere m.fl. har ophold i Danmark med henblik på at udøve religiøs vejledning og rådgivning af borgere. At betinge opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, af afgivelse af en løfteerklæring vil således medvirke til at tydeliggøre over for religiøse forkyndere m.fl., som søger om opholdstilladelse her i landet, at religiøs vejledning skal ske i overensstemmelse med dansk lovgivning.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslag nr. L 30 om ændring af lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Decorumkrav og obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre), som er fremsat af kirkeministeren den 5. oktober 2016.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

3. Obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre

3.1. Gældende ret

Forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, er bl.a. betinget af, at udlændingen inden 6 må-

neder efter meddelelse af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau og danske samfundsforhold (indvandringsprøven), jf. § 9 f, stk. 4.

Bekendtgørelse nr. 181 af 26. februar 2013 om indvandringsprøven (bekendtgørelse om indvandringsprøven) fastsætter nærmere regler om indvandringsprøven, herunder regler om prøvens form og indhold, gebyrbetaling, frist for aflæggelse af prøven, deltagelse i prøven, prøvens afholdelse, bedømmelse af prøven samt klageadgang.

Indvandringsprøven består af henholdsvis en prøve i dansk på A1-minus-niveau (sprogprøve) og en prøve i viden om Danmark og det danske samfund (vidensprøve), jf. § 5, stk. 1, i bekendtgørelse om indvandringsprøven.

Prøvedeltageren skal ved aflæggelse af vidensprøven dokumentere at have opnået kendskab til danske normer, værdier og grundlæggende rettigheder, herunder de danske demokratiske principper, det enkelte menneskes frihed og personlige integritet, tros- og ytringsfrihed, kønnenes ligestilling og kvinders rettigheder, og at have opnået kendskab til mere praktiske og konkrete forhold, herunder forbud mod vold, omskæring og ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, opdragelse og forældreansvar over for børn, uddannelse, sundhed, arbejde, skat mv., jf. § 9 i bekendtgørelse om indvandringsprøven.

Hvis udlændingen som led i sit virke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, er forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, endvidere betinget af, at den pågældende inden for 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret, jf. § 9 f, stk. 5.

Formålet med denne undervisning er at øge den pågældendes forståelse for dansk familieret, herunder navnlig reglerne om ægteskabs indgåelse, skilsmisse, forældremyndighed mv., samt forståelse for forskellen mellem borgerligt gyldige vielser og religiøse vielser uden borgerlig gyldighed. Hensigten med undervisningsforløbet er således bl.a., at den pågældende forstår de sociale og juridiske konsekvenser af ikke-borgerligt gyldige religiøse vielser.

Undervisningen har fokus på samspillet og modsætningerne mellem religiøse sædvaner og dansk ret, herunder de sociale og manglende juridiske konsekvenser af ikke-borgerligt gyldige religiøse vielser og religiøse ægteskabskontrakter. Herudover berører kurset forskellige familieretlige emner, som har relevans for religiøse forkynderes daglige virke med et særligt fokus på reglerne om indgåelse af ægteskab, skilsmisse og forældremyndighed mv.

Kurset udbydes én gang i kvartalet af Ankestyrelsen og afholdes som et 2-dages kursus. Undervisningen foregår som udgangspunkt på engelsk og med tolkebistand afhængigt af deltagernes sprogmæssige kompetencer. Indholdet af kurset tager udgangspunkt i oplæg fra to faste undervisere med juridisk baggrund. Herudover er indgået oplæg fra eksterne undervisere, dialog med deltagerne og gennemgang af cases.

Efter gennemførelse modtager deltagerne et deltagercertifikat.

Ved kursets indførelse blev der afsat en fireårig bevilling fra finanslovskonto § 15.77.02. 30 (Styrkelse af integrationsindsatsen) til finansiering af kurset. Udgifterne har omfattet: Undervisere, herunder forberedelsestid og evt. transport, honorar til eksterne oplægsholdere, udgifter til besøg på Københavns Rådhus, tolkebistand, herunder evt. transport, leje af kursussted, materialesamling og forsendelse og administrationen.

Den årlige bevilling på 535.000 kr. har dækket ca. fire kurser årligt, med ca. 25 deltagere på hvert hold. Prisen pr. deltager har således gennemsnitligt været ca. kr. 5.350.

3.2. Aftale om obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre

Det fremgår af enighedspapiret af 31. maj 2016, at regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti er enige om, at det er afgørende, at religiøse forkyndere, der får opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, har indsigt i og forstår dansk familieret, frihed og folkestyre, således at de opnår generelle forudsætninger for at rådgive og vejlede deres menigheder i overensstemmelse med dansk ret.

Aftaleparterne er derfor enige om at indføre et obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for udlændinge, der ansøger om forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Det gælder alle, der har opholdstilladelse efter § 9 f, og således ikke kun udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 f, der foretager vielser.

Det fremgår af aftalen, at undervisningen skal berøre forskellige familieretlige emner, som har relevans for religiøse forkynderes daglige virke med et særligt fokus på reglerne om indgåelse af ægteskab, skilsmisse og forældremyndighed. Desuden skal undervisningen berøre samspillet og modsætningerne mellem dansk ret og danske traditioner på den ene side og religiøse normer og sædvaner, herunder de sociale og manglende juridiske konsekvenser af ikke-borgerligt gyldige religiøse vielser og religiøse ægteskabskontrakter, på den anden side.

Undervisningen skal herudover omfatte emner om ytrings- og religionsfrihed, folkestyre, homoseksualitet, ligestilling, ikke-diskrimination og kvinderettigheder.

3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelsen har gennemført et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Det er hensigten, at undervisningen skal berøre forskellige familieretlige emner, som har relevans for religiøse forkynderes daglige virke med et særligt fokus på reglerne om indgåelse af ægteskab, skilsmisse og forældremyndighed. Desuden skal undervisningen berøre samspillet og modsætningerne mellem dansk ret og danske traditioner på den ene side og religiøse normer og sædvaner, herunder de sociale og manglende juridiske konsekvenser af ikke-borgerligt gyldige religiøse vielser og religiøse ægteskabskontrakter, på den anden side.

Undervisningen skal herudover omfatte lovgivning om ytrings- og religionsfrihed, folkestyre, ligestilling mellem kønnene og frihed til seksuel orientering, ikke-diskrimination og kvinderettigheder.

Kravet om deltagelse i kurset vil gælde for alle religiøse forkyndere m.fl., der ansøger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Dog vil visse grupper af tyrkiske statsborgere i medfør af as-socieringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963 være undtaget fra kravet om at gennemføre kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, som betingelse for meddelelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f. Der henvises til afsnit 8.

Undervisningen vil være af samme omfang og hyppighed som det kursus om familieret, der i dag skal gennemføres, hvis en udlænding, der foretager vielser, ansøger om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 f, jf. afsnit 3.1. Det er således hensigten, at kurset afvikles som et 2-dages kursus, og at det udbydes 4 gange årligt. Det er endvidere hensigten, at kurset kan tage udgangspunkt i oplæg fra undervisere med juridisk baggrund. Herudover vil der kunne være faglige bidrag fra eksterne oplægsholdere, ligesom kurset vil kunne bestå af dialog med deltagerne og gennemgang af cases.

Undervisningen vil foregå på engelsk, og deltagerne vil på eget initiativ og ved egen finansiering kunne medbringe en tolk.

Ved afslutning af kurset vil udlændingen få udleveret et kursusbevis som dokumentation for, at udlændingen har deltaget i og gennemført kurset.

Udlændingestyrelsen vil fremover i forbindelse med meddelelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f vejlede om, at forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9 f er betinget af, at udlændingen gennemfører et kur-sus i dansk familieret, frihed og folkestyre inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen.

Kurset skal gennemføres inden 6 måneder efter, at opholdstilladelsen er meddelt. Fristen på 6 måneder kan forlænges ved lovligt forfald. Lovligt forfald vil f.eks. foreligge, når udlændingen bliver forhindret i at deltage i kurset på grund af sin helbredstilstand, graviditet, barsel eller adoption.

Det foreslås herudover, at en ansøger kan fritages fra kravet om at deltage i kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, hvis den pågældende har et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre.

Udlændinge, som f.eks. i kraft af uddannelse i Danmark har opnået et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre, vil kunne fritages for kravet om at gennemføre kurset.

Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen har gennemført undervisningsforløb med et tilsvarende indhold som kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, eller hvis udlændingen har opnået danske titler som Ba.jur., Cand.jur. eller har gennemført en dansk uddannelse som socialrådgiver.

Det forudsættes, at der kun rent undtagelsesvis sker fritagelse for at deltage i kurset.

Det foreslås, at Udlændingestyrelsens afgørelser om lovligt forfald og fritagelse – ligesom de afgørelser om lovligt forfald, der i dag træffes efter § 9 f, stk. 5 – kan påklages til Udlændingenævnet, der er klageinstans for Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 f, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås endelig, at udlændinge-, integrations- og boligministeren bemyndiges til efter aftale med kirkeministeren at fastsætte nærmere regler om kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Det er hensigten, at bemyndigelsen skal anvendes til at fastsætte regler om, at undervisningen skal berøre forskellige familieretlige emner mv. som nævnt ovenfor.

Bemyndigelsen vil herudover bl.a. blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset.

Kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre etableres af udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Kursets indhold vil blive fastlagt i samarbejde med kirkeministeren, således at indholdet svarer til det kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre, som kirkeministeren etablerer for embedsindehavere uden for folkekirken, der ønsker vielsesbemyndigelse.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslag nr. L 30 om ændring af lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Decorumkrav og obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre), som er fremsat af kirkeministeren den 5. oktober 2016.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3, 4 og 8.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Det blev i forbindelse med aftalen mellem regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti af 31. maj 2016 om indførelse af et obligatorisk kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre aftalt, at kurset og de hermed forbundne afledte udgifter skal finansieres gennem brugerbetaling ved et gebyr.

Reglerne om kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, herunder reglerne om kursets indhold, lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset fastsættes efter lovforslaget af udlændinge-, integrations- og boligministeren inden lovens ikrafttræden. I den forbindelse vil gebyrets størrelse ligeledes blive fastlagt. Gebyret vil være omkostningsbestemt. I beregningen af gebyret vil blandt andet indgå omkostninger forbundet med de løbende driftsudgifter til afholdelsen af kurset samt udarbejdelse og vedligeholdelse af materiale til brug for kurset mv.

Lovforslaget har således ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Kravet i lovforslagets § 1, nr. 1, om, at en udlænding i forbindelse med ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, skal underskrive en løfteerklæring, vil indebære en yderst begrænset byrde for den enkelte. Kravet i lovforslagets § 1, nr. 3, om, at udlændingen i forbindelse med forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, skal gennemføre et kursus om dansk familieret, frihed og folkestyre vil indebære en begrænset byrde for den pågældende.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget berører ikke udlændinge, der har ret til ophold på baggrund af EU-reglerne om fri bevægelighed.

Religiøse forkyndere m.fl., som har ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne om den fri bevægelighed, skal ikke have opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark. Sådanne udlændinge vil derfor ikke være omfattet af kravet om gennemførelse af kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre som betingelse for forlængelse af opholdstilladelse.

Herudover vil visse grupper af tyrkiske statsborgere i medfør af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963 være undtaget fra kravet om gennemførelse af kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Formålet med associeringsaftalen indgået mellem EF og Tyrkiet er at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet. Aftalen giver bl.a. visse rettigheder til tyrkiske statsborgere, der er arbejdstagere eller på anden måde økonomisk aktive i et EU-land. Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af associeringsaftalen.

Tillægsprotokollen og afgørelse nr. 1/80 indeholder såkaldte stand still-klausuler, der indebærer et forbud mod at vedtage nye begrænsninger inden for visse områder.

Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 indeholder således i artikel 13 en stand still-klausul, der medfører, at Tyrkiet og EU-medlemsstaterne ikke efter ikrafttrædelsen af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 den 1. december 1980 må indføre nye begrænsninger, for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse efter nationale regler herom.

Af EU-Domstolens praksis fremgår det, at artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 bl.a. er til hinder for, at der vedtages helt nye restriktioner for udøvelsen af arbejdskraftens frie bevægelighed, herunder restriktioner med hensyn til de materielle vilkår for og/eller fremgangsmåden ved den første indrejse for tyrkiske statsborgere, der agter at gøre brug af denne frihed i den pågældende medlemsstat.

I forhold til forlængelse af opholdstilladelse til tyrkiske statsborgere, der er arbejdstagere i Danmark, må der heller ikke opstilles nye begrænsninger efter stand still-klausulernes ikrafttræden eller i forhold til senere indførte lempelser. Dette gælder uanset grundlaget for den oprindelige opholdstilladelse.

Religiøse forkyndere, der skal forkynde det religiøse budskab som præst, imam eller lignende, må som udgangspunkt anses for at være arbejdstagere. Det betyder, at de materielle regler for opnåelse af opholdstilladelse som religiøs forkynder mv. er omfattet af stand still-klausulerne.

Missionærer og munke m.fl. kan derimod som udgangspunkt ikke anses for at være arbejdstagere.

Det vil bero på en konkret vurdering, om de pågældende skal udføre lønnet arbejde af et sådant omfang, at de kan anses som arbejdstagere i EU-rettens forstand og dermed omfattet af stand still-klausulen.

Den foreslåede bestemmelse om gennemførelse af kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre som betingelse for forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f

indebærer en skærpelse i forhold til tidligere gældende regler på området.

Det betyder, at der ikke vil kunne stilles krav om gennemførelse af kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre over for tyrkiske statsborgere, som søger om forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f som religiøs forkynder, missionær eller med henblik på at virke inden for et religiøst ordenssamfund, hvis den pågældende kan anses for at være arbejdstager i EU-rettens forstand. I sådanne tilfælde vil den pågældende derfor ikke skulle opfylde det foreslåede krav om gennemførelse af kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre. jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Der henvises til udlændingelovens § 2, stk. 3, som afspejler EU-rettens almindelige forrang.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 3. og 4. okto-ber 2016 til den 31. oktober 2016 været i høring hos følgen-de myndigheder og organisationer mv.:

Aalborg Menighedscenter, Advokatsamfundet, Alevi Forbundet i Danmark, Amnesty International, Arabisk Kirke i Aalborg, Assentoft Frikirke, Baha'i Samfundet – Det natio-nale åndelige råd for bahà'ierne i Danmark, Baptistkirken i Danmark, Betania Kirkecenter, Bethel Missionary Baptist Church, Bharatiya Mandir, Bibel og Missionscentret, Biskopperne, Bornholmerkirken Evangelisk Luthersk Frimenighed, Borgerkirken, Brahma Kumaris Åndelige Verdensuniversitet, Brande Hindu Menighed, Brunstad Kristne Menighed – Holstebro, Brunstad Kristne Menighed – Køben-havn, Byens Kirke Silkeborg, Bykirken, Calvary Mission Church, Center for Visdom og Medfølelse – Tong-nyi Ny-ing-je Ling, CFU – Centralorganisationernes Fællesudvalg, Chua Lieu Quan, City Kirken Herning, Citykirken Århus, Copenhagen Community Church (tidligere Amager Kristne Center), Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederi-forening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danner, Danske Advokater, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Diakoniråd, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Islamisk Center, Dansk Missionsråd, Dansk Muslimsk Union, Dansk Pakistansk Kulturforening, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Teltmissions Menighed, Dansk Tyrkisk Islamisk Stif-telse, Danske Kirkers Råd, Datatilsynet, Debre Mihret St. Amanuel Church in Copenhagen, Den Apostoliske Pinsekir-ke, Den Apostolske Kirke i Danmark, Den Armensk Apo-stolske Kirke, Den Burmesiske Theravada Buddhistforening Buddha Ramsi, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menne-skerettigheder, Den Danske Præsteforening, Den Evangeli-ske Frikirke, Den Evangelisk-Lutherske Frikirke, Den Hel-lige Bispemartyr Clemens pave af Roms Menighed, Den Is-lamiske forening af Bosniakker i Danmark, Den Islamiske Verdensliga (Muslim Worldliga), Den Katolske Kirke i Danmark, Den Kinesiske Kirke i København (KKiK), Den Koptisk-Ortodokse Kirke, Den Koreanske Kirke i Danmark, Den Kristne Forsamling (Frikirken Berøa), Den Kristne Forsamling (tidligere Kristnastova), Den Makedonske Ortodokse Kirke, Den Mandæiske Mandea i Danmark, Den Nyapostolske Kirke i Danmark, Den Ortodokse Kirke i Danmark, Den Ortodokse Russiske Kirkes Menighed i København, Den Rumænsk-Ortodokse Menighed i Danmark, Den Rumænsk Ortodokse Menighed i Herning, Den Rumænsk Ortodokse Menighed i København, Den Rumænsk Ortodokse Menighed i Århus, Den Russiske Ortodokse Kirkes Menigheder, Den Serbisk Ortodokse Kirke i Danmark, Den til St. Alban's English Church i København hørende menighed, Den Vietnamesiske Buddhistiske Kulturelle Forening, Den Vietnamesiske Buddhistiske Kulturforening i Århus, Det Albanske Trossamfund i Danmark, Det Danske Missionsforbund, Det Islamiske Forbund i Danmark, Det Islamiske Trossamfund, Det Islamiske Trossamfund på Fyn (DIT), Det Mosaiske Trossamfund, Det Muslimske Kulturcenter, DIGNITY, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Etiopisk-Ortodokse Tewahedo Kirke i Danmark, Evangelieforsamlingen, Evangelisk Luthersk Mission, Evangelisk Luthersk Netværk, Exodus-Kirken, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Fonden Guds Verdensvide Kirke (Worldwide Church of God), Foreningen af Grundtvigske valg- og frimenigheder, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningen Ahlul Bait i Danmark (tidligere Al-Mostafa Islamisk Center), Foreningen Liberal Katolsk Kirke i Danmark, Foreningen Rangjung Yeshe Sangha, Foreningen Stup, Forn Sidr-Asa- og Vanetrosamfundet i Danmark, For-samlingen Livdin, Fredsfonden, Frederikshavn Kirkecenter, Frelsens Hær, Frikirken Hillerød, Frikirken i Løgstør, Frikirken i Multihuset, Frikirken Oasan, Frikirken på Havnen, Frimenigheden Kilden, Færørenes Landsstyre, Fårevejle Evanglisk Lutherske Frimenighed, Grundtvigsk Forum, Guds menighed, Gurdwara Copenhagen, Græsted Frikirke, Harreskovens Blótgilde, Hillerød Frimenighed, HK/Danmark, Holstebro Frikirke, Holstebro Pinsekirke, Holstedbro Oasekirke, Holy International Christian Ministries Denmark, Indre Mission, Indvandrermedicinsk klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrerrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Christian Community, International Harvest Christian Center, Inuunerup Nutaap Oqaluffia – Grønlands Frikirke, Islamic Center Jaffaria, Islamic Cultural Center, Islamisk Center for Europæiske Lande, Islamisk Forum, Islamisk Kultur Center Amager, Islamisk Kulturel og Studie Institut, Islams Ahmadiyya Djamâ'at (Bevægelse), Jehovas Vidner, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Jesus is Lord Church, Karma Kadjy Skolen (Karma-Kasjyba Skolen), Karma Kagyu Buddhistisk Sangha, Karmapa-Trust-Sangye Tashi Ling, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Kong Haakons Kirke, Krishnabevægelse/Iskcon (Hara Krishna), Kristensamfundet i Danmark, Kristent Center, Kristent Center Midt-Vest, Kristent Centrum, Kristent Fællesskab – København, Kristus Kirken (frikirke), Kronjyllands Frimenighed, Kulturforeningen for folk fra Irak, Københavns Moske, København Vinyard, Københavnerkirkens frimenighed, Københavns Bibeltrænings Center, Københavns Frimenighed, Landsforeningen Adopti-

on & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre (LOKK), Lemvig Bykirke, Livets Kilde, LM Kirken Herning, Luthersk Mission, Luthersk Missionsforenings Frimenighed, Machsike Hadas, Madina-Tul-Ilm Education Center, Mariagerfjord Frikirke, Menigheden af Kristne i Danmark i Jesu navn, Menigheder inden for Pinsebevægelsen, Metodistkirken i Danmark, Minhaj ul Quran International Denmark, Mission Danmark, Morsø Frimenighed, Muslim Cultural Institute, Muslimernes Fællesråd, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Nazaræernes Kirke, Nexø Frikirke, Nord-schleswigsche Geminde, Northwest Europe Diocese of Ethiopian Orthodox Tewahedo Church, Odder Frimenighed, Pakistan Islamic Welfare Society, Pinsekirken i Esbjerg, Pinsekirken i Herning, Pinsekirken i Hobro, Pinsekirken i Korsør, Pinsekirken i Randers, Pinsekirken i Roskilde, Pinsekirken i Rønne, Pinsekirken i Thisted, Pinsekirken i Vejle, Pinsekirken i Aalborg, Pinsekirken i Århus, Pinsekirken København Ø, Pinsekirken Nyt Håb, Pinsekirken på Amager, Phendeling – Center for Tibetansk Buddhisme, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Redeemed Christian Church of God - Jesus Centre, Reformerte menigheder, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Ringsted Moske, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rødding Frimenighed, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samtlige byretter, Sathya Sai Baba, Shiamuslimsk Trossamfund i Danmark, Shir Hatzafon – Progressiv Jødedom i Danmark, Sikh Foundation, Silkeborg Oasekirke, Denmark, Siri Guru Singh Sabha, Copenhagen, Skjern Bykirke, Skovbo Frikirke, SOS mod Racisme, Sree Abirami Amman Temple, Svendborg Menighedscenter, Svenska Gustafsförsamlingen i København, Syvende-dags Adventistkirken – Danmark, Søhøjlandets Kirke, Taiba – Ismalisk Center og Moské, Tendai Danmark, Tendai Buddhistisk Center, The Brethren, The Buddhist Organisation Dhammakaya i Danmark, The International Church of Copenhagen (The American Lutheran Congregation of Copenhagen), Thorsted Frimenighed, Tidehverv, Troens Ord (Brande Kristne Center), Tønder Frikirke, Udlændingenævnet, Verdens Lys, Viborg Internationale Pinsekirke, Wakf Al Massira, Wat Thai Danmark, Watpa Copenhagen (Sunnataram Copenhagen), Yeshuat Tsion - Den Messianske Synagoge i Danmark, Ægteskab uden Grænser, Øsal Ling – Lysets Have, Østens Assyriske Kirke i Danmark (Den assyriske østkirke i Danmark), Ågård Frimenighed, Århus Islamiske Trossamfund og 3F.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Begrænsede konsekvenser
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget berører ikke udlændinge, der har ret til ophold på baggrund af EU-reglerne om fri bevægelighed. Visse persongrupper vil være undtaget fra de foreslåede krav om gennemførelse af kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre og afgivelse af løfteerklæring om overholdelse af dansk lovgivning. Der henvises til afsnit 8.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås at indføre en ny bestemmelse i udlændingelovens *§ 9 f, stk. 4*, hvorefter opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, betinges af, at udlændingen underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning.

Løfteerklæringen skal underskrives første gang, der ansøges om opholdstilladelse efter § 9 f, stk. 1. Hvis udlændingen i forbindelse med ansøgningen ikke underskriver erklæringen, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse.

Konsekvenserne af, at udlændingen efterfølgende ikke måtte overholde dansk lovgivning, vil afhænge af udlændingens adfærd, dvs. om tilsidesættelse af den pågældende lovgiv-ning efter de gældende regler om udvisning, inddragelse mv. konkret kan begrunde, at opholdstilladelsen f.eks. inddrages, eller at udlændingen udvises.

Hvis en udlænding tidligere har underskrevet en løfterklæring om overholdelse af dansk lovgivning i forbindelse med tildeling af vielsesbemyndigelse, skal løfteerklæringen ikke underskrives i forbindelse med en efterfølgende ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1. Det påhviler udlændingen at dokumentere, at løfteerklæringen er blevet underskrevet på et tidligere tidspunkt. Der hen-vises i øvrigt til afsnit 2.3.

Til nr. 2

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 4, 1. pkt., skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold.

Bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. er ophævet, og det er nu bekendtgørelse nr. 981 af 28. juni 2016 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., der er gældende.

Det foreslås derfor, at henvisningen til bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 ændres til en henvisning til bekendtgørelse nr. 981 af 28. juni 2016.

Der er således tale om en konsekvensændring.

Til nr. 3

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 5, er forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 f, stk. 1, betinget af, at ansøgeren inden for 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelse har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret, hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed.

Det foreslås at nyaffatte § 9 f, stk. 5, der bliver til § 9 f, stk. 6, som følge af lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås således i *§ 9 f, stk. 6, 1. pkt.,* at forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelse har gennemført et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre, der er etableret af udlændinge-, integrations- og boligministeren.

Ændringen indebærer, at det gældende undervisningsforløb om dansk familieret afløses af et kursus i både dansk familieret og frihed og folkestyre, og at kurset skal gennemføres af alle, der ansøger om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 f, og ikke kun dem, der foretager eller vil foretage vielser.

Kravet om deltagelse i kurset vil gælde for alle religiøse forkyndere m.fl., der ansøger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Dog vil visse grupper af tyrkiske statsborgere i medfør af associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963 være undtaget fra kravet om at gennemføre kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, som betingelse for meddelelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f. Der henvises til lovforslagets afsnit 8.

Ved kursets afslutning vil udlændingen få udleveret et kursusbevis som dokumentation for, at udlændingen har deltaget i og gennemført kurset.

Hvis en udlænding tidligere har gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre i forbindelse med tildeling af vielsesbemyndigelse, jf. § 1, nr. 1, i lovforslag nr. L 30 om ændring af lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, fremsat den 5. oktober 2016 af kirkeministeren, skal udlændingen dog ikke gennemføre kurset på ny i forbindelse med en efterfølgende ansøgning om forlængelse af ophold efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.

Efter den gældende bestemmelse i § 9 f, stk. 5, 2. pkt., der foreslås ophævet, påhviler det ansøgeren at dokumentere at have gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret inden for en frist på 6 måneder.

På tilsvarende vis påhviler det efter den foreslåede bestemmelse i *§ 9 f, stk. 6, 2. pkt.,* ansøgeren at fremlægge dokumentation for at have gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre inden for en frist på 6 måneder.

Ansøgningen om forlængelse skal således vedlægges kursusbeviset som dokumentation for, at den pågældende har gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre.

Efter den gældende bestemmelse i § 9 f, stk. 5, 3. pkt., der foreslås ophævet, kan fristen på 6 måneder for at have gennemført undervisningsforløbet om dansk familieret forlænges ved lovligt forfald.

På tilsvarende vis kan fristen på 6 måneder for at have gennemført kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre efter den foreslåede bestemmelse i *§ 9 f, stk. 6, 3. pkt.,* efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

Som det gælder i dag i forbindelse med administrationen af § 9 f, stk. 5, vil det være Udlændingestyrelsen, der tager stilling til, om udlændingen som følge af lovligt forfald har været forhindret i at deltage i kurset inden for 6-måneders perioden.

Det påhviler ansøgeren at dokumentere lovligt forfald. Lovligt forfald vil f.eks. foreligge, hvis en religiøs forkynder bli-ver forhindret i at deltage i kurset på grund af sin helbreds-tilstand, graviditet, barsel eller adoption.

Er der på grund af lovligt forfald grundlag for at forlænge fristen, skal fristen forlænges med det tidsrum, der er nødvendigt for, at udlændingen kan deltage i et nyt undervisningsforløb. Udlændingen vil skulle tilmeldes og gennemføre det førstkommende kursusforløb. Udlændingestyrelsen kan først fastsætte en ny frist, når årsagen til det lovlige forfald er ophørt.

Er udlændingens opholdstilladelse udløbet på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse om, at der forelå lovligt forfald, vil styrelsen samtidig forlænge udlændingens opholdstilladelse, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt. Fastsætter Udlændingestyrelsen ikke en ny frist for gennemførelse af kurset, fordi det ikke kan lægges til grund, at der forelå lov-ligt forfald, skal udlændingen udrejse, når opholdstilladelsen udløber. Er opholdstilladelsen udløbet på tidspunktet for styrelsens afgørelse, fastsættes en udrejsefrist.

Hvis udlændingen har deltaget i kursusforløbets første dag, men bliver forhindret på kursets anden dag, er det alene nødvendigt for udlændingen at deltage i kursets anden dag. Dette skal ske i forbindelse med det førstkommende kursusforløb. Kursusbeviset vil blive udstedt, når udlændingen har fuldført begge kursusdage, uanset om udlændingen har deltaget i to sammenhængende dage eller i to dage i forbindelse med forskellige undervisningsforløb. Ligger det førstkommende kursusforløb tidsmæssigt efter udløb af 6-måneders fristen, kan udlændingen søge om forlængelse af fristen.

Den foreslåede bestemmelse i *§ 9 f, stk. 6, 4. pkt*., indebærer, at kravet om, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelel-sen af opholdstilladelsen har gennemført kurset i dansk fa-milieret, frihed og folkestyre, ikke stilles, hvis ansøgeren fri-tages for at deltage i kurset, fordi den pågældende har et til-svarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre.

Det er alene udlændinge, som i kraft af f.eks. uddannelse i Danmark har opnået et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre, der vil kunne fritages fra kravet om at gennemføre kurset.

Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen har gennemført undervisningsforløb med et tilsvarende indhold som kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, eller hvis udlændingen har opnået danske titler som Ba.jur., Cand.jur. eller har gennemført en dansk uddannelse som socialrådgiver.

Det forudsættes, at der kun rent undtagelsesvis sker fritagelse fra at deltage i kurset.

Det er Udlændingestyrelsen, der i forbindelse med ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelsen foretager en konkret vurdering af, om ansøgeren kan fritages for at deltage i kurset, fordi den pågældende har et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre.

Udlændingestyrelsens afgørelser om fritagelse vil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. den foreslåede ændring af § 52 b, stk. 1, nr. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, ligesom Udlændingestyrelsens afgørelser om lovligt forfald vil kunne påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 1, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets afsnit 3.3.

Til nr. 4

Det foreslås at indføre en ny bestemmelse i udlændingelovens *§ 9 f, stk. 10*, hvorefter udlændinge-, integrations- og boligministeren bemyndiges til efter aftale med kirkeministeren at fastsætte nærmere regler om kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, herunder regler om kursets indhold, lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset.

Det er hensigten, at bemyndigelsen skal anvendes til at fastsætte regler om, at undervisningen som udgangspunkt skal berøre forskellige familieretlige emner, som har relevans for religiøse forkynderes daglige virke med et særligt fokus på reglerne om indgåelse af ægteskab, skilsmisse og forældremyndighed. Desuden skal undervisningen berøre samspillet og modsætningerne mellem dansk ret og danske traditioner på den ene side og religiøse normer og sædvaner, herunder de sociale og manglende juridiske konsekvenser af ikke-borgerligt gyldige religiøse vielser og religiøse ægteskabskontrakter, på den anden side.

Undervisningen skal herudover omfatte lovgivning om ytrings- og religionsfrihed, folkestyre, ligestilling mellem kønnene og frihed til seksuel orientering, ikke-diskrimination og kvinderettigheder.

Kursets indhold vil blive fastlagt i samarbejde med kirkeministeren, således at indholdet svarer til det kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre, som kirkeministeren etablerer for embedsindehavere udenfor folkekirken, der ønsker vielsesbemyndigelse.

Bemyndigelsen vil herudover bl.a. blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset.

Gebyret vil blive fastsat omkostningsbestemt og finansieret gennem brugerbetaling.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets afsnit 3.3.

Til nr. 5

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 9 f.

Det indebærer, at § 9 f, stk. 8, bliver til § 9 f, stk. 9.

Den gældende henvisning i udlændingelovens § 9 h, stk. 7, til § 9 f, stk. 8, skal derfor ændres til § 9 f, stk. 9.

Til nr. 6

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 9 f.

Det indebærer, at § 9 f, stk. 6, bliver til § 9 f, stk. 7.

Den gældende henvisning i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11, til § 9 f, stk. 6, skal derfor ændres til § 9 f, stk. 7.

Til nr. 7

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 9 f.

Det indebærer, at § 9 f, stk. 8, bliver til § 9 f, stk. 9.

Den gældende henvisning i udlændingelovens § 33, stk. 5, til § 9 f, stk. 8, skal derfor ændres til § 9 f, stk. 9.

Til nr. 8

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 3, kan Udlændingestyrelsens afgørelser om lovligt forfald, der i dag træffes efter § 9 f, stk. 5, påklages til Udlændingenævnet, der er klageinstans for Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 f, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås at ændre udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 3, således at Udlændingestyrelsens afgørelser om fritagelse for at deltage i kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre kan påklages til Udlændingenævnet.

Forslaget indebærer, at både Udlændingestyrelsens afgørelser om lovligt forfald og Udlændingestyrelsens afgørelser om fritagelse for at deltage i kurset om dansk familieret, frihed og folkestyre kan påklages til Udlændingenævnet.

Herudover er der tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 9 f.

Det indebærer, at § 9 f, stk. 5, bliver til § 9 f, stk. 6.

Den gældende henvisning i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 3, til § 9 f, stk. 5, skal derfor ændres til § 9 f, stk. 6.

Til nr. 9

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorved det foreslås at indsætte et nyt stykke i § 9 f.

Det indebærer, at § 9 f, stk. 8, bliver til § 9 f, stk. 9.

Den gældende henvisning i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 5, til § 9 f, stk. 8, skal derfor ændres til § 9 f, stk. 9.

Til § 2

Det foreslås i § *2, stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. april 2017.

Efter forslaget til § *2, stk. 2,* finder § 1, nr. 1, ikke anvendelse for udlændinge, som inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udlændinge, der inden lovens ikrafttræden den 1. april 2017 har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 9 f, stk. 1, ikke skal underskrive en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke vil overholde dansk lovgivning som betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse.

Efter forslaget til § *2, stk. 3,* finder § 1, nr. 3, ikke anvendelse for udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage vielser, og som inden den 1. april 2017 er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, ikke skal gennemføre det foreslåede kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for at få forlænget opholdstilladelsen.

Udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage vielser, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1, fra og med den 1. april 2017 skal gennemføre det foreslåede kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for at få forlænget opholdstilladelsen.

Efter forslaget til *§ 2, stk. 4,* finder § 1, nr. 3, endvidere ikke anvendelse for udlændinge, som foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden har gennemført et kursus i dansk familieret efter den hidtil gældende bestemmelse i § 9 f, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at udlændinge, der inden lovens ikrafttræden den 1. april 2017 har gennemført undervisningsforløbet i dansk familieret efter den gældende bestemmelse i § 9 f, stk. 5, ikke skal gennemføre det nye kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for at få forlænget opholdstilladelsen.

Udlændinge, som ikke har gennemført undervisningsforløbet i dansk familieret inden den 1. april 2017, skal derimod gennemføre det nye kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre for at få forlænget opholdstilladelsen.

Til § 3

Efter udlændingelovens § 66 gælder loven ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Den foreslåede bestemmelse, der vedrører lovens territoriale gyldighedsområde, betyder, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bilag

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 665 af 8. juni 2016 om ændring af integrationsloven og forskellige andre love, foretages følgende ændringer:

§ **9 f.** ---
Stk. 2. -3 ---

1. I *§ 9 f* indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen underskriver en løfteerklæring om, at den pågældende i sit virke som forkynder vil overholde dansk lovgivning.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-minus-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

2. I *§ 9 h, stk. 4, 1. pkt.,* der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010« til: »bekendtgørelse nr. 981 af 28. juni 2016«.

Stk. 5. Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

3. *§ 9 f, stk. 5,* der bliver stk. 6, affattes således:

»*Stk. 6.* Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelse af opholdstilladelse har gennemført et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre, der er etableret af udlændinge-, integrations- og boligministeren. Det påhviler ansøgeren inden for de 6 måneder at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis ansøgeren fritages for at deltage i kurset, fordi den pågældende har et tilsvarende kendskab til dansk familieret, frihed og folkestyre.«

Stk. 6-8. ---

4. I *§ 9 f* indsættes som *stk. 10:*

»*Stk. 10.* Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter efter aftale med kirkeministeren nærmere regler om kurset i dansk familieret, frihed og folkestyre, herunder regler om kursets indhold, lovligt forfald, fritagelse for at deltage i kurset, ansøgningsproceduren og opkrævning af gebyr for at deltage i kurset, jf. stk. 6.«

§ **9 h.** ---
Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

5. I *§ 9 h, stk. 7*, ændres »§ 9 f, stk. 8« til: »§ 9 f, stk. 9«.

Stk. 8-14. ---

§ **19.** En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:
1-10) ---

11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 6, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

6. I *§ 19, stk. 1, nr. 11*, ændres »§ 9 f, stk. 6« til: »§ 9 f, stk. 7«.

12-14) ---

Stk. 2-12. ---

§ **33.** ---
Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4-6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

7. I *§ 33, stk. 5*, ændres »§ 9 f, stk. 8« til: »§ 9 f, stk. 9«.

Stk. 6-15. ---

§ **52 b.** For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:
1-2) ---

3) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.

8. I *§ 52 b, stk. 1, nr. 3*, ændres »og § 9 f, stk. 5« til: »afgørelser om fritagelse og lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 6«.

4) ---

5) Afgørelser om afvisning af ansøgninger om opholdstilla-delse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om op-holdstilladelse, jf. § 47 b.

6-12) ---

Stk. 6-7. ---

9. I *§ 52 b, stk. 1, nr. 5*, ændres »§ 9 f, stk. 8« til: »§ 9 f, stk. 9«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2017.

Stk. 2. § 1, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, som inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 f, stk. 1.

Stk. 3. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse for udlændinge, som ikke foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlighed gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, stk. 1. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. § 1, nr. 3, finder endvidere ikke anvendelse for udlændinge, som foretager eller vil foretage vielser med eller uden borgerlig gyldighed, og som inden lovens ikrafttræden har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9 f, stk. 5. For disse udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Appendix E

FOLKETINGSTIDENDE A

FOLKETINGET

Lovforslag nr. **L 153** Folketinget 2016-17

Fremsat den 15. marts 2017 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som ændret senest ved lov nr. 228 af 7. marts 2017, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 28* indsættes efter stk. 6 som nye stykker:

»*Stk. 7*. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen. Beslutningen træffes for en periode på op til 4 uger, som kan forlænges for en periode på op til 4 uger ad gangen. Afvisning efter 1. pkt. kan ske efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7.

Stk. 8. Til brug for behandlingen af en afgørelse om afvisning efter stk. 7 vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne i § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 9.

2. I *§ 48, 1. pkt.,* ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.«

3. I *§ 48 a, stk. 1,* indsættes som *5. pkt.*:

»1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.«

4. I *§ 52 b, stk. 5,* ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.«

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Udlændinge- og Integrationsmin., j.nr. 2016-11591

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund
2. Lovforslagets hovedindhold
2.1. Gældende ret
2.1.1. Schengengrænsekodeksen
2.1.2. Dublinforordningen
2.1.3. Udlændingelovens bestemmelser om afvisning
2.1.3.1. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1
2.1.3.2. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 2
2.1.3.3. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 3
2.1.3.4. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 4-7
2.1.4. Paskontroloverenskomsten og den dansk-tyske grænseoverløberoverenskomst
2.1.5. Kompetence- og klageregler
2.1.5.1. Ikke-asylansøgere
2.1.5.2. Asylansøgere
2.2. Norske regler om afvisning på grænsen
2.3. Ministeriets overvejelser
2.4. Den foreslåede ændring
2.4.1. Aktivering af nødbremsen
2.4.2. Indrejse fra et land omfattet af Dublinforordningen
2.4.3. Forlængelse
2.4.4. Politiets afvisning af asylansøgere på grænsen
2.4.5. Klageadgang
2.5. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser
2.5.1. FN's Flygtningekonvention
2.5.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention
2.5.3. FN's Børnekonvention
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund

I efteråret 2015 oplevede Danmark en historisk stor tilstrøm-ning af flygtninge og migranter. Det betød bl.a. et stort pres på den eksisterende kapacitet til indkvartering af asylansø-gere, ligesom det udfordrede politiets kontrol med udlæn-dinges indrejse og ophold i Danmark og opretholdelsen af ro og orden i samfundet.

En stor andel af de udlændinge, som indrejste i Danmark på dette tidspunkt, var ikke blevet registreret ved indrejsen i Schengenområdet. Schengen- og Dublin-samarbejdet kom under betydeligt pres.

Situationen i dag er væsentlig forskellig fra efteråret 2015. Dublinsamarbejdet fungerer i dag i al væsentlighed, og pres-set er taget af. Men situationen kan ændre sig, og der må derfor udvises rettidig omhu for at sikre, at Danmark ikke igen kommer til at stå i en situation som i efteråret 2015.

Som det fremgår af finanslovsaftalen for 2017 er regeringen og Dansk Folkeparti enige om, at der indføres en nødbremse i den danske udlændingelov – inspireret af en ændring af den norske udlændingelov – der gør det muligt at afvise asylansøgere ved grænsen, hvis der opstår en krisesituation, der sætter de danske grænser under pres.

2. Lovforslagets hovedindhold

2.1. Gældende ret

2.1.1. Schengengrænsekodeksen

Schengensamarbejdet er bl.a. reguleret i Europa-Parlamen-tets og Rådets forordning (EU) nr. 399/2016 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (kodifikation).

Danmark deltager i Schengensamarbejdet på mellemstatsligt grundlag, jf. protokollen om Danmarks stilling (forbeholds-protokollen), der er knyttet til EU-traktaterne.

Schengengrænsekodeksen fastsætter regler for udøvelse af grænsekontrol af personer, der passerer Schengenområdets ydre grænser, ligesom kodeksen indeholder bestemmelser med henblik på at sikre, at personer ikke kontrolleres ved passage af de indre grænser mellem medlemsstaterne.

Efter Schengengrænsekodeksens artikel 14, stk. 1, skal en tredjelandsstatsborger, der ikke opfylder alle indrejsebetin-gelserne for passage af de ydre grænser, jf. Schengengræn-sekodeksens artikel 6, stk. 1, og som ikke er undtaget herfor, nægtes indrejse på medlemsstaternes områder. Det følger endvidere af bestemmelsen, at dette bl.a. ikke berører an-vendelsen af særlige bestemmelser om retten til asyl eller in-ternational beskyttelse.

Efter Schengengrænsekodeksens artikel 14, stk. 2, skal ind-rejse nægtes med angivelse af de præcise grunde til nægtel-sen. Afgørelsen skal foreligge i form af en standardformular, som udleveres til tredjelandsstatsborgeren.

Efter Schengengrænsekodeksens artikel 14, stk. 3, har en tredjelandsstatsborger, der er nægtet indrejse, ret til at påkla-ge afgørelsen.

I overensstemmelse med Schengengrænsekodeksen følger det af udlændingelovens § 38, stk. 1, at ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7 (ydre grænser).

I overensstemmelse med Schengengrænsekodeksen følger det endvidere af udlændingelovens § 38, stk. 2, 1. pkt., at ind- og udrejsekontrol ikke må finde sted ved grænsen til et Schengenland (indre grænser).

Der kan dog undtagelsesvis i medfør af Schengengrænsekodeksen ske kontrol ved en indre grænse (midlertidig grænsekontrol), jf. udlændingelovens § 38, stk. 2, 2. pkt.

Det følger af Schengengrænsekodeksen artikel 32, at hvis der genindføres grænsekontrol ved de indre grænser, finder de relevante bestemmelser i afsnit II, herunder bestemmelsen om ret til at påklage afgørelsen, tilsvarende anvendelse.

Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 (Eurodac-forordningen) er landene forpligtet til at optage fingeraftryk m.v. af asylansøgere og udlændinge, som er indrejst ulovligt i Schengenområdet, til en fælles europæisk database.

2.1.2. Dublinforordningen

Dublinsamarbejdet er reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (Dublin III-forordningen).

Alle EU-medlemsstater såvel som Norge, Island, Schweiz og Liechtenstein anvender Dublinforordningen.

Danmark er tilknyttet Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag via en parallelaftale, jf. 2006/188/EF Rådets afgørelse af 21. februar 2006 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsborger i en af medlemsstaterne, og Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark.

Dublinforordningens formål er at sikre, at en asylansøgning, der indgives i EU, kun behandles af én medlemsstat.

Det følger således af Dublinforordningens artikel 3, stk. 1, at en ansøgning om asyl kun skal behandles af den medlems-stat, der er ansvarlig efter kriterierne i forordningens kapitel III.

Ansvaret efter Dublinforordningen fastlægges som oftest på baggrund af fingeraftryk registreret i den centrale Eurodac-database. Der henvises til pkt. 2.1.1.

I overensstemmelse med Dublinforordningen følger det af udlændingelovens kapitel 5 a, at en udlænding kan afvises eller overføres til en anden EU-medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen, jf. § 29 a, stk. 1.

Efter udlændingelovens kapitel 5 b kan en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl) endvidere afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1, jf. § 29 b.

En udlænding kan dog ikke udsendes til en anden medlemsstat, hvis der er væsentlige grunde til at tro, at systemfejl i asylproceduren og i modtageforholdene i modtagelandet medfører en risiko for, at udlændingen udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen – såfremt en udlænding påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (asyl) – snarest muligt afgørelse om, hvorvidt ansøgningen skal behandles i Danmark, eller om der skal ske bl.a. afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller 5 b.

Det følger således heraf, at det ikke er muligt ved indrejsen til Danmark fra et andet land omfattet af Dublinforordningen at afvise en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl). Det skyldes, at Danmark efter Dublinforordningen skal give asylansøgere adgang til landet, mens udlændingemyndighederne vurderer, hvilket land der efter Dublinforordningen er ansvarligt for at behandle asylansøgningen.

2.1.3. Udlændingelovens bestemmelser om afvisning

Udlændingelovens kapitel 5 indeholder i § 28 bestemmelser om, hvornår en udlænding kan eller skal afvises ved indrejsen til Danmark. En afgørelse om afvisning har den konsekvens, at udlændingen nægtes indrejse i Danmark og straks tilbagesendes til det land, som udlændingen senest har opholdt sig i.

I udlændingelovens § 28 sondres der mellem 1) udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort i Danmark og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Danmark, og 2) udlændinge, der er statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller EU. Der sondres endvidere mellem, om der sker indrejse over de indre eller ydre Schengengrænser.

Udlændingelovens § 28, stk. 1, regulerer i hvilke tilfælde udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort i Danmark, og nor-

diske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Danmark, kan afvises ved indrejsen fra et land, som ikke er med i Schengen (ydre grænser).

Udlændingelovens § 28, stk. 2, regulerer i hvilke tilfælde udlændinge, der er statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller EU, skal afvises ved indrejsen fra et land, som ikke er med i Schengen (ydre grænser).

Udlændingelovens § 28, stk. 3, regulerer i hvilke tilfælde udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort i Danmark, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Danmark, kan afvises ved indrejse fra et Schengenland (indre grænser).

2.1.3.1. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1

Som det fremgår ovenfor under pkt. 2.1.3, regulerer udlændingelovens § 28, stk. 1, i hvilke tilfælde udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registrerings-bevis eller opholdskort i Danmark, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Danmark, kan afvises ved indrej-sen fra et land, som ikke er med i Schengen (ydre grænser).

Efter § 28, stk. 1, nr. 1, kan der ske afvisning af en udlænding, der har et indrejseforbud, og som ikke har fået udstedt et visum efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.

Efter § 28, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding afvises, hvis den pågældende ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7 (bl.a. gyldigt pas og eventuelt visum).

Efter § 28, stk. 1, nr. 3, kan en udlænding afvises, hvis der er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Efter § 28, stk. 1, nr. 4, kan en udlænding afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Efter § 28, stk. 1, nr. 5, kan en udlænding afvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Efter § 28, stk. 1, nr. 6, kan en udlænding afvises, hvis vedkommende er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, og udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller i en EU-medlemsstat.

Efter § 28, stk. 1, nr. 7, kan en udlænding afvises, hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

2.1.3.2. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 2

Som det fremgår ovenfor under pkt. 2.1.3, regulerer udlændingelovens § 28, stk. 2, i hvilke tilfælde udlændinge, der er statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller EU, skal afvises ved indrejsen fra et land, som ikke er med i Schengen (ydre grænser).

Efter § 28, stk. 2, skal en tredjelandsborger afvises efter bestemmelserne i § 28, stk. 1, nr. 1-7, ved indrejsen fra et land, som ikke er med i Schengen.

2.1.3.3. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 3

Som det fremgår ovenfor under pkt. 2.1.3, regulerer udlændingelovens § 28, stk. 3, i hvilke tilfælde udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort i Danmark, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Danmark, kan afvises ved indrejse fra et Schengenland (indre grænser).

Efter § 28, stk. 3, 1. pkt., kan udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort i Danmark, og nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl i Danmark afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i § 28, stk. 1, nr. 1-7.

Efter § 28, stk. 3, 2. pkt., kan en nordisk statsborger dog kun afvises efter § 28, stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

2.1.3.4. Afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 4-7

Efter udlændingelovens § 28, stk. 4, kan en udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 5, må afvisning efter § 28, stk. 1-4, ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 5, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark på baggrund af humanitære grunde eller af hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 6, kan en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, uanset bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 7, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

2.1.4. Paskontroloverenskomsten og den dansk-tyske grænseoverløberoverenskomst

De almindelige afvisningsbestemmelser i udlændingelovens § 28 suppleres af de overenskomster, som Danmark har med nabolandene om tilbagesendelse af ulovligt indrejste udlændinge.

Der kan i den forbindelse henvises til den nordiske paskontroloverenskomst mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige om ophævelse af paskontrollen ved de fællesnordiske grænser af 12. juli 1957 med senere ændringer samt den dansk-tyske grænseoverløberoverenskomst af 31. maj 1954.

Med den nordiske paskontroloverenskomst gennemføres princippet om fri bevægelighed uden paskontrol ved de indre grænser inden for Norden.

Det følger af paskontroloverenskomstens artikel 8, sidste afsnit, at ethvert af de nordiske lande ved grænsen til et andet nordisk land kan afvise enhver udlænding, herunder asylansøgere, som ikke har tilladelse til at indrejse i vedkommende stat.

Efter Dublinreglernes ikrafttræden og de øvrige nordiske landes tilslutning dertil har paskontroloverenskomsten mistet sin betydning i forhold til afvisning af asylansøgende udlændinge.

Den dansk-tyske grænseoverløberoverenskomst af 31. maj 1954 mellem Danmark og Tyskland omhandler "udbringelse" af personer fra Danmark til Tyskland og fra Tyskland til Danmark.

Efter overenskomstens afsnit A, art. II, modtager Tyskland efter anmodning udlændinge, som Danmark agter at udsende, herunder afvise eller udvise, hvis disse personer ulovligt er indrejst fra Tyskland til Danmark.

Overenskomsten gælder for alle tilfælde af udbringelse fra Danmark til Tyskland og har tidligere i praksis først og fremmest fundet anvendelse i forbindelse med afvisning af asylansøgere.

Ligesom med den nordiske paskontroloverenskomst har ikrafttrædelsen af Dublin-reglerne betydet, at grænseoverløberoverenskomsten har mistet sin betydning i forhold til udbringelse af asylansøgende udlændinge, men ikke for øvrige udlændinge.

2.1.5. Kompetence- og klageregler

2.1.5.1. Ikke-asylansøgere

Efter udlændingelovens § 48, 1. pkt., er kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning ved indrejsen efter § 28, stk. 1-4, tillagt vedkommende politidirektør.

Det betyder, at politiet, når politiet antræffer en udlænding ved den danske grænse, har mulighed for på stedet at træffe afgørelse om afvisning, således at den pågældende udlænding nægtes indrejse i Danmark.

Efter udlændingelovens § 48, 5. pkt., kan politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen efter § 28, stk. 1-4, påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5.

Udlændingenævnet er et uafhængigt domstolslignende forvaltningsorgan, der behandler klager på udlændingeområdet.

En klage til Udlændingenævnet over politiets afgørelser efter § 28, skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6.

En klage over politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen har ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 48, 6. pkt. Klagen giver således ikke udlændingen ret til at indrejse i Danmark.

2.1.5.2. Asylansøgere

Udtrykker en udlænding ved indrejsen ønske om asyl, er kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning tillagt Udlændingestyrelsen.

Det fremgår således af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at såfremt en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl), træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse.

Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. pkt., må udsendelse efter 1. pkt. dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må endvidere ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land, jf. § 48 a, stk. 1, 4. pkt.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2001-2002, tillæg A, side 4044, at vurderingen af, om der foreligger en risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, skal foretages på baggrund af en generel vurdering af det pågældende tredjelands overholdelse af principperne i bl.a. artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol og FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 7, kan Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 28 påklages til Udlændingenævnet.

En klage til Udlændingenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 28 skal være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6.

En klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning ved indrejsen har ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 11. Klagen giver således ikke udlændingen ret til at indrejse i Danmark.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1, kan Udlændingestyrelsens afgørelser efter reglerne i kapitel 5 a om overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen samt kapitel 5 b om afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7 påklages til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende forvaltningsorgan, der behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser.

En klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter kapitel 5 a og 5 b, der ikke er indgivet inden 7 dage, afvises, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 1. pkt.

En klage over en afgørelse om overførsel efter kapitel 5 a tillægges som udgangspunkt opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. Udlændingen kan således ikke udsendes af Danmark, før klagen er behandlet i Flygtningenævnet.

En klage over en afgørelse om afvisning efter kapitel 5 b tillægges ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 5. pkt. Klagen giver således ikke udlændingen ret til at opholde sig i Danmark, mens klagen behandles i Flygtningenævnet.

2.2. Norske regler om afvisning på grænsen

Det norske parlament, Stortinget, vedtog den 16. juni 2016 en ændring af den norske udlændingelov (innstramninger II), hvorefter kongen i statsråd kan beslutte, at en udlænding, der ankommer til den norske grænse direkte fra et andet nordisk land, ikke kan få en ansøgning om asyl realitetsbehandlet under henvisning til, at ansøgeren indrejser fra et sikkert tredjeland.

Ordningen er ifølge lovforslagets bemærkninger tiltænkt anvendt i en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet stadig formelt fungerer, men hvor samarbejdet efter den norske regerings opfattelse i realiteten er ophørt med at fungere, og Norge derfor ikke længere anser sig forpligtet til at følge Dublinprocedurerne. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis andre lande ikke registrerer asylansøgere som fastsat i forordningen, og forudsætningerne for et velfungerende Dublinsamarbejde dermed svigter.

Det er en forudsætning for aktivering af ordningen, at antallet af asylansøgere, der ankommer til Norge, er ekstraordinært højt, at modtagekapaciteten er udfordret, og at der er indført midlertidig grænsekontrol ved den pågældende nordiske grænse. Samtidig vil anvendelsen af ordningen kræve, at regeringen har udtømt alle andre muligheder, herunder iværksat beredskabsplaner, mobiliseret relevante myndigheder og udtømt mulighederne for særlige hasteprocedurer i det eksisterende regelværk.

En beslutning af kongen om, at en udlænding, der ankommer til den norske grænse direkte fra et andet nordisk land, ikke kan få en ansøgning om asyl realitetsbehandlet, skal fortrinsvis gælde i to uger og maksimalt i seks uger. Beslutningen kan herefter fornys to gange.

En beslutning om at nægte realitetsbehandling af en ansøgning om asyl vil kunne danne grundlag for en beslutning om bortvisning efter den norske udlændingelov. Kongen vil endvidere i statsråd kunne fastsætte forenklede sagsbehandlingsprocedurer, således at de almindelige forvaltningsretlige principper for behandling af ansøgningssager (høring, skriftlighed og klageadgang) tilsidesættes, og at beslutningskompetencen kan overføres fra Utlendingsdirektoratet til politiet.

Ved en betydelig tilstrømning af asylansøgere vil en beslutning om at nægte realitetsbehandling kunne meddeles udlændinge mundtligt og uden mulighed for klageadgang.

2.3. Ministeriets overvejelser

Det er afgørende, at der skabes fælles europæiske løsninger på flygtninge- og migrantsituationen. Danmark medvirker aktivt til at finde sådanne fælles europæiske løsninger, så der kan komme styr på EU's ydre grænser, og det kan sik-res, at Dublinsystemet forbliver på sporet.

Hvis flere medlemsstater imidlertid ikke lever op til deres forpligtelser, sætter det de øvrige medlemsstater og hele Dublinsystemet under pres. Dette var tilfældet i efteråret 2015, hvor der var en pludselig og massiv tilstrømning af ulovlige indvandrere og asylansøgere til Danmark.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det afgørende, at myndighederne har de nødvendige redskaber, der matcher de udfordringer, som kan opstå i en krisesituation, hvor der sker en stigning i antallet af ulovlige indvandrere og asylansøgere, som indrejser og opholder sig i Danmark.

Det er i dag ikke muligt at afvise en udlænding ved indrejsen fra et andet land omfattet af Dublinforordningen, dvs. umiddelbart på grænsen, hvis den pågældende søger asyl i Danmark. Det skyldes, at Danmark efter Dublinforordningen skal give asylansøgere adgang til landet, mens Udlændingestyrelsen vurderer, hvilket land der efter Dublinforordningen er ansvarligt for at behandle asylansøgningen.

Regeringen blev i forbindelse med finanslovsaftalen for 2017 sammen med Dansk Folkeparti enige om – på linje

med Norge – at indføre en lovhjemmel, så myndighederne kan afvise asylansøgere på grænsen og sende dem tilbage, hvis der opstår en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet formelt set stadig gælder, men hvor samarbejdet efter den danske regerings opfattelse i realiteten er ophørt med at fungere, og hvor Danmark således ud fra en folkeretlig vurdering ikke længere kan anses som forpligtet til at følge Dublinprocedurerne.

2.4. Den foreslåede ændring

Det foreslås med lovforslaget, at der i udlændingeloven indsættes en hjemmel, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte, at udlændinge, der i forbindelse med indrejsen påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (asyl), kan afvises af politiet ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen (nødbremse).

Det foreslås endvidere med lovforslaget, at udlændinge- og integrationsministeren kan beslutte at aktivere nødbremsen for en periode på op til 4 uger, som kan forlænges for en periode på op til 4 uger ad gangen.

Desuden foreslås det med lovforslaget, at udlændinge, der i forbindelse med indrejsen påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, kan afvises efter de gældende afvisningsbestemmelser i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1- 7.

Det foreslås herudover med lovforslaget, at Flygtningenævnet til brug for behandlingen af en afgørelse om afvisning efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt. Denne vurdering skal efter forslaget lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Endelig foreslås det med lovforslaget, at politiets afgørelser om afvisning skal kunne påklages til Udlændingenævnet.

2.4.1. Aktivering af nødbremsen

Med den foreslåede bestemmelse bemyndiges udlændinge- og integrationsministeren til i en krisesituation at træffe beslutning om, at politiet kan afvise asylansøgere på grænsen til et land, som er omfattet af Dublinforordningen, efter udlændingelovens almindelige regler om afvisning. Dette indebærer, at Udlændingestyrelsen i en sådan situation ikke skal vurdere, om en asylansøger skal overføres til et andet land efter reglerne i Dublinforordningen.

Det er efter forslaget en betingelse, at nødbremsen alene aktiveres i særlige tilfælde. Det vil således være en forudsætning for udlændinge- og integrationsministerens beslutning om at aktivere nødbremsen, at der foreligger en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet formelt set stadig fungerer, men hvor samarbejdet efter den danske regerings opfattelse i realiteten er holdt op med at fungere, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering ikke længere kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

I den almindelige folkeret er det anerkendt, at der gælder en klausul, hvorefter en folkeretlig aftale kan bringes til ophør uanset grundprincippet om aftalers bindende kraft. Det følger heraf, at enhver aftale anses for indgået med det forbehold, at omstændighederne ikke forandrer sig væsentligt, således at aftalens opfyldelse bliver til alvorlig skade for parten. Hvis der er tale om forandringer, der indebærer, at uforandret opfyldelsespligt alvorligt ville true statens eksistens eller velfærd, vil aftalen kunne tilsidesættes ud fra almindelige nødretsgrundsætninger. Der henvises til beskrivelsen af den såkaldte clausula rebus sic stantibus i "Folkeret" af Claus Gulmann m.fl., Jurist- og Økonomforbundets Forlag 1995, s. 68-69.

Det er således muligt folkeretligt i ekstraordinære situationer at påberåbe sig reglerne om fundamentalt ændrede omstændigheder. I overensstemmelse hermed vil den foreslåede nødbremse alene kunne anvendes i en sådan situation.

En effektiv overholdelse af medlemsstaternes forpligtelser er en forudsætning for, at Dublinsamarbejdet i praksis kan fungere efter hensigten. Hvis flere medlemsstater ikke lever op til deres forpligtelser efter Dublinforordningen, f.eks. ved ikke at foretage registrering i Eurodac-systemet af asylansøgere eller ved ikke at acceptere at tilbagetage udlændinge i medfør af Dublinreglerne, sætter det hele Dublinsystemet og de andre medlemsstater under pres. Det gør sig navnlig gældende, hvis der er tale om medlemsstater med ydre grænser og medlemsstater med store migrationsstrømme. Det kan i sidste ende føre til, at Dublinsamarbejdet reelt må anses for at være brudt sammen.

Det vil bero på en konkret vurdering af en række omstændigheder, om Dublinsamarbejdet kan anses for ophørt med at fungere, således at nødbremsen kan aktiveres.

Bemyndigelsen for udlændinge- og integrationsministeren til at aktivere ordningen om afvisning af asylansøgere på grænsen vil på den ene side i hvert fald kunne udnyttes i en situation, hvor samtlige lande er ophørt med at overholde Dublinprocedurerne. Bemyndigelsen vil derimod på den anden side ikke kunne udnyttes, hvis der f.eks. er tale om, at enkelte lande ikke lever op til deres forpligtelser efter forordningen.

Det er vanskeligt nærmere at angive, hvor mange lande der ikke længere skal overholde Dublinprocedurerne, før det er muligt at anvende nødbremsen. Ved vurderingen vil det have betydning, hvordan migrationsstrømmene bevæger sig i forhold til de lande, som ikke længere overholder procedurerne.

Det bemærkes, at der ikke eksisterer en fast procedure, hvor f.eks. Europa-Kommissionen vil være forpligtet til at konstatere, om Dublinsamarbejdet er ophørt med at fungere. Ligeledes er der ikke i øvrigt efter EU-retten en formel procedure om aktivering af foranstaltninger i tilfælde af Dublinsamarbejdets sammenbrud.

Det vil imidlertid, inden udlændinge- og integrationsministeren beslutter at aktivere nødbremsen, være relevant at tage kontakt til øvrige Dublinlande samt Europa-Kommissi-onen i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt Dublinsamarbej-det reelt er ophørt med at fungere. Det vil dog alene være re-geringens beslutning, om nødbremsen kan og skal aktiveres.

Det bemærkes, at i den periode, hvor nødbremsen er sat i kraft, vil Dublinforordningens regler ikke kunne anvendes til at overføre asylansøgere til et andet Dublinland.

2.4.2. Indrejse fra et land omfattet af Dublinforordningen

Efter lovforslaget vil der alene kunne ske afvisning ved indrejse fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Afvisning vil således efter forslaget kunne finde sted ved en udlændings forsøg på at passere en dansk luft-, sø- eller landegrænse direkte fra et andet land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Det bemærkes i den forbindelse, at det med lovforslaget forudsættes, at der kan ske afvisning af asylansøgere til lande omfattet af Dublinforordningen, der som udgangspunkt er at sidestille med sikre tredjelande.

Efter praksis kan et land anses som et sikkert tredjeland, hvis det vurderes, at betingelserne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt. Som det fremgår af pkt. 2.1.5.2, må udsendelse efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, nerel vurdering af, om et land omfattet af Dublinforordnin-gen i en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet i realiteten
3. og 4. pkt., af en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl), kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer Flygtningekonventionen, hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure, og hvor udlændingen ikke vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land (refoulement).

Det bemærkes i den forbindelse, som det fremgår af pkt. 2.1.5.2, at vurderingen af, om der foreligger en risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, skal foretages på baggrund af en generel vurdering af det pågældende tredjelands overholdelse af principperne i bl.a. artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol og FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Efter lovforslaget skal Flygtningenævnet til brug for behandlingen af en afgørelse om afvisning efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt.

er holdt op med at fungere, er at sidestille med et sikkert tredjeland.

Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet er et fagkyndigt organ, der behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser, heriblandt særligt klager over afslag på asyl samt afgørelser om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen. Flygtningenævnet besidder således en særlig ekspertise på det asylretlige område, herunder viden om de enkelte landes asylforhold og procedurer, og vil på den baggrund kunne udarbejde en asylfaglig vurdering af forholdene i det enkelte land.

Det forudsættes med lovforslaget, at Flygtningenævnet foretager en generel vurdering af forholdene i det enkelte land og på den baggrund ud fra en generel betragtning vurderer, om betingelserne i § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt, og om det pågældende land således er at sidestille med et sikkert tredjeland.

Der lægges med lovforslaget op til, at Flygtningenævnets vurdering skal lægges til grund ved afgørelsen af, om en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Det bemærkes i den forbindelse, at det med lovforslaget forudsættes, at Flygtningenævnets vurdering lægges til grund såvel ved politiets afgørelse om afvisning som ved behandlingen af en eventuel efterfølgende klage i Udlændingenævnet.

Det bemærkes endvidere, at det efter forslaget er en forudsætning for at kunne afvise en udlænding ved grænsen, at Danmark i øvrigt overholder sine internationale forpligtelser i den forbindelse. Der henvises til pkt. 2.5.

Der lægges med lovforslaget op til, at en udlænding skal være standset eller pågrebet i umiddelbar forbindelse med indrejsen til Danmark.

2.4.3. Forlængelse

Der lægges med lovforslaget op til, at udlændinge- og integrationsministerens beslutning om, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen, alene skal gælde for en midlertidig og kortere periode.

Det foreslås således med lovforslaget, at en beslutning om at aktivere nødbremsen i første omgang kan træffes for en periode på op til 4 uger.

Det foreslås endvidere, at beslutningen kan forlænges for en periode på op til 4 uger ad gangen. Der er efter forslaget således ingen øvre grænse for, hvor længe nødbremsen kan være aktiveret.

Det er imidlertid en forudsætning for forlængelse af beslutningen, at der fortsat vurderes at foreligge en krisesituation,

hvor Dublinsamarbejdet efter den danske regerings opfattelse fortsat ikke fungerer, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering fortsat ikke kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

Som det fremgår af pkt. 2.4.1, vil det være relevant at tage kontakt til de øvrige Dublinlande samt Europa-Kommissionen i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt Dublinsamarbejdet reelt er ophørt med at fungere.

Det bemærkes, at det forudsættes med lovforslaget, at nødbremsen alene forbliver aktiveret i perioder, hvor der fortsat vurderes at foreligge en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet efter den danske regerings opfattelse fortsat ikke fungerer, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering fortsat ikke kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

Det forudsættes således med lovforslaget, at beslutningen om at aktivere nødbremsen ophæves i en situation, hvor betingelserne for at aktivere nødbremsen ikke længere er til stede.

2.4.4. Politiets afvisning af asylansøgere på grænsen

Efter lovforslaget vil det – når nødbremsen er aktiveret – være politiet, der i de enkelte tilfælde træffer afgørelse om afvisning ved grænsen efter udlændingelovens almindelige regler.

Det foreslås således med lovforslaget, at politiet i udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., tillægges kompetence til efter den foreslåede regel i udlændingelovens § 28, stk. 7, at træffe afgørelse om afvisning ved grænsen.

En aktivering af nødbremsen vil således i praksis forudsætte, at der er grænsekontrol.

Det foreslås med lovforslaget, at udlændinge, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, skal kunne afvises efter de almindelige afvisningsbestemmelser i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7.

Politiets afgørelse om afvisning meddeles udlændingen skriftligt. Dette kan ske ved anvendelsen af en standardformular om, at afvisning har fundet sted, samt efter hvilken bestemmelse i udlændingeloven afvisning er sket.

2.4.5. Klageadgang

Det foreslås med lovforslaget, at politiets afgørelse om afvisning efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 5.

En klage til Udlændingenævnet over politiets afgørelse om afvisning tillægges ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 48, 6. pkt. En udlænding, der afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen, vil således ikke have mulighed for at indrejse og tage ophold i Danmark under klagesagens behandling.

En klage vil i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skulle være indgivet inden 8 uger efter, at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen.

2.5. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at den foreslåede ændring af udlændingeloven, hvorved udlændinge-og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet Dublinforordningen, er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget bygger på en generel forudsætning om, at de øvrige lande, som er omfattet Dublinforordningen – selvom Dublinsamarbejdet mellem landene reelt er brudt sammen – fortsat har til hensigt at overholde deres menneskeretlige forpligtelser. Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet efter forslaget skal vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt, således at det sikres, at de øvrige lande, som er omfattet af Dublinforordningen, reelt overholder deres menneskeretlige forpligtelser.

Som det fremgår af pkt. 2.1.5.2 skal denne vurdering foretages på baggrund af en generel vurdering af det pågældende lands overholdelse af principperne i bl.a. artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der henvises i den forbindelse til pkt. 2.5.2 nedenfor.

Som det fremgår af pkt. 2.4.2, vil det endvidere være en forudsætning for at kunne afvise en udlænding ved grænsen, at Danmark i øvrigt overholder sine internationale forpligtelser i den forbindelse.

2.5.1. FN's Flygtningekonvention

Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 fastlægger bl.a., hvornår et land efter konventionen er forpligtet til at meddele en person flygtningestatus. Konventionen regulerer endvidere, hvilke rettigheder og pligter en flygtning har i opholdslandet.

Flygtningekonventionen forpligter ikke staterne til at behandle en asylansøgning eller meddele asyl til en udlænding. Konventionen begrænser imidlertid i væsentligt omfang staternes adgang til at afvise, udvise eller på anden måde tvangsudsende udlændinge, som er anerkendt som flygtninge.

Efter konventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat således på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser (refoulement).

Som det fremgår af pkt. 2.4.2, skal Flygtningenævnet til brug for behandlingen af en afgørelse om afvisning foretage en generel vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., hvorefter udsendelse af en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl) kun må finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer Flygtningekonventionen, hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure, og hvor udlændingen ikke vil være i risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land (refoulement), er opfyldt. Denne vurdering skal lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning er i overensstemmelse med Flygtningekonventionen.

2.5.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 må ingen underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen afskærer således staterne fra at overgive en person til myndighederne i et tredjeland, hvor personen er i konkret og individuel risiko for at ville blive udsat for en be-handling i strid med bestemmelsen. Konventionen hjemler dog ikke en ret til asyl.

Som det fremgår af pkt. 2.4.2, forudsættes det, at de lande, der er omfattet af Dublinforordningen, som udgangspunkt er sikre lande, hvortil der kan ske afvisning af asylansøgere. Der henvises endvidere til det ovenfor under pkt. 2.5.1 anførte.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv.

Retten til et familieliv omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et fami-liemedlem opholdstilladelse. Den Europæiske Menneskeret-tighedskonventions artikel 8 indebærer ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier efter be-stemmelsen ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Ved politiets afvisning af en asylansøger på grænsen efter den foreslåede ordning skal der ikke foretages en vurdering af asylansøgerens personlige forhold, herunder eventuel familie i Danmark. Afvisningen medfører dog ikke, at udlændingen meddeles indrejseforbud, og afvisningen er dermed ikke til hinder for, at udlændingen senere meddeles familiesammenføring, hvis kravene hertil er opfyldt.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 13 skal enhver, hvis rettigheder og friheder efter denne konvention er blevet krænket, have adgang til effektive retsmidler.

Kravet om effektive retsmidler er ikke et specifikt krav om adgang til domstolsprøvelse, men et krav om adgang til et organ, som har de fornødne beføjelser og retssikkerhedsgarantier til at foretage en reel materiel og processuel efterprøvelse af den trufne afgørelse og af, om klagerens rettigheder er blevet tilsidesat.

Politiets afgørelse om afvisning meddeles efter den foreslåede ordning udlændingen skriftligt. Afgørelsen kan påklages til Udlændingenævnet. Der henvises i den forbindelse til pkt. 2.4.4 og 2.4.5.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

2.5.3. FN's Børnekonvention

FN's Børnekonvention indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder.

Efter Børnekonventions artikel 3 skal barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende barnet komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Barnets tarv vil som udgangspunkt ikke gå forud for Danmarks ret til at regulere indvandringen. Er et barn efterladt uden sine forældres eller en anden primær omsorgspersons beskyttelse i et fremmed land (uledsagede mindreårige), har barnets tarv dog forrang i en eventuel konflikt mellem barnets tarv og statens interesse i at kontrollere indvandringen.

Efter Børnekonventions artikel 9 skal staten sikre, at barnet ikke adskilles fra sine forældre mod deres vilje, ligesom bestemmelsen forpligter staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten. Forpligtelsen er ikke afhængig af, om barnet eller et af barnets familiemedlemmer er meddelt en opholdstilladelse i Danmark.

En udlænding vil således efter forslaget som udgangspunkt f.eks. ikke kunne afvises ved grænsen, hvis afvisningen de facto vil fastholde en adskillelse af en mindreårig udlænding fra sin nærmeste familie.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning er i overensstemmelse med Børnekonventionen.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Indførelsen af lovhjemlen om mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen vil isoleret set ikke have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative kon-sekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Danmark er tilknyttet Dublinsamarbejdet på mellemstatsligt grundlag via en parallelaftale mellem EU og Danmark om både Dublinforordningen og Eurodac-forordningen, jf. 2006/188/EF Rådets afgørelse af 21. februar 2006 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsborger i en af medlemsstaterne, og Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark.

Det er en forudsætning for aktiveringen af nødbremsen, at der foreligger en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet formelt set stadig fungerer, men hvor samarbejdet efter den danske regerings opfattelse i realiteten er holdt op med at fungere, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering ikke længere kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

I den almindelige folkeret er det anerkendt, at der gælder en klausul, hvorefter en folkeretlig aftale kan bringes til ophør uanset grundprincippet om aftalers bindende kraft. Det følger heraf, at enhver aftale anses for indgået med det forbehold, at omstændighederne ikke forandrer sig væsentligt, således at aftalens opfyldelse bliver til alvorlig skade for parten. Hvis der er tale om forandringer, der indebærer, at uforandret opfyldelsespligt alvorligt ville true statens eksistens eller velfærd, vil aftalen kunne tilsidesættes ud fra almindelige nødretsgrundsætninger. Der henvises til beskrivelsen af den såkaldte clausula rebus sic stantibus i "Folkeret" af Claus Gulmann m.fl., Jurist- og Økonomforbundets Forlag 1995, s. 68-69.

Det er således muligt folkeretligt i ekstraordinære situationer at påberåbe sig reglerne om fundamentalt ændrede omstændigheder. I overensstemmelse hermed vil den foreslåede nødbremse alene kunne anvendes i en sådan situation.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 19. januar 2017 til den 17. februar 2017 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F Sømændene, A. P. Møller - Mærsk A/S, Abildskou A/S, Advokatrådet, Air Greenland A/S, Alba Turist ApS, Amnesti Nu, Amnesty International, Arriva Dan- mark ApS, Assuranceforeningen SKULD, Asylret, Atlantic Airways, BARD – Board of Airline Representatives in Denmark, Bedsteforældre for Asyl, Besa Trans, Billund Lufthavn, Brancheforeningen Dansk Kollektiv Trafik, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danish Air Transport, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dan- marks Skibskredit A/S, Danmarks Skibsmæglerforening, Danpilot, Dansk Arbejds- giverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Industri, Dansk Luftfart, Dansk Metals Maritime Afdeling, Dansk Rib Charter Branche- forening, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Tog, Dansk Transport og Logistik, Dansk Turistfart ApS, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Advokater, Danske Bus- vognmænd, Danske Færger, Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Havnevirksomheder, Danske Regioner, Danske Speditører, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki- Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det Centrale Handicapråd, Det Danske Spejderkorps, DI Transport, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, DSB, DSI, DUI-LEG og Virke, Egons Turist & Minibusser A/S, Erhvervsflyvningens Sammenslutning, Espergærde Turist ApS, Eurolines Scandinavia ApS, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Fiskeriets Arbejdsmiljøråd, Fiskernes Forbund, Flygtninge Under Jorden, Flygtningenævnet, FOA - Fag og Arbejde, Focus Advokater, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Rejsearrangører i Danmark, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Foreningen for Grønlandske Børn, Forsikring & Pension, Fredsfonden, Funktionærernes & Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Landsstyre, Gorrissen Federspiel, Gråhundbus, Handels, Transport og Serviceerhvervene, HK Service, HK/Danmark, HORESTA, ICORN, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer-

rådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Transport Danmark, Jet Time, John's Turist og Minibus ApS, Karup Lufthavn, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Kromann Reumert, Københavns Lufthavne A/S, Landsfor-eningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af For-svarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen i Danmark, Maskinmestre-nes Forening, Mellemfolkeligt Samvirke, NeptunBus, North Sea Operators Committee Denmark, Naalakkersuisut (Grøn-lands Selvstyre), Offentlige Ansattes Organisationer, OM-EP, Politiforbundet, Primera Air Scandinavia, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Sammenslutningen af Mindre Erhvervsfartøjer, Samtlige byretter, SAS Head Office, Småøernes Færgeselskaber, SOS mod Racisme, Sydtrafik, Sø- og Handelsretten, Søfartens Arbejdsmiljøråd, Søfartens Ledere, Søfartsraadet, Sønderborg Lufthavn, Søværnets Operative Kommando, Top Tourist ApS, Træskibs Sammenslutningen, Udlændingenævnet, Udlændingestyrelsen, Ungdommens Røde Kors, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, UNICEF Danmark, Ægteskab Uden Grænser, Aalborg Lufthavn og Aarhus Lufthavn.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Indførelsen af lovhjemlen om mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen vil isoleret set ikke have økonomiske konsekvenser for det offentlige.	Indførelsen af lovhjemlen om mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen vil isoleret set ikke have økonomiske konsekvenser for det offentlige.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Indførelsen af lovhjemlen om mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen vil isoleret set ikke have administrative konsekvenser for det offentlige.	Indførelsen af lovhjemlen om mulighed for i en krisesituation at afvise asylansøgere ved grænsen vil isoleret set ikke have administrative konsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget vurderes til at være i overensstemmelse med EU-retten. Der henvises til pkt. 7.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

§ 1

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 28 kan udlændinge i visse tilfælde afvises ved grænsen til Danmark. Udlændinge, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (asyl), kan dog som udgangspunkt ikke umiddelbart afvises ved grænsen, idet Danmark efter Dublinforordningen skal give asylansøgere adgang til landet, mens udlændingemyndighederne vurderer, hvilket land der efter Dublinforordningen er ansvarligt for at behandle asylansøgningen.

Det foreslås med § 28, stk. 7, 1. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Det er efter forslaget en betingelse, at nødbremsen alene aktiveres i særlige tilfælde. Det vil således være en forudsætning for udlændinge- og integrationsministerens beslutning om at aktivere nødbremsen, at der foreligger en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet formelt set stadig fungerer, men hvor samarbejdet efter den danske regerings opfattelse i realiteten er holdt op med at fungere, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering ikke længere kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

En effektiv overholdelse af medlemsstaternes forpligtelser er en forudsætning for, at Dublinsamarbejdet i praksis kan fungere efter hensigten. Hvis flere medlemsstater ikke lever op til deres forpligtelser efter Dublinforordningen, f.eks. ved ikke at foretage registrering i Eurodac-systemet af asylansøgere eller ved ikke at acceptere at tilbagetage udlændinge i medfør af Dublinreglerne, sætter det hele Dublinsystemet og de andre medlemsstater under pres. Det gør sig navnlig gældende, hvis der er tale om medlemsstater med ydre grænser og medlemsstater med store migrationsstrømme. Det kan i sidste ende føre til, at Dublinsamarbejdet reelt må anses for at være brudt sammen.

Det vil bero på en konkret vurdering af en række omstændigheder, om Dublinsamarbejdet kan anses for ophørt med at fungere, således at nødbremsen kan aktiveres.

Bemyndigelsen for udlændinge- og integrationsministeren til at aktivere ordningen om afvisning af asylansøgere på grænsen vil på den ene side i hvert fald kunne udnyttes i en situation, hvor samtlige lande er ophørt med at overholde Dublinprocedurerne. Bemyndigelsen vil derimod på den anden side ikke kunne udnyttes, hvis der f.eks. er tale om, at enkelte lande ikke lever op til deres forpligtelser efter forordningen.

Det er vanskeligt nærmere at angive, hvor mange lande der ikke længere skal overholde Dublinprocedurerne, før det er muligt at anvende nødbremsen. Ved vurderingen vil det have betydning, hvordan migrationsstrømmene bevæger sig i forhold til de lande, som ikke længere overholder procedurerne.

Det bemærkes, at der ikke eksisterer en fast procedure, hvor f.eks. Europa-Kommissionen vil være forpligtet til at konstatere, om Dublinsamarbejdet er ophørt med at fungere. Ligeledes er der ikke i øvrigt efter EU-retten en formel procedure om aktivering af foranstaltninger i tilfælde af Dublinsamarbejdets sammenbrud.

Det vil imidlertid, inden udlændinge- og integrationsministeren beslutter at aktivere nødbremsen, være relevant at tage kontakt til øvrige Dublinlande samt Europa-Kommissionen i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt Dublinsamarbejdet reelt er ophørt med at fungere. Det vil dog alene være regeringens beslutning, om nødbremsen kan og skal aktiveres.

Efter lovforslaget vil der alene kunne ske afvisning ved indrejse fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Der lægges med lovforslaget op til, at en udlænding skal være standset eller pågrebet i umiddelbar forbindelse med indrejsen til Danmark. Afvisning vil efter forslaget kunne finde sted ved en udlændings forsøg på at passere en dansk luft-, sø- eller landegrænse direkte fra et andet land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Det bemærkes i den forbindelse, at det med lovforslaget forudsættes, at der kan ske afvisning af asylansøgere til lande omfattet af Dublinforordningen, der som udgangspunkt er at sidestille med sikre tredjelande.

Efter praksis kan et land anses som et sikkert tredjeland, hvis det vurderes, at betingelserne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt. Som det fremgår af pkt. 2.1.5.2, må udsendelse efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, for behandlingen af en afgørelse om afvisning efter den foreslåede bestemmelse i stk. 7 skal vurdere, om betingel-

3. og 4. pkt., af en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl) kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer Flygtningekonventionen, hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure, og hvor udlændingen ikke vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land (refoulement).

Det bemærkes i den forbindelse, som det fremgår af pkt. 2.1.5.2, at vurderingen af, om der foreligger en risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, skal foretages på baggrund af en generel vurdering af det pågældende tredjelands overholdelse af principperne i bl.a. artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol og FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

serne i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt.

Flygtningenævnet skal således efter forslaget foretage en generel vurdering af, om et land omfattet af Dublinforordningen i en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet i realiteten er holdt op med at fungere, er at sidestille med et sikkert tredjeland.

Det bemærkes i den forbindelse, at Flygtningenævnet er et fagkyndigt organ, der behandler klager vedrørende asylrelaterede afgørelser, heriblandt særligt klager over afslag på asyl samt afgørelser om overførsel til et andet EU-land efter Dublinforordningen. Flygtningenævnet besidder således en særlig ekspertise på det asylretlige område, herunder viden om de enkelte landes asylforhold og procedurer, og vil på den baggrund kunne udarbejde en asylfaglig vurdering af forholdene i det enkelte land.

Det forudsættes med lovforslaget, at Flygtningenævnet foretager en generel vurdering af forholdene i det enkelte land og på den baggrund ud fra en generel betragtning vurderer, om betingelserne i § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt, og om det pågældende land således er at sidestille med et sikkert tredjeland.

Der lægges med lovforslaget op til, at Flygtningenævnets vurdering skal lægges til grund ved afgørelsen af, om en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen.

Det er herudover efter forslaget en forudsætning for at kun-ne afvise en udlænding ved grænsen, at Danmark i øvrigt overholder sine internationale forpligtelser i den forbindelse.

Det foreslås med § 28, stk. 7, 2. pkt., at en beslutning om at aktivere nødbremsen i første omgang kan træffes for en periode på op til 4 uger.

Der lægges således med lovforslaget op til, at udlændinge- og integrationsministerens beslutning om, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen, alene skal gælde for en midlertidig og kortere periode.

Det foreslås endvidere med § 28, stk. 7, 2. pkt., at beslutningen kan forlænges for en periode på op til 4 uger ad gangen. Der er efter forslaget således ingen øvre grænse for, hvor længe nødbremsen kan være aktiveret.

Det er imidlertid en forudsætning for forlængelse af beslutningen, at der fortsat vurderes at foreligge en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet efter den danske regerings opfattelse fortsat ikke fungerer, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering fortsat ikke kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

Det bemærkes, at det forudsættes med lovforslaget, at nødbremsen alene forbliver aktiveret i perioder, hvor der fortsat vurderes at foreligge en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet efter den danske regerings opfattelse fortsat ikke fungerer, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering fortsat ikke kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen. Det forudsættes således med lovforslaget, at beslutningen om at aktivere nødbremsen ophæves i en situation, hvor betingelserne for at aktivere nødbremsen ikke længere er til stede.

Det foreslås med § 28, stk. 7, 3. pkt., at udlændinge, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7, skal kunne afvises efter de almindelige afvisningsbestemmelser i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.1-2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter udlændingelovens § 48, 1. pkt., kan afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, træffes af vedkommende politidirektør.

Efter lovforslaget vil det – når nødbremsen er aktiveret – være politiet, der i de enkelte tilfælde træffer afgørelse om afvisning ved grænsen efter udlændingelovens almindelige regler.

Det foreslås således med lovforslaget, at politiet i udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., tillægges kompetence til efter den foreslåede regel i udlændingelovens § 28, stk. 7, at træffe afgørelse om afvisning ved grænsen.

En aktivering af nødbremsen vil således i praksis forudsætte, at der er grænsekontrol.

Flygtningenævnets vurdering efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 8, skal efter forslaget lægges til grund ved politiets afgørelse om afvisning ved grænsen.

Politiets afgørelse om afvisning meddeles udlændingen skriftligt. Dette kan ske ved anvendelsen af en standardformular om, at afvisning har fundet sted, samt efter hvilken bestemmelse i udlændingeloven afvisning er sket.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7, snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse.

Det foreslås med lovforslaget, at § 48 a, stk. 1, ikke finder anvendelse, hvis politiet efter den foreslåede bestemmelse i § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.

Forslaget er en ændring som konsekvens af, at politiet i tilfælde, hvor udlændinge- og integrationsministeren har besluttet at aktivere nødbremsen, kan afvise en udlænding, som påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl) ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen.

I tilfælde, hvor nødbremsen er aktiveret, og politiet i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, har afvist en udlænding ved indrejsen, træffer Udlændingestyrelsen således efter forslaget ikke afgørelse om bl.a. afvisning eller udvisning efter udlændingelovens § 48 a, 1. pkt., for så vidt angår en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 (asyl).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 5, kan Udlændingenævnet behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4.

Det foreslås med lovforslaget, at politiets afgørelse om afvisning efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, tillige kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 5.

En klage til Udlændingenævnet over politiets afgørelse om afvisning tillægges ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 48, 6. pkt. En udlænding, der afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet af Dublinforordningen, vil således ikke have mulighed for at indrejse og tage ophold i Danmark under klagesagens behandling.

En klage vil i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skulle være indgivet inden 8 uger efter, at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen.

Flygtningenævnets vurdering efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 8, skal efter forslaget lægges til grund ved Udlændingenævnets behandling af klagen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås med bestemmelsen, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Formålet hermed er at sikre, at nødbremsen, hvis det bliver nødvendigt, kan aktiveres dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering	*Lovforslaget*
	§ 1
	I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016, som ændret senest ved lov nr. 228 af 7. marts 2017, foretages følgende ændringer:
§ **28.** … Stk. 2-7. …	**1.** I *§ 28* indsættes efter stk. 6 som nye stykker: »*Stk. 7*. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at udlændinge, som påberåber sig at være omfattet af § 7, kan afvises ved indrejsen fra et land, som er omfattet Dublin-forordningen. Beslutningen træffes for en periode på op til 4 uger, som kan forlænges for en periode på op til 4 uger ad gangen. Afvisning efter 1. pkt. kan ske efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7. *Stk. 8*. Til brug for behandlingen af en afgørelse om afvisning efter stk. 7 vurderer Flygtningenævnet, om betingelserne i § 48 a, stk. 1, 3. og 4. pkt., er opfyldt. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.« Stk. 7 bliver herefter stk. 9.
§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 8 og 9, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 9, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge-,	**2.** I *§ 48, 1. pkt.,* ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.«

integrations- og boligministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til udlændinge-, integrations- og boligministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for udlændinge-, integrations- og boligministeren.

§ **48 a.** Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2-3. …

§ **52 b.** …

Stk. 2-4. …

Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. § 28, stk. 1-4.

Stk. 6. …

3. I *§ 48 a, stk. 1,* indsættes som *5. pkt.*:

»1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.«

4. I *§ 52 b, stk. 5,* ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt.«

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Appendix F

FOLKETINGET

Lovforslag nr. **L 180** Folketinget 2017-18

Fremsat den 14. marts 2018 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.)

(Ophævelse af revisionsbestemmelse)

§ 1

I lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) foretages følgende ændring:

1. *§ 3* ophæves.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2018.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Udlændinge- og Integrationsmin., j.nr. 2017-5995

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedindhold
   2.1. Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge
      2.1.1. Gældende ret
      2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
   2.2. Meddelelse af opholdstilladelse
      2.2.1. Gældende ret
      2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
   2.3. Klage over statusvalg
      2.3.1. Gældende ret
      2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
   2.4. Inddragelse af opholdstilladelse for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark
      2.4.1. Gældende ret
      2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
   2.5. Familiesammenføring
      2.5.1. Gældende ret
      2.5.1.1. Højesterets dom af 6. november 2017 i en konkret sag om udskydelse af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus
      2.5.1.2. Myndighedernes evaluering af ordningen om udskydelse af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus
      2.5.1.3. Den faktiske udvikling i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark
      2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
5. Administrative konsekvenser for borgere
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer mv.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

I løbet af 2014 skete der en markant stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark, ikke mindst fra Syrien. En del af disse ansøgere kom fra områder, hvor der på grund af konflikten i landet foregik ekstreme og vilkårlige overgreb på civile, og de havde som følge heraf krav på beskyttelse efter artikel 3 (forbud mod tortur mv.) i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK).

Med lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) blev der indført en mulighed for at give midlertidig beskyttelse til udlændinge, hvis behov for beskyttelse har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet i forbindelse med en væbnet konflikt eller lignende. Bestemmelsen om en sådan midlertidig beskyttelsesstatus findes i udlændingelovens § 7, stk. 3. Der var ikke med lovændringen tale om en udvidelse af adgangen til at opnå asyl i Danmark. Derimod betød de nye regler bl.a., at myndighederne hvert år – i de første tre år – skulle tage stilling til, om der fortsat er et beskyttelsesbehov. Dette har skabt øget mulighed for at sende personer, der ikke længere har et beskyttelsesbehov, tilbage til deres hjemlande.

Med lovændringen blev det desuden fastsat, at udlændinge, som omfattes af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus, gives en opholdstilladelse for højst 1 år og efter 3 år i op til 2 år ad gangen. I forbindelse med behandlingen af en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen foretages en fornyet vurdering af, om der på baggrund af de aktuelle oplysninger om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er grundlag for at yde beskyttelse.

Endelig blev det fastsat, at udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter disse regler, alene som udgangspunkt havde adgang til familiesammenføring, hvis den midlertidige opholdstilladelse efter 1 år blev forlænget. Med lov nr. 102 af 3. februar 2016 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.) blev adgangen til familiesammenføring til udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus udskudt yderligere, således at perioden, hvori udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus som udgangspunkt ikke har ret til familiesammenføring, blev forlænget fra 1 til 3 år.

Lov nr. 153 af 18. februar 2015 trådte i kraft den 20. februar 2015 og gælder for asylansøgninger indgivet fra den 14. november 2014.

Ifølge lovens § 3 skal der fremsættes forslag om revision af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus i folketingsåret 2017-2018. Det fremgår af bemærkningerne til lovens § 3, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 72, side 23, at der forud for forslaget til revision af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus skal ske en evaluering af ordningen.

Til brug for udarbejdelse af evalueringen har Udlændinge- og Integrationsministeriet anmodet relevante myndigheder og organisationer mv. om at udtale sig om deres praktiske erfaringer med reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

På baggrund af de indkomne udtalelser har Udlændinge- og Integrationsministeriet udarbejdet en evaluering af reglerne om en midlertidig beskyttelsesstatus, som er blevet sendt til Folketinget sammen med nærværende lovforslag. Som det fremgår af evalueringen, er det på baggrund af de indkomne udtalelser ministeriets opfattelse, at reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, fungerer efter den tiltænkte hensigt.

Formålet med dette lovforslag er derfor at ophæve revisionsbestemmelsen i § 3 i lov nr. 153 af 18. februar 2015.

2. Lovforslagets hovedindhold

2.1. Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge

2.1.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (konventionsstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (beskyttelsesstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, 1. pkt., gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i de tilfælde, der er omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus). En ansøgning herom anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge blev indført ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt af-visning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansø-geren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.).

Formålet med at indføre en ny, midlertidig beskyttelsesstatus til udlændinge, hvis behov for beskyttelse har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet i forbindelse med en væbnet konflikt eller lignende, var ikke at udvide adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark, men i stedet at give mulighed for, at denne gruppe af udlændinge lettere kan sendes tilbage til deres hjemland, når de værste uroligheder er overstået. Indførelsen af en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge vedrører ikke flygtninge omfattet af flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller udlændinge med beskyttelsesstatus i henhold til § 7, stk. 2, hvor der foreligger særlige individuelle omstændigheder, der begrunder en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I bemærkningerne til lov nr. 153 af 18. februar 2015, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 72, side 7, er bl.a. anført, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke udvider adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark. Det vil også fremover være en forudsætning for at opnå opholdstilladelse, at udlændingen enten er omfattet af flygtningekonventionen eller har krav på beskyttelse efter de andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder som følge af en reel risiko for overgreb i henhold til EMRK's artikel 3.

Det fremgår tillige af bemærkningerne, at afgrænsningen af, om en person fremover omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), vil bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

Ifølge bemærkningerne vil udgangspunktet fortsat være, at en generel voldstilstand og den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Kun i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området, vil udgangspunktet kunne fraviges. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på, om parterne i konflikten anvender metoder eller taktikker for krigsførelse, som øger risikoen for civile tab eller er direkte rettet mod civile, om anvendelsen af sådanne metoder eller taktikker er udbredt blandt parterne i konflikten, om kampene er geografisk afgrænset eller udbredte, og antallet af dræbte civile, sårede og fordrevne som følge af kampene.

Herudover fremgår det af bemærkningerne til loven, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 72, side 7, at udlændinge, som meddeles midlertidig beskyttelsesstatus, er omfattet af integrationslovens personkreds, jf. integrationslovens § 2, stk. 2. Det indebærer bl.a., at de pågældende er omfattet af reglerne om boligplacering, jf. lovens kapitel 3, og reglerne om integrationsindsats for nyankommne flygtninge, jf. lovens kapitel 3 a og 4. Desuden fremgår det, at de pågældende udlændinge er omfattet af repatrieringslovens personkreds, jf. repatrieringslovens § 3, og dermed kan søge om hjælp til repatriering efter denne ordning.

2.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det fremgår af afsnit 2.2.1 i evalueringen af reglerne om en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, at udlændingemyndighederne siden reglernes ikrafttræden den 20. februar 2015 og frem til den 31. juli 2017 har meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 3, til i alt 4.039 personer fra Syrien (syri-

ske statsborgere og statsløse fra Syrien). Herudover har udlændingemyndighederne meddelt midlertidig beskyttelsesstatus til 24 personer fra Somalia samt 4 mindreårige børn fra Irak og 2 mindreårige børn fra Yemen, der alle var medfølgende til en mor fra Syrien.

Endvidere fremgår det af tabel 2 i evalueringen, der viser fordelingen af opholdstilladelser til syriske statsborgere på baggrund af køn, at kvinder udgør 43 % (1.481 opholdstilladelser) af de udlændinge, der er blevet meddelt midlertidig beskyttelse, medfølgende børn udgør 37 % (1.296 opholdstilladelser), mænd udgør 13 % (463 opholdstilladelser), og de resterende 7 % (225 opholdstilladelser) omfatter uledsagede mindreårige børn.

Desuden fremgår det af tabel 4 i evalueringen, at antallet af opholdstilladelser meddelt efter § 7, stk. 3, til personer fra Syrien med en forudgående opholdstilladelse på andet grundlag (typisk familiesammenføring), er steget fra 1 % i 2014 til 61 % i 2017 (januar-juli), hvorimod der er sket et fald i antallet af tilladelser meddelt efter § 7, stk. 3, til personer uden en forudgående opholdstilladelse på andet grundlag fra 99 % i 2014 til 39 % i 2017 (januar-juli).

Herudover fremgår det af tabel 3 i evalueringen, at antallet af opholdstilladelser meddelt efter § 7, stk. 3, til personer fra Syrien er steget fra 28 % i 2014 til 72 % i 2017, hvilket kan hænge sammen med, at der er sket en ændring i ansøgersammensætningen. I 2014 og 2015 var det således overvejende enlige mænd, der søgte om asyl i Danmark – hvoraf en stor andel gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 – mens det siden udgangen af 2015 i højere grad har været familier og enlige kvinder med børn, der har søgt asyl. Dette hænger bl.a. sammen med stigningen i antallet af asylansøgninger indgivet af personer, som allerede har et andet opholdsgrundlag her i landet (typisk familiesammenføring), jf. tabel 4.

Udlændinge- og Integrationsministeriet konstaterer, at reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i overvejende grad har fundet anvendelse i forhold til personer fra Syrien og i mindre omfang personer fra Somalia.

I den forbindelse bemærkes det, at grundlaget for at indføre reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, bl.a. var, at de hidtidige regler ikke tog tilstrækkelig højde for, at nogle udlændinges behov for beskyttelse skyldes en særlig alvorlig generel situation, som efter omstændighederne vil kunne ændre sig over kort tid. Formålet med indførelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus var således at tilpasse beskyttelsesbehovet for denne gruppe af udlændinge, således at de lettere kan sendes tilbage til deres hjemland, når situationen i hjemlandet muliggør dette. Det er således et grundlæggende princip for beskyttelsesstatus, at beskyttelsen ophører, når der ikke længere er behov herfor.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker endvidere, at det er vigtigt at ramme den rigtige balance mellem på den ene side at yde beskyttelse til de mennesker, som har behov herfor, og på den anden side at begrænse tilstrømningen til og antallet af flygtninge og migranter i Danmark og sikre en velfungerende integration. I den forbindelse bemærkes det, at antallet af flygtninge og familiesammenførte har betydning for, om kommunerne kan følge med i forhold til integrationsopgaverne, således at integrationen kan lykkes her i landet.

Det er på denne baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, fungerer efter hensigten.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor ikke, at der bør ske ændringer eller præciseringer af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, som vedtaget ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.), eller de øvrige regler og love, der måtte have betydning for anvendelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

2.2. Meddelelse af opholdstilladelse

2.2.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter bl.a. § 7 med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Efter udlændingelovens § 12 fastsætter udlændinge- og integrationsministeren nærmere regler om opholdstilladelser efter bl.a. § 7, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

I medfør heraf er det i udlændingebekendtgørelsens § 15, stk. 3, fastsat, at opholdstilladelse efter bl.a. udlændingelovens § 7, stk. 3, gives med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

Det fremgår endvidere af udlændingebekendtgørelsens § 16, stk. 1, 3. pkt., at en tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives for højst 1 år og efter 3 år for højst 2 år ad gangen.

En tidsbegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan således i første omgang forlænges med 1 år efter det 1. og 2. år og herefter med 2 år. I forbindelse med sådanne forlængelser vil det blive vurderet, om de generelle forhold fortsat er af en sådan karakter, at udlændingen har behov for beskyttelse. Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen løbende følger udviklingen i de lande, hvorfra Danmark har modtaget eller aktuelt modtager ud-

lændinge, der er meddelt eller – henset til situationen i hjemlandet – eventuelt vil skulle meddeles midlertidig beskyttelse efter bestemmelsen i § 7, stk. 3. Dette gælder navnlig lande, hvorfra der kommer et større antal asylansøgere til Danmark.

For så vidt angår forlængelse af en opholdstilladelse har det betydning for en udlændings retsstilling, hvorvidt opholdstilladelsen er meddelt med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19. Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold vurderer udlændingemyndighederne således som ved afgørelser om inddragelse af en opholdstilladelse også de hensyn, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 7.

For udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold skal der derimod ved hver ansøgning om forlængelse af opholdstilladelsen foretages en fornyet vurdering af, om der på baggrund af de aktuelle oplysninger om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er grundlag for at yde beskyttelse. Beskyttelsen mod inddragelse efter udlændingelovens § 26, stk. 1, finder således ikke anvendelse ved afgørelsen om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Af bemærkningerne til lov nr. 153 af 18. februar 2015, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 72, side 8ff, er der om vurderingen af, hvorvidt der skal ske forlængelse af en opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, meddelt med henblik på midlertidigt ophold anført, at en midlertidig opholdstilladelse meddelt efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, dog omvendt ikke skal medføre, at udlændingen skal leve i permanent uvished om sin status. Hvis beskyttelsesbehovet viser sig at være langvarigt, vil udlændingen – li-gesom efter de gældende regler – efter 5 eller 8 år kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Det fremgår tillige af bemærkningerne at, en midlertidig opholdstilladelse meddelt efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke vil skulle forlænges, hvis de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, ikke længere kan begrunde beskyttelse. Der skal med andre ord foretages en fornyet vurdering af, om der på baggrund af de aktuelle oplysninger om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er grundlag for at yde beskyttelse.

Det fremgår desuden af bemærkningerne, at spørgsmålet om forlængelse af en opholdstilladelse endvidere vil skulle afgøres under inddragelse af relevant praksis fra EMD. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere er grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne lægges vægt på en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig.

I forbindelse med meddelelse af midlertidig beskyttelsesstatus skal udlændingemyndighederne vejlede om de begrænsninger i adgangen til familiesammenføring, der følger af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingemyndighederne skal således i alle tilfælde, hvor der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, vejlede om mulighederne for familiesammenføring, herunder om mulighederne for familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, inden den tidsbegrænsede opholdstilladelse eventuelt forlænges efter 3 år. Vejledningen vil så vidt muligt skulle ske på et sprog, som udlændingen forstår, jf. pkt. 2.2.1 i lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 87, side 12.

Herudover fremgår det af side 6 i den kommenterede høringsoversigt til lov nr. 153 af 18. februar 2015, jf. Folketingstidende 2014-2015, A, L 72, at der i forbindelse med forlængelse af en midlertidig opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, anvendes en procedure, hvor Udlændingestyrelsen ved opholdstilladelsens udløb af egen drift meddeler forlængelse, hvis grundlaget fortsat er til stede. Det vil således ikke være nødvendigt, at udlændingen selv indgiver ansøgning om ny midlertidig opholdstilladelse.

2.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det fremgår af afsnit 2.2.3 i evalueringen af reglerne om en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, at der ikke er meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 3, til personer fra Somalia siden april 2016, idet det vurderes, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia ikke længere i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Endvidere fremgår det af afsnit 2.4 i evalueringen, at Udlændingestyrelsen i perioden fra den 20. februar 2015 og til den 31. juli 2017 har meddelt i alt 2.831 tidsbegrænsede forlængelser af tilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 3, heraf 999 i 2016 og 1.832 i første halvdel af 2017. Det bemærkes hertil, at en person kan være meddelt flere forlængelser af sin opholdstilladelse inden for perioden.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at det er væsentligt, at en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeles tidsbegrænset og med henblik på midlertidigt ophold, og at opholdstilladelsens længde af-

spejler beskyttelsens midlertidige karakter. Indførelsen af midlertidig beskyttelsesstatus har konkret betydet, at udlændingemyndighederne nu oftere skal tage stilling til, om den enkelte flygtning fortsat har behov for beskyttelse i Danmark, eller om tiden er inde til, at vedkommende vender hjem igen til hjemlandet.

Hvis der således er sket en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, vil en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke kunne få opholdstilladelsen forlænget, men vil skulle udrejse til sit hjemland eller tidligere opholdsland, uanset tilknytningen her til landet. Dette er i overensstemmelse med formålet med reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at reglerne om meddelelse og forlængelse af den midlertidige beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, fungerer efter hensigten.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor ikke, at der bør ske ændringer eller præciseringer af reglerne om meddelelse og forlængelse af en midlertidig opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, som vedtaget ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.), eller de øvrige love, der måtte have betydning for anvendelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

2.3. Klage over statusvalg

2.3.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, 2. pkt., anses en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, også som en ansøgning om opholdstilladelse med konventionsstatus efter § 7, stk. 1, og beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 2.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, men hvor ud-lændingen mener sig omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, kan sty-relsens afgørelse påklages til Flygtningenævnet (statusæn-dringssager).

2.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det fremgår af tabel 5 i evalueringen af bestemmelserne om en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, at Flygtningenævnet i perioden fra juli 2015 til og med den 7. august 2017 har truffet afgørelser i 219 sager, hvor en person, der af Udlæn-dingestyrelsen er blevet meddelt opholdstilladelse efter ud-lændingelovens § 7, stk. 3, har nedlagt påstand om statusæn-dring. Flygtningenævnet har i 168 sager (76,7 %) stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, mens nævnet har omgjort 46 sager (21 %) samt hjemvist 5 sager (2,3 %) til Udlændin-gestyrelsen.

En udlænding, der meddeles midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, modtager vejledning om klage over statusvalg i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdstilladelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at det er en forholdsvis lille andel af de personer, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som har indgivet klage over statusvalg til Flygtningenævnet. Antallet af klager skal således ses i forhold til, at Udlændingestyrelsen har meddelt midlertidig beskyttelsesstatus til i alt 4.069 personer, jf. tabel 1 i evalueringen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker endvidere, at det ved indførelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus var forventet, at Flygtningenævnet som afledt konsekvens ville modtage et større antal klager over statusvalg end tidligere.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker herudover, at formålet med klageadgangen i forhold til statusvalg er at sikre, at udlændinge, der er meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, har adgang til en fornyet prøvelse af, om der er tildelt korrekt status. Dette skal i øvrigt ses i sammenhæng med, at tildelingen af en midlertidig beskyttelsesstatus har betydning for udlændingen i forhold til forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse og pågældendes adgang til familiesammenføring.

På den baggrund er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at reglerne om klage over statusvalg fungerer efter hensigten.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at der ikke bør ske ændringer eller præciseringer af de gældende regler om klage over statusvalg, som vedtaget ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.), eller de øvrige love, der måtte have betydning for anvendelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

2.4. Inddragelse af opholdstilladelse for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus i Danmark

2.4.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter § 7 (eller § 8), og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 (eller § 8). Ved afgørelse om inddragelse efter bestemmelsen skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, 2. pkt.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er senest affattet ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.). Det fremgår bl.a. af bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 72, side 12, at det med indsættelsen af bestemmelsens 2. pkt. præciseres, at der skal tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen, og at der er væsentlig forskel på, hvilke betingelser der skal stilles for inddragelse alt afhængig af, om der er tale om konventionsflygtninge (§ 7, stk. 1), udlændinge med beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 2) eller udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 3).

Konventionsflygtninge er omfattet af Flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal for disses vedkommende administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus. Ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1, hvor inddragelse overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet, skal der på denne baggrund tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages.

Udlændinge med beskyttelsesstatus og midlertidig beskyttelsesstatus er derimod ikke omfattet af Flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. Dette er også forudsat i bemærkningerne til lov nr. 572 af 31. maj 2010, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 188, side 46.

Af bemærkningerne til lov nr. 153 af 18. februar 2015, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 72 side 12, fremgår herudover, at der for udlændinge med beskyttelsesstatus og midlertidig beskyttelsesstatus skal foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i Danmark i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK's artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til loven, at i situationer, hvor spørgsmålet om inddragelse af opholdstilladelsen opstår som følge af en forbedring af de generelle forhold i hjemlandet, kan der efter omstændighederne træffes afgørelse om inddragelse, uanset at forholdene – trods forbedringerne − fortsat er alvorlige og må betegnes som skrøbelige og uforudsigelige. Inddragelse vil dog kræve, at ændringerne ikke må antages at være af helt midlertidig karakter.

Dette skal ses i lyset af sagen K. A. B. mod Sverige af 5. september 2013, hvor Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) fandt, at menneskerettigheds- og sikkerhedssituationen i Mogadishu nu havde udviklet sig på en så-dan måde, at der ikke længere var grund til at antage, at en-hver i byen ville være i reel risiko for at blive udsat for over-greb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse. Dette uanset, at situation fortsat var alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig. Ved vurderingen lagde EMD navnlig vægt på, at den militante gruppe al-Shabaab ikke længere kontrollerede byen, at byen ikke længere var frontlinje eller udsat for bombardementer, og at antallet af civile ofre var faldet, jf. præmis 91.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages,

1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1 (fare for statens sikkerhed mv.), ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2 og stk. 5 (strafbare forhold mv.), ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter bl.a. § 7 rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. bl.a. § 7.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, kan en opholdstilladelse inddrages efter stk. 2, nr. 4, indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Ved afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 4, skal det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4. Således omfatter bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, de situationer, hvor forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Endvidere omfatter bestemmelsen i § 19, stk. 2, nr. 4, de tilfælde, hvor en flygtning rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 3, blev præciseret ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), hvorefter ferierejser, forretningsrejser og lignende kortvarige ophold i hjemlandet i fraværet af bevis for det modsatte skal anses som grundlag for at inddrage en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4.

Det fremgår bl.a. af bemærkningerne til lov nr. 102 af 3. februar 2016, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 87, side 26, at formodningen for, at der skal ske inddragelse af opholdstilladelse, kan afkræftes, hvis flygtningen i forbindelse med behandlingen af inddragelsessagen kan dokumentere, at der lå ganske særlige omstændigheder til grund for tilbagerejsen, f.eks. fordi et enkeltstående besøg var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. Endvidere vil flygtninge stadigvæk have mulighed for at rejse tilbage til hjemlandet for at undersøge mulighederne for repatriering.

Det forudsættes, at der ved afgørelse om eventuel inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter bl.a. udlændingelovens § 7 tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfattet af EMRK's artikel 3 og dennes 6. til-lægsprotokol eller artikel 3 i FN´s Torturkonvention. Disse bestemmelser er absolutte og gælder, uanset hvilken bestem-melse udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter.

Derudover forudsættes det, at inddragelse efter § 19, stk. 2, nr. 4, administreres i overensstemmelse med Flygtningekonventions regler om ophør af flygtningestatus og Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, herunder EMRK's artikel 8 om retten til privatliv og familieliv.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse.

Det fremgår af udlændingelovens § 26, stk. 1, at der skal tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af:

1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,

2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,

3) udlændingens tilknytning til herboende personer,

4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,

5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og

6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3, kan der for Flygtningenævnet bl.a. indbringes klager over inddragelse efter § 19 af en opholdstilladelse, der er givet efter bl.a. § 7.

2.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Det fremgår af afsnit 2.4.1 i evalueringen af reglerne om en midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, at Udlændingestyrelsen i august 2016 meddelte 24 personer fra Somalia, at deres midlertidige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke ville blive forlænget, idet Udlændingestyrelsen har vurderet, at de generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia ikke længere i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I den forbindelse behandler Udlændingestyrelsen aktuelt sagerne med henblik på afslag på forlængelse, og opholdstilladelserne inddrages således herved.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker, at det er et grundlæggende princip, at en udlændings ophold som flygtning her i landet bør ophøre, når der ikke længere er et beskyttelsesbehov. En opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeles tidsbegrænset og med henblik på midlertidigt ophold. Den midlertidige opholdstilladelse inddrages således, hvis de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udlændinge- og Integrationsministeriet bemærker i øvrigt, at der ved afgørelsen om eventuel inddragelse af opholdstilladelsen foretages en vurdering af, om der på baggrund af de aktuelle oplysninger om de generelle forhold fortsat er grundlag for at yde beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK's artikel 3 (forbud mod tortur mv.). Herudover foretages der en vurdering af, om inddragelsen må anses for at virke særligt belastende, herunder f.eks. på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at bestemmelserne om inddragelse af en midlertidig opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, fungerer efter hensigten.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor ikke, at der bør ske ændringer eller præciseringer af de gældende bestemmelser om inddragelse af en midlertidig opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, som vedtaget ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.), eller de øvrige love, der måtte have betydning for anvendelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

2.5. Familiesammenføring

2.5.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (ægtefællesammenføring) til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der

har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (familiesammenføring med børn) til et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens 9, stk. 1, nr. 3, litra d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (familiesammenføring med henblik på adoption m.v.) til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

I forhold til den omfattede personkreds indeholder udlændingelovens § 9, stk. 2-20 og 30, en række yderligere betingelser for familiesammenføring. Disse betingelser skal generelt ikke stilles, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Reglerne om udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus blev indført ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven. Ordningen indebar, at udlændinge, der meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som udgangspunkt alene havde adgang til familiesammenføring, hvis den midlertidige opholdstilladelse efter 1 år blev forlænget.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om lov om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.) blev adgangen til familiesammenføring til udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus udskudt yderligere, således at perioden, hvori udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus som udgangspunkt ikke har ret til familiesammenføring, blev forlænget fra 1 til 3 år. Udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus har således ikke ret til familiesammenføring inden for de første 3 år, medmindre særlige grunde taler derfor. Hvis den pågældende udlænding har krav på familiesammenføring efter Danmarks internatio-nale forpligtelser inden for de første 3 år, vil dette skulle meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor.

Det fremgår af bl.a. forarbejderne til bestemmelsen, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 3, i lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002 (FT 2001-02 (2. samling) tillæg A side 4016), at udlændingelovens § 9 c, stk. 1, navnlig skal anvendes, hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt EMRK artikel 8, er nødvendigt at tillade familiesammenføring, og dispensationsmulighederne i § 9 ikke kan finde anvendelse.

Ansøgninger om familiesammenføring til familiemedlemmer, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 9, skal således behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder bl.a. anvendelse, hvis en udlænding, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, har krav på familiesammenføring efter Danmarks internationale forpligtelser, inden den pågældende har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år. Dette gælder, uanset hvilken familiemæssig tilknytning der er tale om.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, omfatter endvidere ansøgninger om familiesammenføring i de tilfælde, hvor den herboende udlænding eller dennes familiemedlem når myndighedsalderen inden for de første 3 år af den herboende udlændings ophold her i landet. Spørgsmål om familiesammenføring i de nævnte tilfælde, når den herboende har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, og når udlændingen indgiver (ny) ansøgning om familiesammenføring, er således ikke reguleret i udlændingelovens § 9. Udlændingen vil derfor skulle opfylde de betingelser, som ved indgivelsen af den pågældende nye ansøgning om familiesammenføring er gældende for vedkommende. Ansøgningen skal derfor herunder vurderes i lyset af udlændingens alder på tidspunktet for indgivelsen af den pågældende nye ansøgning.

Udlændingemyndighederne er forpligtet til at efterleve Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, ved behandlingen af en sag om familiesammenføring og skal således i hver enkelt sag fortage en konkret og individu-el vurdering, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der vil således i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om der er krav på familiesammenføring, idet der vil kunne være særlige situationer, hvor hensynet til familiens enhed tilsiger, at der skal gives opholdstilladelse.

Dette gælder f.eks., hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I sådanne tilfælde kan et afslag på familiesammenføring være særligt indgribende allerede inden for de første tre år. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor FN's børnekonvention, herunder konventionens artikel 3, stk. 1, om hensynet til barnets tarv, kan ha-

ve betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser er nærmere beskrevet i forarbejderne til lov nr. 102 af 3. februar 2016, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 87, side 12, afsnit 2.2.2.

Hvis en udlænding, som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, indgiver ansøgning om familiesammenføring, inden vedkommendes opholdstilladelse eventuelt forlænges efter 3 år, skal udlændingemyndighederne af egen drift behandle ansøgningen efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen ikke ønsker, at ansøgningen behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Af forarbejderne til lov nr. 102 af 3. februar 2016, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 87, side 11, afsnit 2.2.1, fremgår, at indgives ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 mindre end 2 måneder før det tidspunkt, hvor udlændingen opfylder kravet om 3 års ophold i Dan-mark, afslås ansøgningen ikke under henvisning til, at kravet til længden af opholdet i Danmark endnu ikke er opfyldt. Som følge af Danmarks internationale forpligtelser behand-les ansøgningen i sådanne tilfælde derimod med henblik på, at sagen kan afgøres hurtigst muligt efter, at den pågældende har opholdt sig 3 år i landet, og der er truffet afgørelse i sag-en om forlængelse af den midlertidige opholdstilladelse ef-ter § 7, stk. 3.

Udlændingemyndighederne vejleder om de begrænsninger i adgangen til familiesammenføring, der følger af en opholdstilladelse efter § 7, stk. 3. Udlændingemyndighederne vejleder herunder i alle tilfælde, hvor der meddeles opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, om mulighederne for familiesammenføring, herunder om mulighederne for familiesammenføring efter § 9 c, stk. 1, inden den tidsbegrænsede opholdstilladelse eventuelt forlænges efter 3 år. Vejledningen vil så vidt muligt skulle ske på et sprog, som udlændingen forstår.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1, kan der for Udlændingenævnet indbringes klager over afslag på ansøgninger om opholdstilladelse bl.a. efter § 9, som Udlændingestyrelsen har truffet. Endvidere kan der for Udlændingenævnet indbringes klage over afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som Udlændingestyrelsen har truffet, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne efter § 52 b, stk. 1, nr. 2.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 3, kan der for Udlændingenævnet indbringes klager over afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter bl.a. § 9 og § 9 c, stk. 1, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9, stk. 30, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.

2.5.1.1. Højesterets dom af 6. november 2017 i en konkret sag om udskydelse af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus

Højesteret afsagde den 6. november 2017 dom i en konkret sag om udskydelse af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Sagen angik en afgørelse truffet af Udlændingenævnet den 16. september 2016. Ved afgørelsen havde en syrisk mand fået afslag på familiesammenføring i Danmark med sin ægtefælle, der fortsat var i Syrien. Manden havde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelse begrundet i de generelle forhold i hjemlandet.

Højesteret udtalte indledningsvis – navnlig med henvisning til forarbejderne til udlændingeloven – at begrænsningen i adgangen til familiesammenføring var begrundet i hensyn, der kunne varetages efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra forarbejderne fremhævede Højesteret, at reglerne blev indført på baggrund af konflikten i Syrien, som havde drevet millioner af mennesker på flugt, og som medførte en markant stigning i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark, at regeringen ønskede at påtage sig et fælles ansvar og sikre denne gruppe asylansøgere beskyttelse, så længe de havde behov herfor, men at Danmark ikke skulle tage så mange flygtninge, at det truede sammenhængskraften i landet, og at antallet af nytilkomne flygtninge har betydning for, om integrationen efterfølgende kan lykkes, og at det er nødvendigt at sikre den rigtige balance, så et godt og trygt samfund kan bevares.

Højesteret fastslog herefter, at selv om afslaget på familiesammenføring reelt indebar, at manden var forhindret i at leve sammen med sin ægtefælle, var hindringen kun midlertidig. Manden kunne således vende tilbage til Syrien ved en forbedring af de generelle forhold i landet, og hvis en sådan forbedring ikke skete, ville han som udgangspunkt efter tre år have ret til familiesammenføring med sin ægtefælle.

Højesteret lagde i tilknytning hertil til grund, at ansøgningen i givet fald som anført i lovens forarbejder vil blive behandlet med henblik på, at sagen kan afgøres hurtigst muligt efter, at han har opholdt sig tre år i landet, og der er truffet afgørelse om forlængelse af den midlertidige opholdstilladelse efter § 7, stk. 3.

Bl.a. med henvisning hertil vurderede Højesteret, at kravet om, at manden som udgangspunkt skulle have haft opholdstilladelse i Danmark i tre år, før han kunne få familiesammenføring med sin ægtefælle, lå inden for den skønsmargin, der tilkommer staten ved afvejningen af hensynet til hans familieliv over for hensynet til de samfundsmæssige interesser, som kan varetages efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8. Udlændingenævnets afgørelse var derfor ikke i strid med artikel 8.

Højesteret anførte, at det faldende antal asylansøgere i 2016 og 2017 ikke kunne føre til en anden vurdering. Højesteret

henviste herved til den revisionsklausul, som er knyttet til udlændingelovens bestemmelse om udskydelse af retten til familiesammenføring, og som indebærer, at der senest i folketingsåret 2017-18 skal fremsættes forslag om revision af loven. Denne revisionsklausul blev opretholdt ved lovændringen i februar 2016, hvor betingelsen om opholdstilladelse blev ændret til tre år. Højesteret henviste i den forbindelse til, at begrundelsen herfor ifølge forarbejderne var, at regeringen fandt, at den ekstraordinære situation med et meget højt antal asylansøgere og ansøgninger om familiesammenføring i Danmark havde nødvendiggjort den stramning af reglerne, som blev foreslået.

Højesteret fastslog i øvrigt, at Udlændingenævnets afgørelse heller ikke var i strid med forbuddet mod diskrimination i Menneskerettighedskonventionens artikel 14 sammenholdt med artikel 8.

2.5.1.2. Myndighedernes evaluering af ordningen om udskydelse af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus

Udlændinge- og Integrationsministeriet har til brug for udarbejdelsen af evalueringen anmodet myndigheder mv. om at udtale sig om deres praktiske erfaringer med bl.a. ordningen om udskydelse af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus.

Det fremgår af tabel 7 i evalueringen af reglerne om en midlertidig beskyttelses-status for visse udlændinge i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, at Udlændingestyrelsen i perioden fra den 20. februar 2015 til den 31. juli 2017 har mod-taget 1.420 ansøgninger om familiesammenføring, hvor der henvises til en familiemæssig tilknytning til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter § 7, stk. 3.

Som det fremgår af pkt. 2.5.1, behandler Udlændingestyrelsen af egen drift en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 til en herboende udlænding, der har haft midlertidig beskyttelsesstatus i mindre end de seneste 3 år, som en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, medmindre udlændingen ikke ønsker, at ansøgningen behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af tabel 8 i evalueringen, at Udlændingestyrelsen i perioden fra den 20. februar 2015 til den 31. juli 2017 har truffet afgørelse i 309 sager, hvor ægtefæller og børn har søgt om familiesammenføring til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og at styrelsen i 79 sager (ca. 25 %) meddelte en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, mens der blev givet afslag i 221 sager (ca. 72 %). De sidste 9 sager (ca. 3 %) blev afsluttet uden afgørelse.

Videre fremgår det af tabel 9 i evalueringen, at Udlændingestyrelsen i samme periode har truffet afgørelse i 171 sager, hvor forældre, søskende eller anden familie har søgt om familiesammenføring til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, og at styrelsen i 33 sager (ca. 20 %) meddelte en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, mens der blev givet afslag i 134 sager (ca. 78 %). De sidste 4 sager (ca. 2 %) blev afsluttet uden afgørelse.

Endelig fremgår det af tabel 10 i evalueringen, at Udlændingenævnet i perioden fra den 20. februar 2015 til den 22. oktober 2017 har truffet afgørelse i i alt 111 sager, hvor ægtefælle og mindreårige børn eller forældre og/eller søskende har søgt om familiesammenføring til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingenævnet har i 88 sager (ca. 79 %) stadfæstet et afslag på opholdstilladelse fra Udlændingestyrelsen, mens Udlændingenævnet i 5 sager (ca. 5 %) har omgjort et afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet har derudover i 10 sager (ca. 9 %) hjemvist sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I de sidste 8 sager (ca. 7 %) har Udlændingenævnet afvist at behandle sagen.

Der henvises til pkt. 2.6 i evalueringen for en nærmere gennemgang af bestemmelserne om familiesammenføring i relation til midlertidig beskyttelsesstatus.

2.5.1.3. Den faktiske udvikling i antallet af indrejste asylansøgere i Danmark

Der er i 2017 foreløbigt registreret ca. 3.500 asylansøgere i Danmark. Til sammenligning blev der registreret 21.316 asylansøgere i 2015 og 6.266 asylansøgere i 2016.

Antallet af registrerede asylansøgere 2017 er det laveste antal asylansøgere siden 2008, hvor der blev registreret ca. 2.400.

2.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser

Udlændingelovens § 7, stk. 3, om opholdstilladelse med midlertidig beskyttelsesstatus har til formål at tage højde for det aktuelle beskyttelsesbehov, som asylansøgere, der er omfattet af bestemmelsen, har, og afspejler dermed beskyttelsens midlertidige karakter.

Udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er individuelt forfulgte, typisk på grund af en konkret konflikt med myndighederne eller andre i deres hjemland. Udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er i modsætning hertil på flugt fra generelle forhold – f.eks. krig – i deres hjemland. De pågældende har således ikke en mere konkret konflikt med nogen i hjemlandet. Derfor har denne gruppe – generelt set – et mere midlertidigt behov for beskyttelse end individuelt forfulgte. Situationen i hjemlandet kan således hurtigt ændre karakter i retning af mere fredelige forhold, hvilket er den eneste betingelse for, at denne gruppe ikke længere har et beskyttelsesbehov.

Det overordnede sigte med forslaget er at begrænse tilstrømningen af flygtninge og migranter til Danmark. Karakteren af opholdet her i landet for en udlænding, som er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, må normalt betragtes som så usikker og varigheden af opholdet så begrænset, at den pågældendes familie bl.a. under hensyn til

opretholdelsen af en effektiv immigrationspolitik ikke bør meddeles opholdstilladelse her i landet, før udlændingen har opholdt sig tre år her i landet.

Det vurderes fortsat at være nødvendigt at opretholde ordningen om udskydelse i 3 år af adgangen til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus – uanset at asylansøgertallet ses at være nedadgående.

Det skal ses på baggrund af, at der til stadighed befinder sig et betydeligt antal registrerede asylansøgere i såvel Danmark som Europa, herunder i Tyskland og Sverige. Ministeriet er ikke bekendt med det nærmere antal af illegale udlændinge, der måtte befinde sig i Europa.

Den generelle flygtninge- og migrantsituation i og uden for EU er kompleks. Den er præget af en høj grad af usikkerhed og omskiftelighed, bl.a. som følge af presset på EU's ydre grænse, ophobning af flygtninge og migranter i nærområder samt risikoen for sekundære bevægelser internt i EU. Trods nedgangen i ankomster på den centrale Middelhavsrute vurderes situationen fortsat at være flygtig og uforudsigelig med meget store udsving i antallet af ankomster. Det fortsatte pres på EU's ydre grænse indebærer således en risiko for, at situationen hurtigt kan ændre sig. Reglerne i Danmark bør derfor være indrettet til at kunne håndtere dette.

Danmark modtog i 2014 og 2015 et historisk højt antal ansøgninger om asyl, særligt fra Syrien. Den internationale mi-litære og humanitære indsats, samarbejdet i EU og den stramme og konsekvente udlændingepolitik har imidlertid virket, så antallet af asylansøgere er faldet markant. Denne indsats ønskes fastholdt, hvorfor ordningen om udskydelse af retten til familiesammenføring for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus også af denne grund bør fastholdes.

Det er også efter Højesterets dom af 6. november 2017 vurderingen, at der er en vis risiko for, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i forbindelse med prøvelsen af en konkret sag vil kunne nå frem til, at det ikke efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er muligt generelt at stille et sådant krav om tre års ophold.

På baggrund af evalueringen er det desuden Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at reglerne om familiesammenføring til en herboende udlænding, der er meddelt midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, fungerer efter hensigten, herunder at udlændingemyndighederne meddeler opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, i tilfælde, hvor afslag på familiesammenføring ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor ikke, at der bør ske ændringer eller præciseringer af de gældende bestemmelser om udskydelse af retten til familiesammenføring, som vedtaget ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om lov om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) og ændret ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om lov om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.), eller de øvrige love, der måtte have betydning for anvendelsen af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Lovforslaget har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Amnesti Nu, Amnesty International, Bedsteforældre for Asyl, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Finansrådet, Flygtningenævnet, Flygtninge Under Jorden, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af offentlige anklagere, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), HK/Danmark, Indvandrermedicinsk Klinik, Indvandrerrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Landsforeningen Adoption & Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Mellemfolkeligt Samvirke, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed

(Tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Samtlige byretter, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, SOS mod Racisme, Sø- og Handelsretten, Udlændingenævnet, Udlændingestyrelsen, UNHCR, UNICEF Danmark, Work-live-stay Southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Aarhus Erhverv / International Community og 3 F.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter.	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering	JA X	NEJ

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås, at § 3 i lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) ophæves. Forslaget indebærer, at Udlændinge- og Integrationsministeriets forpligtelse til at fremsætte forslag om revision af reglerne om midlertidig beskyttelsesstatus ophæves.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juni 2018.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering *Lovforslaget*

§ 1

§ **3.** Justitsministeren fremsætter forslag om revision af lo-ven i folketingsåret 2017-2018.

I lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændin-geloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) foretages følgende ændring:

1. *§ 3* ophæves.

Appendix G

L87 was proposed on the 10th of December 2015, as a amendment to the Danish Alien act. It proposes a postponement for the right to family reunification for people with temporary protection status, a tightening of the rules for indefinite residence permit and a tightening of the rules on withdrawal of refugees residence permit. Furthermore, it proposes regulations on governmental economic benefits given to refugees and asylum seekers, in order to allow authorities to take personal belongings as coverage for refugees and asylum seekers stay in custody. Following, it proposes changing the criterias for quota refugees and removing the opportunity for asylum seekers to be accommodated outside asylum centers. L87 was proposed by Minister of Immigration and Integration Inger Støjberg, and was passed in parliament the 26th of January 2016.

L50 was proposed on the 9th of November 2016, also as an amendment to the Danish Alien act. It proposes a obligatory course in Danish family law, freedom and democracy for religious preachers and others, in order for them to obtain permanent residence. Furthermore, it proposes that the applicant will sign a declaration of intent to comply with Danish legislation. L50 was proposed by Minister of Immigration and Integration Inger Støjberg, and was passed in parliament the 14th of March 2017.

Ll53 was proposed on the 15th March 2015, also as an amendment to the Danish Alien act. It proposes a law, which allows the government to reject asylum seekers at the borders, in the case of a crisis situation. L50 was proposed by the Minister of Immigration and Integration Inger Støjberg, as a part of the 2017 agreement between the government and Danish People's Party, to enforce a emergency break in the Danish Alien act. The policy was passed in parliament on the 11th of May 2017.

L180 was proposed on the 14th March 2018, also as an amendment to, to an already existing amendment to the Danish Alien act. It proposes repealing the review clause implemented in the previous amendment, after reviewing the previous policy. L180 was proposed by Minister of Immigration and Integration Inger Støjberg, and was passed in parliament the 25th of May 2018.